Bourroughs Edgar Rice

TARZAN

Editura EUROPONTIC
Cluj-Napoca

Bourroughs Edgar Rice

TARZAN

ADOLESCENȚA LUI TARZAN

EDITURA EURO PONTIC
CLUJ-NAPOCA, 1996

COPERTA: NICOLAE NERȚAN

ISBN 973-97202-9-3

CAPITOLUL I

Prima dragoste a lui Tarzan

Întinsă alene la umbra pădurii tropicale, Tika reprezenta cel mai atrăgător tablou de drăgălăşie feminină. În tot cazul, aşa credea Tarzan al maimuţelor, care se desfăta privind-o de pe creanga joasă a unui copac din apropiere.

Dar şi pe el, să-l fi văzut cocoţat în copacul uriaş secular, pe ramura ce se legăna uşor, cu pielea brună sub reflexul razelor strălucitoare ale unui soare ecuatorial, care pătrundea prin frunzişul de deasupra, cu trupul elegant croit, culcat cu capul puţin întors la o parte, ca absorbit în contemplare, pe când ochii lui vioi devorau visător obiectul adorării sale, l-ai fi luat drept reâncarnarea vreunui semizeu din vechime.

Nimeni nu şi-ar fi putut închipui că, pe când era mic de

tot, a supt la pieptul păros al unei maimuţe mari şi urâte, nici că, de-a lungul existenţei sale înmagazinate în memorie (după moartea părinţilor săi în cabina de pe malul mării, la marginea junglei), el nu a cunoscut alţi tovarăşi, decât pe maimuţoii fioroşi şi femelele arţăgoase din tribul lui Ciuk, marele antropoid.

Iar, dacă cineva ar fi putut citi gândurile ce treceau prin creierul lui activ şi sănătos, dorul, poftele şi aspiraţiile insuflate la vederea Tikăi, ar fi fost înclinat să nu se încreadă în versiunea adevărată a originii sale. Judecând numai după ceea ce cugeta el, nu ar fi putut întrezări adevărul: el fusese născut de o frumoasă domană engleză, iar tatăl său era un nobil englez aparţinând uneia din cele mai vechi şi onorate familii...

Pierdut era pentru Tarzan adevărul asupra originii sale. Nu avea de unde să ştie că el era John Clayton, lord de Greystoke, membru de drept în Camera lorzilor şi, chiar de ar fi ştiut, tot nu ar fi înţeles ce înseamnă asta.

Da, Tika era cu adevărat frumoasă! Bineânţeles că şi Kala a fost frumoasă -o mamă nu poate fi altfel decât frumoasă - dar Tika avea o frumuseţe a ei, irepetabilă, indescriptibilă pentru Tarzan, ci numai sesizabilă în mod vag, nelămurit.

Tarzan s-a jucat ani întregi cu Tika şi alţi pui de maimuţă, dar ei au început să devină posaci şi arţăgoşi; Tika, deşi de-o vârstă cu ei, a rămas veselă şi a continuat să se joace cu Tarzan. Iar, dacă el s-a gândit mai serios la aceasta, probabil că ataşarea lui crescândă faţă de tânăra femelă a atribuit-o faptului că, dintre toţi tovarăşii lui de joacă de altădată, ea era singura care mai avea plăcerea să se joace ca înainte.

Azi, însă, cum se uita la ea, a observat că este atras atât de frumuseţea corpului, cât şi de cea a figurii ei..., fapt pe care niciodată nu l-a constatat până atunci, niciuna din aceste calităţi neavând vreun amestec în uşurinţa ei de a alerga prin copaci, nici în putinţa ei de a se adapta la jocurile pe care

creierul lui fecund le inventa. Se scărpină în cap, afundându-şi degetele prin bogatul păr negru care-i încadra atât de bine figura drăguţă de băiat..., se scărpină în ceafă şi oftă.

Frumuseţea de curând descoperită la Tika era şi cauza disperării sale. Invidia blana frumoasă ce acoperea tot corpul ei. Pielea lui netedă, bronzată de arşiţa soarelui, o detesta, ură provenită din dezgust şi dispreţ. Cu câţiva ani mai înainte, nutrise speranţa vană că va fi odată acoperit peste tot cu păr, ca fraţii şi surorile sale. În timpul din urmă, speranţa realizării acestui vis delicios a început să-l părăsească.

Unde mai pui dinţii ei mari ca ai băieţilor, dar destul de puternici şi frumoşi, pe lângă cei albi şi neputincioşi ai lui. Dar sprâncenele ei stufoase, dar nasul gros şi lătăreţ! Dar gura ei! Tarzan a încercat de multe ori să-şi rotunjească gura într-un cerc mic şi apoi, umflându-şi obrajii, să clipească repede din ochi. Dar niciodată nu a reuşit să facă asta atât de drăgălaş şi irezistibil ca Tika.

Pe când se uita la ea nedumerit, observă că un tânăr maimuţoi, care până atunci şi-a căutat hrana când aici, când dincolo, a început să se dea binişor pe lângă Tika. Celelalte maimuţe din tribul lui Ciuk îşi vedeau fiecare de treburile lor, unii în căutarea hranei, alţii odihnindu-se, întinşi alene la umbră.

Din când în când, s-a întâmplat ca unul sau altul să treacă chiar pe lângă Tika, dar Tarzan nu a dat atenţie faptului. De ce, aşadar şi-a încruntat sprâncenele şi şi-a încordat muşchii în clipa când a văzut că Tug s-a oprit lângă tânăra femelă şi s-a aşezat alături de ea?

Lui Tarzan i-a plăcut Tug, întotdeauna. Încă din copilărie, Tug a fost unul din tovarăşii lui nedespărţiţi. Amândoi au făcut tot felul de boroboaţe cu Tug; amândoi l-au necăjit pe Numa, leul. Atunci de ce Tarzan a simţit că i se ridică părul de pe ceafă, pentru simplul motiv că Tug s-a aşezat lângă Tika? Adevărat, Tug nu mai era un pui jucăuş,ca odinioară. Când îşi rânjea colţii şi mârâia, nimeni nu-şi mai închipuia că ar fi vrut să se joace, ca pe vremea când se

tăvălea pe iarba moale,prefăcându-se că se bate cu Tarzan. Azi, Tug era un maimuţoi enorm, tăcut şi impunător, iar cu Tarzan nu se certase niciodată până acum.

Au trecut câteva minute, timp în care Tarzan privea cum Tug se apropie din ce în ce mai mult de Tika. Dar când văzu că maimuţoiul întinde o labă să o mângâie pe Tika pe umăr, Tarzan a sărit ca o pisică din copac şi s-a apropiat de ei.

Pe când venea spre ei, buza de sus i s-a zbârcit într-un rânjet de i se vedeau toţi dinţii, iar din pieptul lui puternic ieşea un mârâit surd şi teribil. Tug îl privi nedumerit, dar în privirile Tikăi se citea mirare şi plăcere. A ghicit ea, oare, cauza tulburării lui Tarzan? Cine poate şti?! În tot cazul, era de sex feminin, aşa că a întins o mână şi l-a scărpinat pe Tug după ureche.

Tarzan observă; şi, din clipa când a văzut, Tika a încetat să mai fie pentru el o simplă tovarăşă de joacă, ca acum un ceas-două, ci se metamorfoză într-un lucru minunat - cel mai minunat din lume - pentru deţinerea căruia s-ar fi bătut până la moarte cu Tug şi cu oricine altul care ar fi îndrăznit să-i conteste dreptul la posesie.

Aplecat de mijloc, cu muşchii încordaţi şi cu un umăr întors spre maimuţoi, Tarzan merse tot mai aproape. Ochii lui nu i-au părăsit o clipă pe ai lui Tug, iar mârâiturile se înteţeau, erau tot mai dese şi mai tari. S-a ridicat şi Tug în picioare, cu părul zburlit, cu colţii rânjiţi. A început să dea ocol, ţeapăn de picioare şi mârâind.

– Tika e a lui Tarzan, a zis viitorul Rege al junglei în guturalele surde, limba marilor antropoizi.

– Tika e a lui Tug, a răspuns maimuţoiul.

Alţi maimuţoi, Tac, Nung şi Gunt, tulburaţi de mârâiturile celor doi combatanţi, s-au oprit din treburile lor, privind cu interes. Deşi le era somn, au mirosit o luptă care promitea să întrerupă monotonia vieţii din junglă. Tarzan avea colac pe umăr, funia sa de iarbă, iar în mână cuţitul de vânătare al tatălui său, mort demult, tată pe care nu l-a

cunoscut niciodată. În creierul mic al lui Tug, exista mare respect pentru lucioasa lamă ascuţită mânuită atât debine de băiat.

Cu această armă l-a ucis el pe Tug, teribilul lui tată vitreg, şi pe Bolgani, gorila cea mare. Acestea toate le ştia bine Tug, aşa că se învârtea cu multă băgare de seamă în jurul lui Tarzan, căutând să-l surprindă (pe când acesta, foarte atent din cauza inferiorităţii armelor lui naturale, urma aceeaşi tactică).

Câtva timp se părea că altercaţia lor se va sfârşi ca cele mai multe din certurile dintre membrii tribului, adică să-i treacă unuia din combatanţi necazul şi să plece pentru a-şi vedea de alte treburi.

Probabil că şi în cazul de faţă sfârşitul certei ar fi fost acelaşi, dacă ar fi fost un *casus belli* de altă natură. Tika, însă, era măgulită de atenţia ce i se dăduse şi de faptul că flăcăii tribului voiau să se bată pentru ea. Aşa ceva nu i se mai întâmplase până acum. Totuşi a văzut lupte între maimuţoi, pentru alte femele, mai în vârstă ca ea, aşa că, în adâncul inimii sale, a aşteptat ziua când iarba pădurii se va înroşi de sângele curs în timpul luptei pe viaţă şi pe moarte, ce s-ar fi dat de hatârul frumuseţii sale.

Şedea rezemată într-un şold, insultând imparţial pe ambii admiratori. Îi aţâţa, acuzându-i şi pe unul şi pe altul de laşitate, ameninţându-i că-l va chema pe Mung să-i bată cu nuiaua...; Mung, care era atât de bătrân, încât nu se mai putea urca în copaci şi care se hrănea mai mult cu fructele găsite pe jos. Celelalte maimuţe spectatoare au început să râdă la auzul vorbelor Tikăi, ceea ce l-a înfuriat pe Tug, ce a sărit deodată asupra lui Tarzan; acesta s-a dat la o parte, evitându-i cu uşurinţă atacul.

Apoi, cu iuţeala unei pisici, a sărit iarăşi spre Tug, cu cuţitul ridicat, ţintind o lovitură puternică în gâtul acestuia. Tug, însă, s-a ferit la timp, aşa că lama ascuţită l-a izbit numai în umăr, făcându-i o rană uşoară. Ţâşnirea sângelui a făcut-o pe Tika să dea un ţipăt de plăcere. "Iată acum ceva

la care merită să te uiţi", gândea ea. După aceea a aruncat o privire mândră, în jurul ei, să se asigure dacă au văzut şi alţii această dovadă a valorii sale. Nici Elena a Troiei nu a fost mai mândră, cum se simţea Tika în momentul acesta.

Dacă Tika nu ar fi fost atât de cufundată în propria ei vanitate, ar fi observat foşnetul frunzelor de deasupra ei..., foşnet ce nu era pricinuit de vânt, pentru că nu bătea vântul deloc. Iar, dacă s-ar fi uitat în sus, ar fi văzut un corp lung, pitit deasupra ei şi o pereche de ochi galbeni răutăcioşi, care o priveau cu lăcomie, dar Tika nu se uită în sus..

Văzându-se rănit Tug, a început să se retragă mârâind cumplit. Tarzan s-a ţinut după el, ameninţându-l cu cuţitul. A pornit şi Tika de sub copac, căutând să se ţină cât mai aproape de combatanţi. Creanga de deasupra Tikăi s-a îndoit şi s-a clătinat puţin: fiara care pândea acolo s-a întins de-a lungul ei.

Tug s-a oprit acum şi se pregătea de un nou atac. Buzele-i erau pline de spumă, iar de pe fălci îi curgeau bale de furie... Stătea cu capul aplecat, cu braţele întinse, plănuind cum să-l înhaţe pe potrivnicul său, în carnea moale a căruia, când şi-o înfige ghearele, ştia bine de partea cui va fi victoria. El considera modul de luptă al lui Tarzan incorect, pentru că acesta nu se încăiera cu el, ci sărea cu uşurinţă departe de sfera de acţiune a ghiarelor şi colţilor antropoidului.

Băiatul nu a mai purtat până atunci o luptă adevărată cu vreun maimuţoi, numai în joacă, aşa că nu prea era sigur dacă ar fi fost bine să-şi pună muşchii la încercare într-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Nu că-i era frică, pentru că Tarzan nu cunoştea frica, dar instinctul de conservare îl făcea să fie precaut...; atâta tot. El înfrunta primejdia numai când ar fi fost strict necesar, dar atunci nu ezita faţă de nimic în lume şi socotea felul său de luptă ca pe cel mai potrivit mărimii corpului şi armelor sale. Dinţii lui destul de puternici şi ascuţiţi, nu erau arme de atac, ci foarte nepotriviţi în comparaţie cu colţii puternici

ai antropoidului. Sărind deci, în jurul acestuia, la suficientă distanţă de ghiarele lui, îi putea pricinui mult mai multe răni cu ajutorul lungului şi ascuţitului său cuţit de vânătoare şi în acelaşi timp să scape de rănile dureroase şi primejdioase pe care cu siguranţă că le-ar fi căpătat, dacă se încăiera cu maimuţoiul.

Tug s-a repezit la atac, mugind ca un taur, dar Tarzan sărea uşor pe lângă el, aţâţându-l cu insultele din jargonul junglei şi înţepându-l, din când în când, cu cuţitul. În cursul luptei, mai aveau şi clipe de repaos, când rămâneau amândoi faţă în faţă suflând din greu, timp în care se concentrau şi-şi adunau forţele pentru un nou atac.

S-a întâmplat ca Tug, în timpul uneia din aceste pauze, să-şi arunce privirile dincolo de adversarul său. Instantaneu s-a schimbat întreaga atitudine a maimuţoiului. Furia de pe trăsăturile sale a dispărut, făcând loc unei expresii de spaimă nemărginită.

Scoţând un strigăt, pe care fiecare din celelalte maimuţe l-a recunoscut şi l-a înţeles, a întors spatele şi a fugit. Ele nu mai aveau nevoie să-l întrebe, nici timp de pierdut pentru aceasta..., strigătul lui de prevenire, vestea că sunt pe cale să fie atacaţi de un inamic ereditar.

Tarzan a pornit şi el să se adăpostească după cum au făcut şi ceilalţi membrii ai tribului, dar în momentul acela a auzit strigătul de groază al unei pantere amestecat cu strigătul de groază al unei femei din trib. Tug a auzit şi el ambele strigăte, dar nu şi-a întrerupt fuga, nici măcar să privească înapoi. Dar nu s-a petrecut acelaşi lucru cu vlăstarul de viţă omenească. El s-a oprit să vadă de nu cumva vreun membru al tribului era încolţit de fiară, iar priveliştea ce i-a întâmpinat privirile l-a făcut să geamă de groază şi durere. Tika a fost cea care a strigat înspăimântată, tocmai când străbătea poiana cea mică, în fuga mare, deoarece după ea, venea repede, în sărituri uşoare şi elegante, Şita, pantera.

Fiara avea aerul că nu se grăbeşte deloc. Hrana îi era asigurată, deoarece, chiar dacă maimuţa ajungea la copaci

înainte de a fi prinsă, tot nu ar fi avut timpul necesar să se urce destul de sus, ca să nu mai poată fi prinsă în ghearele ascuţite ale panterei. Tarzan ştia că Tika, va pieri şi că numai o minune cerească ar putea-o salva de moartea sigură ce o aştepta.

Atunci îl chemă în ajutorul femelei pe Tug şi pe ceilalţi maimuţoi, pornind, în acelaşi timp, spre fiară, luându-şi repede de pe umăr funia de iarbă. Ştia el bine de ce erau capabili maimuţoii din trib când se înfuriau. Nu exista nici o fiară în junglă, nici chiar Numa, leul, care să îndrăznească să se măsoare cu ei, iar, dacă numai câţi au fost de faţă atunci ar fi atacat-o pe Şita, aceasta ar fi fugit cu coada între picioare, bucuroasă că scapă cu viaţă.

Tug a auzit chemarea lui Tarzan, după cum au auzit-o şi ceilalţi maimuţoi, dar niciunul nu a sărit să-l ajute pe Tarzan la salvarea Tikăi, în timp ce fiara se apropia tot mai mult de prada ei. Tot alergând după panteră, Tarzan a început să strige, cu gândul de a o abate din drumul ei, sau cel puţin să-i atragă atenţia în altă parte, până când tânăra maimuţică va fi destul de sus, pe crengile unui copac, unde Şita nu ar îndrăzni să se urce.

Pentru a-şi ajunge scopul, i-a strigat panterei tot felul de cuvinte urâte ce-i treceau prin minte. O provoca să stea şi să se bată cu el, un bărbat, nu să alerge după o femelă. Cu toate acestea, Şita părea că nu-l aude şi continua să alerge după deliciosul articol alimentar din faţa ei, pe care acum aproape că l-a ajuns. Tarzan nu era nici el mult în urmă, dar totuşi distanţa dintre fiară şi femelă era prea mică pentru a spera să mai poată ajunge carnivorul înainte de a o fi sfâşiat pe Tika.

Cu mâna dreaptă şi tot fugind, băiatul învârtea pe deasupra capului funia de iarbă. Singurul lucru ce nu l-ar fi voit era ca tocmai atunci să dea greş, de astă dată distanţa fiind mult mai mare decât a aruncat el vreodată cu arcanul fie chiar în practica sa zilnică. Dar, cu toate că distanţa ce îl despărţea de fiară era tot atât de mare pe cât era şi funia

de lungă, vedea bine că nu i-a mai rămas altceva de făcut. Nu mai putea să se apropie de fiară înainte ca aceasta s-o fi ajuns pe Tika. Prin urmare, trebuia să arunce cu arcanul chiar de la distanţa aceea.

Deci, tocmai când Tika sărea să se agaţe de creanga de jos a unui copac uriaş, şi tocmai când Şita se ridica în spatele ei s-o prindă, arcanul băiatului spintecă aerul ca fulgerul, rămânând o clipă suspendat în linie dreaptă, în timp ce laţul oscila deasupra capului sălbatic cu fălcile gata deschise. Apoi s-a aşezat aşa de bine pe gâtul galben al fiarei, parcă ar fi fost de când lumea acolo şi, smucind repede de capătul din mână, a strâns laţul şi s-a înţepenit pe picioare, ca să reziste opintirii ce avea să vină când Şita se va azvârli să scape din arcan.

Ghiarele carnivorului au bătut aerul în gol, câteva degete mai jos de pulpele maimuţei, tocmai în clipa când laţul se strângea de gâtul ei, oprind-o de la săritura ce proiecta s-o facă..., şi aceasta cu o forţă care bufni fiara cu spatele de pământ. Şita s-a ridicat mai repede ca fulgerul..., cu ochii aprinşi bătându-şi coastele furios cu coada, şi fălcile căscate, din care a izbucnit o serie de răcnete hidoase, provocate de furia dezamăgirii.

L-a văzut atunci şi pe băiat: cauza ruşinii suferite era numai la zece-doisprezece metri de ea şi s-a repezit la el. Tika a scăpat. Lui Tarzan i-a fost suficient să se asigure de aceasta, aruncând numai o privire spre copacul în care s-a refugiat ea. Şita, însă s-a repezit acum asupra lui.

Desigur era de prisos să-şi rişte viaţa într-o luptă inegală şi fără rost, dar cum era să scape ca să nu se bată cu această pisică furioasă? Iar, dacă era nevoit să se lupte cu ea, mai putea spera să rămână cu viaţă? S-a văzut nevoit să admită că situaţia sa nu era nicidecum de invidiat. Copacii erau prea departe pentru a spera să-i ajungă la timp, înaintea fiarei. Nu-i mai rămânea nimic de făcut, decât să stea locului şi să întâmpine atacul aprig al panterei.

În mâna dreaptă ţinea strâns cuţitul de vânătoare: o

armă într-adevăr zadarnică, un fleac, pe lângă cele două şiruri de colţi enormi din fălcile puternice ale Şitei şi faţă de unghiile ei lungi şi ascuţite.

Cu toate acestea, tânărul lord Greystoke aştepta atacul fiarei cu aceeaşi resemnare curajoasă, cu care probabil vreunul din strămoşii lui a mers la o înfrângere şi moarte sigură, în lupta de la Senlac Hill pe Hastings.

Din sanctuarele lor de sus, de prin copaci, maimuţele urmăreau scena din poiană, strigând tot felul de insulte panterei şi diferite sfaturi lui Tarzan, deoarece premergătorii omului aveau, după cum era şi firesc, destule caracteristici omeneşti. Tika era foarte speriată. Striga întruna către maimuţoi să sară îm ajutorul lui Tarzan, dar ei aveau acum altă treabă: să dea poveţe şi să se strâmbe. În tot cazul, gândeau unii, Tarzan nu era un Mangani de-al lor. Deci, pentru ce şi-ar risca ei vieţile în apărarea lui?

Şita, în ultima ei săritură, aproape că l-a prins pe băiat..., dar băiatul nu mai era acolo. Rapidă era marea pisică, dar el era şi mai rapid. A sărit la o parte chiar în clipa când ghearele panterei erau să se înfigă în carnea lui moale; şi, pe când Şita s-a prăbuşit bufnindu-se la pământ, Tarzan alerga spre cel mai apropiat copac din marginea poienii.

Pantera îşi veni în fire instantaneu şi, răsucindu-se în loc, porni vijelios după prada ei, pe când funia tânărului Tarmangani se târa pe pământ după ea.

În reluarea goanei după Tarzan, Şita trecu pe după un tufiş mic. Era un amănunt fără nici o însemnătate, ce putea întâmpina în drum orice făptură din junglă de mărime şi greutatea Şitei..., bineânţeles, dacă nu avea nici o funie atârnându-i în urmă.

Şita, avusese norocul acesta şi, când se repezi din nou după Tarzan al maimuţelor, funia înconjură tufişul, se încurcă bine în el şi opri pantera brusc în loc. O clipă după aceea, Tarzan se afla în siguranţă, pe crengile cele mai de sus ale unui copac mic, până unde Şita nu-l putea urmări.

Cocoţat acolo, începea să arunce cu crenguliţe în fiara înfuriată. Îl imitară şi ceilalţi membri ai tribului, începând un bombardament în toată regula, cu crengi uscate sau fructe tari, tot ce le cădea la îndemână, până când Şita, turbată de furie şi muşcând mereu frânghia de iarbă, a reuşit, în cele din urmă, să o rupă în două.

Rămase apoi un moment în nedumerire, uitându-se fioros când la unul când la altul, din cei care o chinuiau, apoi, cu un ultim răcnet de furie, întoarse spatele, dispărând în încâlceala frunzişului din junglă. O jumătate de ceas mai târziu, tribul se afla din nou pe jos prin poiană, căutându-şi hrana, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Tarzan regăsise cea mai mare parte din funia sa şi era foarte ocupat cu împletirea unui laţ nou, iar Tika se aşezase jos lângă el: dovadă vădită că-şi făcuse alegerea. Tug se uita chiorâş la ei. Într-un rând, se apropiase cam mult şi Tika îşi rânjise colţii, mârâind, iar Tarzan îl primi cu aceeaşi atitudine. Tug, însă, nu căută să provoace altă ceartă. Părea că acceptă, după cum era obiceiul neamului, hotărârea femelei: aceea că a fost câştigată în lupta pornită pentru favorurile ei.

Ceva mai târziu, în timpul zilei, după ce-şi repară funia, Tarzan porni prin copaci, ducându-se la vânătoare. Simţea nevoia de carne cu mult mai mult decât tovarăşii săi, aşa că, pe când ei se mulţumeau cu fructe, ierburi şi nuci pe care le puteau obţine fără prea mari eforturi, Tarzan petrecea o bună parte umblând după vânat. Numai carnea acestora putea să îi satisfacă cerinţele stomacului şi să dea tărie şi rezistenţă enormilor săi muşchi, care creşteau zi cu zi pe sub pielea lui bronzată de arşiţa soarelui tropical.

Tug îl văzu plecând. După aceea, ca şi cum ar fi făcut-o din întâmplare, începu să-şi caute hrana tot pe mai aproape de Tika, până ajunse la vreo doi metri de ea. Aruncându-i o privire furişă, o observă că-l cântăreşte din ochi şi că nu are nici cea mai mică urmă de mânie în expresia figurii sale.

Îşi umflă doar enormul său piept şi se răsuci pe picioa-

rele lui scurte, scoţând mârâituri ciudate din gât. De asemenea, îşi rânji buzele, făcând să i se vadă colţii.

Ce colţi mari şi frumoşi avea Tug! Nu se putea ca Tika să nu-i bage în seamă. Mai mult, începea chiar să-i admire sprâncenele groase, precum şi gâtul lui scurt, gros şi puternic. Ce fiinţă frumoasă era Tug! Iar el, măgulit de amiraţia vădită din ochii ei, se învârtea pe lângă ea, mândru ca un păun. După puţin, începu a-şi face în gând inventarul calităţilor şi se pomeni că le compară cu acelea ale rivalului său.

A mârâit cu dispreţ deoarece nu încăpea nici o comparaţie. Cine putea compara frumoasa lui blană cu urâţenia pielii goale şi netede a lui Tarzan? Cine mai putea găsi frumuseţe în nasul sărăcăcios al lui Tarmangani, după ce privise o dată nările largi ale lui Tug? Dar ochii lui Tarzan! Ce hidoşi, cu alb mult şi fără un pic de roşu pe margini! Tug ştia că ochii lui injectaţi de sânge erau frumoşi, deoarece îi văzuse reflectaţi în suprafaţa lucie a multor lacuri la care se adăpase.

S-a apropiat şi mai mult de Tika şi, în cele din urmă, se aşeză lângă ea. Când Tarzan se întoarse de la vânătoare după câtva timp, o văzu pe Tika scărpinând, mulţumită, spinarea lui Tug. Rămase dezgustat.

Nici Tug nici Tika nu-l văzuseră când ieşise dintre copaci, în marginea poienii. Se opri o vreme acolo să-i privească, apoi, cu faţa întristată, le întoarse spatele, pierzându-se în frunzişul des din care apăruse câteva clipe mai înainte. Dorea acum să fie cât mai departe de cauza durerii sale sufleteşti. Suferea de cea dintâi strângere de inimă a unei iubiri neîmpărtăşite şi nu putea şti exact ce se petrecea cu el. Se gândi că poate era supărat pe Tug, dar atunci nu înţelegea pentru ce fugise, în loc să sară asupra lui şi să se bată până la moarte cu distrugătorul fericirii sale.

Mai credea că poate era supărat pe Tika; totuşi o avea neâncetat înaintea ochilor, tânără şi frumoasă, aşa că nu putea s-o vadă decât prin prizma iubirii sale, deci, ca pe

obiectul cel mai de dorit din lume. Băiatul era setos de afecţiune. Încă de pe când era mic de tot şi până când săgeata otrăvită a lui Long străpunse inima ei sălbatică, Kala a fost pentru acest vlăstar de origine engleză, singura fiinţă drăgăstoasă pe care o cunoscuse vreodată.

Kala îşi iubise fiul adoptiv aşa cum ştiuse ea, în felul ei sălbatic şi furios de a iubi, iar Tarzan îi răsplătise iubirea cu o afecţiune reciprocă, deşi nu se manifesta mai mult decât era de aşteptat de la oricare din fiarele din junglă.

Numai după ce o pierduse, îşi dădu seama bietul băiat, cât de adâncă îi fusese dragostea ce nutrise pentru mama lui..., căci aşa o considera el pe Kala. Văzuse în Tika, în ultimele câteva ceasuri, o fiinţă care ar fi putut-o substitui pe Kala..., cineva pentru care să se bată şi să vâneze..., cineva pe care să-l mângâie; dar visele lui erau acum zdruncinate din temelie.

Simţea în pieptul lui ceva care-l doare. Îşi puse mâna pe inimă, întrebându-se ce i s-a întâmplat. În mod vag, începu să atribuie această durere Tikăi. Cu cât se gândea mai mult la ea, aşa cum o văzuse ultima oară mângâindu-l pe Tug, cu atât mai mult îl durea ceea ce avea în piept. Scutură din cap şi mârâi, apoi porni înainte şi tot înainte prin junglă şi, cu cât mergea mai departe, cu atât se gândea mai mult la necazurile sale, cu atât tindea mai mult la mizantropie iremediabilă.

Trecuseră două zile de când vâna singur..., îi era urât şi se simţea foarte nefericit, dar se hotărâse să nu se mai întoarcă niciodată la tribul său. Nu putea să se împace cu gândul de a-i vedea pe Tug şi Tika mereu împreună. Pe când se legăna să sară de pe o creangă mare pe alta, Numa, leul, şi Sabor, leoaica, trecură pe dedesubtul lui şi se făcu că-l muşcă de obraz. Era un fel de mângâiere şi asta.Tarzan a oftat adânc şi a aruncat în ei cu o nucă.

Mai târziu dădu peste mai mulţi războinici negri ai lui Mong. Era pe cale să arunce arcanul de gâtul unuia, care se găsea ceva mai departe de ceilalţi, când îşi încordă atenţia şi

prinse interes pentru a ceea ce făceau sălbaticii.

Construiau o cuşcă în mijlocul cărării, acoperind-o cu crenguţele frunzoase. După ce îşi terminară lucrarea, construcţia lor abia se mai putea distinge. Tarzan se miră foarte mult, întrebându-se care va fi fost scopul căruia ar putea servi aceasta, precum şi motivul pentru care negrii, după ce terminaseră lucrarea, plecaseră înapoi spre satul lor.

Trecuse mai multă vreme de când Tarzan nu-i mai vizitase pe negri şi cam de mult nu mai privise el, din adăpostul copacului înalt care atârna peste gardul satului, la îndeletnicirile duşmanilor săi, printre care fusese şi ucigaşul Kalei. Cu toate că-i ura, pentru el era o distracţie să urmărească activitatea zilnică din sat, sau privind în dans corpurile lor goale, în timpul cât săreau şi se suceau într-un simulacru de război.

Gândul de a privi acest spectacol l-a determinat şi de data aceasta să-i urmeze pe războinici înapoi spre satul lor, dar se înşelă în aşteptările sale, în seara aceea nefiind dans în sat. Totuşi, din ascunzişul său din copac, a văzut mici grupuri de negri aşezaţi în jurul foculeţelor din faţa colibelor, discutând evenimentele zilei.

A mai observat că în diferite colţuri mai întunecate ale satului s-au retras perechi izolate, vorbind şi râzând..., şi totdeauna perechile erau formate din câte o tânără negresă şi din câte un războinic tânăr.

Îşi aplecă într-o parte capul şi rămăsese pe gânduri; mai înainte de a se culca în seara aceea, ghemuit în furca marelui copac de la marginea satului, gândurile sale erau numai la Tika şi mai târziu visele sale au fost cu ea..., despre ea şi despre tinerii negri glumind şi râzând cu fetele din satul lor.

Tug plecase singur la vânătoare şi s-a îndepărtat de restul tribului. Mergea încet de-a lungul unei cărări de elefant, când descoperi că e blocată de tufişuri dese.

Ajuns acum la maturitate, Tug era o brută, având o fire extrem de violentă. Când i se punea ceva la cale, nu avea

decât un singur gând: să învingă prin forţă şi tenacitate. Aşa şi acum: cum văzu că drumul îi este blocat, se năpusti furios asupra piedicii frunzoase din faţă, iar, după câteva clipe, se trezi într-o vizuină ciudată, din care nu mai putu înainta, cu toată strădania lui aprigă.

Muşcând cu colţii şi izbind cu labele în obstacolul din faţa sa, ajunse într-o stare de furie cumplită, vecină cu nebunia, dar totul a fost în zadar şi, în cele din urmă, s-a convins şi el că trebuie să pornească înapoi.

Dar când să facă aceasta, necazul lui nu fu mai mic decât întâia oară, descoperind că un alt obstacol se ridicase în spatele lui, în vremea cât se străduise să-l înlăture pe cel dintâi. Era prins în cursă. S-a zbătut, s-a chinuit şi s-a luptat frenetic să-şi recapete libertatea, până când a căzut sleit de oboseală; totul fusese zadarnic.

În zori de zi, o ceată de negri porni din satul lui Mong în direcţia cursei construite cu atâta meşteşug în ziua precedentă, iar printre crengile copacilor, pe deasupra lor, un tânăr uriaş gol, plin de curiozitate îi urma să vadă ce se va întâmpla.

Manu, maimuţa cea mică, vocifera, ocărându-l pe Tarzan când trecu prin apropiere şi, cu toate că nu se temea de băiat, cunoscându-l de multă vreme, strânse instinctiv lângă el şi mai mult trupul plăpând al tovarăşei vieţii sale.

Tarzan începu să râdă la vederea mişcării speriate a lui Manu, dar râsul lui a fost urmat de crispaera feţei şi de un suspin adânc. Ceva mai încolo, o pasăre cu pene strălucitoare şi viu colorate se păuna sub privirile de admiraţie ale prietenei sale, cu exteriorul mai puţin dotat de natură.

Lui Tarzan i se păru că tot ce există în junglă, complotase a-i aduce aminte că o pierduse pe Tika..., deşi în fiecare zi văzuse aceleaşi tablouri, fără a fi reflectat prea mult asupra lor. Când negrii ajunseră la cursa lor, Tug deveni foarte năbădios. A apucat de gratiile cuştii cu labele lui puternice şi le zgudui îngrozitor, mârâind teribil şi scoţând

răcnete ce ar fi îngheţat sângele în venele negrilor, dacă nu s-ar fi ştiut în siguranţă.

Negrii erau încântaţi, pentru că, deşi nu construiseră cursa pentru acest om păros din copaci, totuşi captura era dintre cele mai bune. Tarzan ciuli urechile la auzul vocii maimuţoiului şi făcu numaidecât un ocol până ajunse în josul vântului dinspre cuşcă, adulmecând aerul în căutarea dârei de miros a prizonierului.

Nu a trecut decât de două-trei ori şi nările lui sensibile descoperiră mirosul cunoscut care-i arătă identitatea captivului cu aceeaşi siguranţă cu care-l văzu pe Tug cu ochii. Da, era Tug, şi numai el singur fusese prins. Tarzan rânji când se apropie de cursă, pentru a observa ceea ce vor face negrii prizonierului lor. Fără îndoială că-l vor ucide pe loc. Rânji din nou mulţumit. De acum înainte o va avea pe Tika numai pentru el şi nimeni nu-i va contesta dreptul asupra tinerei femele.

Şi, cum sta şi îi privea pe războinicii negri, îi văzu dând la o parte acoperişul de crengi frunzoase de pe cuşcă, legând-o cu funii şi începând s-o târască pe cărare în jos, spre satul lor.

Îi urmări până ce se pierdură din vedere atât negrii, cât şi cuşca în care se afla rivalul său zguduind gratiile închisorii sale şi răcnind furios tot felul de ameninţări la adresa negrilor, cu toate că ei nu-l înţelegeau. După aceea, tânărul sălbăticit se întoarse şi porni repede prin copaci, în căutarea tribului său şi a Tikăi.

La un moment dat, în timpul drumului, a surprins-o pe Şita cu familia ei într-un tufiş dintr-o poiană în miniatură. Pisica cea mare stătea întinsă pe pământ, pe când tovarăşa ei cu o labă pe faţa stăpânului ei sălbatic îi lingea părul moale de la gât.

Tarzan şi-a mărit pasul, aşa că acum aproape zbura prin codru şi nu a trecut mult până a găsit peste tribul antropoizilor printre care crescuse.

I-a văzut cu mult mai înainte ca ei să-l poată zări,

pentru că, dintre toate fiinţele din junglă, nimeni nu umbla mai silenţios decât Tarzan al maimuţelor. I-a zărit pe Kama şi pe soţul ei căutându-şi împreună de-ale mâncării, trupurile lor păroase aproape frecându-se unul de altul. A văzut-o pe Tika singurică, dar, de acum încolo, gândi Tarzan, fata nu va mai avea nevoie să-şi caute singură hrana. Dintr-o singură săritură, apăru în mijlocul lor.

Apariţia lui provocă un cor de mârâituri furioase şi de spaimă, deoarece îi luase prin surprindere, dar nu era numai atât: trebuia să mai fi fost şi altceva, care să explice cauza pentru care maimuţoii rămaseră cu părul zburlit încă multă vreme după ce descoperiră identitatea noului venit.

Tarzan a observat faptul, după cum îl observase de multe ori în trecut: venirea lui bruscă printre ei îi punea întotdeauna în stare de agitaţie şi nelinişte un timp destul de mare şi că simţeau nevoia, cu toţii, ca să-l miroasă de câteva ori spre a se încredinţa că e într-adevăr Tarzan, ca să se liniştească.

Trecând printre ei, se îndreptă spre Tika, dar tânăra femelă se dete înapoi, la apropierea lui.

– Tika, zise el, eu sunt Tarzan. Tu aparţii lui Tarzan. Am venit după tine.

Maimuţa s-a apropiat puţin de el, examinându-l cu atenţie şi, în cele din urmă, mirosindu-l ca şi cum ar fi vrut să-şi întărească impresia.

– Unde-i Tug? întrebă ea.

– L-au prins Gomanganii, îi răspunse Tarzan. Au să-l omoare.

La aceste cuvinte, văzu în ochii femelei o mare părere de rău. Tika părea a fi foarte tristă de soarta lui Tug, totuşi veni la Tarzan şi se lipi de el, iar tânărul lord de Greystoke îşi trecu un braţ pe după mijlocul ei.

În clipa când făcu aceasta, observă tresărind marea nepotrivire dintre braţul său neted bronzat de arşiţa soarelui şi blana neagră a fiinţei iubite. Îşi aminti, tot în clipa aceea, de laba tovarăşei Şita, pe gâtul soţului..., nu exista nici o

nepotrivire acolo.

S-a mai gândit la micul Manu, strângându-şi lângă el femeiuşca..., o pereche atât de potrivită, parcă aparţinuseră de când lumea unul altuia. Până şi mândrul păsăroi cu pene strălucitoare avea o mare asemănare cu tovarăşa sa mai puţin gătită ca el, iar Numa, dacă nu ar fi fost coama lui stufoasă, ar fi semănat leit cu Sabor, leoaica.

Adevărat, era o diferenţă oarecare între fiarele masculine şi feminine de aceeaşi speţă, dar nu o deosebire atât de mare ca aceea care exista între Tarzan şi Tika. Tânărul nostru era foarte nedumerit. Trebuie să fi fost undeva o greşeală. Braţul lui a căzut de pe umărul Tikăi. Se trase încet, încet la o parte. Ea se uită la el curioasă, cu capul aplecat puţin într-o parte. Tarzan se ridică în toată înălţimea corpului său şi se bătu cu pumnul în piept. Ridică şi capul spre cer şi deschise gura. Din adâncul pieptului său s-a înălţat strigătul ciudat şi fioros al maimuţoiului victorios.

Tribul întreg îşi întoarse privirile spre el. El nu ucisese nimic şi nici nu era pe acolo vreun adversar pe care l-ar fi putut provoca cu strigătul său sălbatic.

De fapt, nu era nici un motiv anume pentru ceea ce făcuse Tarzan, aşa că ei îşi reluară fiecare treburile, dar îl pândeau cu coada ochiului, ca să nu fie surprinşi de o nebunie a lui subită. Şi, cum maimuţoii îi pândeau fiecare mişcare, l-au văzut sărind într-un copac din apropiere şi dispărând din ochii lor. După aceea au uitat de el cu toţii, până şi Tika.

Ostaşii negri ai lui Mong, gâfâind şi plini de sudoare din cauza muncii lor şi oprindu-se adeseori pentru a se odihni, înaintau foarte încet spre satul lor. De câte ori erau în mişcare, fiara sălabtică din cuşca primitivă, urla şi răcnea, izbind şi scuturând de gratii, până ce făcea spume la gură. Zgomotul său era din cele mai hidoase.

În sfârşit, negrii aproape terminaseră drumul, făcând ultimul popas înainte de a porni mai departe, pentru a nu se

opri decât în poiana din jurul satului lor. Nu lipseau decât doar câteva minute până să iasă din pădure şi fără îndoială că, atunci, nu s-ar fi întâmplat ceea ce s-a întâmplat.

O formă omenească trecu fără zgomot prin copaci, pe deasupra lor. O pereche de ochi ageri scrută cuşca şi numără războinicii. O minte atentă şi îndrăzneaţă calcula şansele de reuşită ale unui plan oarecare, dacă ar fi fost pus în execuţie.

Tarzan îi privea pe negrii care stăteau întinşi la umbră. Îi văzu sleiţi de oboseală; mulţi din ei adormiseră. El se apropie şi mai mult de ei fără să foşnească nici o frunză în trecerea lui printre crengi. Aşteptă apoi, cu răbdarea infinită a fiarei de pradă. Nu trecu mult şi numai doi războinici mai rămaseră să nu doarmă şi unul din ei moţăia.

Tarzan se încordă să sară, dar în clipa aceea negrul, care nu dormea, s-a ridicat şi a ocolit cuşca, până în spatele ei. Tarzan îl urmă prin copaci. Tug pândea mişcările războinicului, scoţând mârâituri surde. Lui Tarzan îi era teamă ca nu cumva antropoidul să-i trezească cu mârâiturile sale pe cei care dormeau. Şi atunci, într-o şoaptă pe care urechile negrului nu o putea distinge, Tarzan şopti numele lui Tug, atenţionându-l să păstreze tăcerea. Mârâiturile lui Tug încetară.

Negrul se apropie de spatele cuştii şi examină legăturile de la uşă; dar, tocmai pe când făcea aceasta, omul din copac se aruncă în spinarea lui. În aceeaşi clipă, un rând de degete ca oţelul i se încleştară în gât, înăbuşind strigătul care pornise de pe buzele războinicului. Tot atunci i se înţepeniră în umăr două şiruri de dinţi puternici, pe când o pereche de picioare i se încolăciră de mijloc.

Înebunit de groază, negrul încercă să se desfacă de fiinţa tăcută din spatele său. Se aruncă pe jos rostogolindu-se de colo până colo, dar cu toate acestea degetele teribile din jurul gâtului îl sugrumau din ce în ce mai mult.

Negrul a deschis gura din care-i atârna limba umflată, iar ochii îi i-au ieşit din orbite, dar degetele nemiloase nu făceau decât să mărească strânsoarea.

Tug, martor ocular al acestei lupte, nu scotea nici un cuvânt. În micul lui creier sălbatic, se întreba fără îndoială care ar fi fost scopul lui Tarzan de-l atacase pe negru. Nu uitase încă lupta recentă pe care o avusese cu băiatul, precum nici cauza acestei lupte. A văzut că trupul Gomanganului se înmoaie deodată şi, după o convulsie, rămâne nemişcat.

Tarzan a sărit de pe victima sa, alergând către uşa cuştii, unde dezlegă cu degetele sale îndemânatice, cât putu mai repede, curelele ce o legau, ţinând-o închisă.

Tug nu ştia cum să-i ajute..., nu era în stare să facă altceva decât să stea şi să-l privească pe Tarzan. Acesta împinse, după câteva clipe, uşa în sus şi Tug se strecură afară din cuşcă. La început maimuţoiul a intenţionat să se arunce spre negrii care dormeau, ca să-şi potolească răzbunarea plănuită pe când era închis, dar Tarzan nu-i permise să o facă.

În schimb, a târât cadavrul negrului în cuşcă, unde l-a proptit cu spatele de gratiile din dreapta. După aceea, a coborât uşa la loc, legând curelele aşa cum au fost mai înainte. Un zâmbet de mulţumire însenină trăsăturile băiatului la operaţia aceasta, deoarece una din principalele sale distracţii erau şi farsele făcute negrilor din satul Mong.

El îşi imagina de pe acum groaza pe care o vor resimţi la deşteptare când vor găsi hoitul tovarăşului lor închis în cuşcă în locul maimuţoiului, pe care, cu câteva minute mai înainte, îl ştiuseră acolo.

Tarzan şi Tug au pornit împreună prin copaci, blana păroasă a antropoidului frecându-se de pielea netedă a fiului de lord englez, în drumul ce îl făceau prin pădurea primitivă.

– Du-te înapoi la Tika, zise Tarzan. Este a ta. Tarzan nu o vrea.

– Tarzan şi-a găsit alta? întrebă Tug.

Tânărul englez plictisit dădu din umeri şi răspunse:

– Pentru orice Gomangan se găseşte câte o Gomangană; pentru Numa, leul, există Sabor, leoaica, pentru Şita există

o femelă de acelaşi neam cu el; pentru Bara, cerbul; Manu maimuţica, pentru toate fiarele şi păsările din junglă se găseşte câte o tovarăşă de a lor. Numai pentru Tarzan nu există niciuna. Tug este maimuţă, Tika este maimuţă. Du-te la Tika. Tarzan este om. El va rămâne singur.

CAPITOLUL II

Tarzan în robie

Războinicii negri lucrau în căldura umedă a umbrei înăbuşitoare a junglei. Săpaseră cu suliţele lor de război pământul negru de la suprafaţă, după ce dăduseră la o parte straturile groase de vegetaţie în putrefacţie. Acum aruncară afară din mijlocul cărării pământul săpat, folosindu-se la aceasta cu degetele lor cu unghii mari. Munca le era întreruptă de repetate odihne, în timpul cărora se întindeau pe jos, vorbind şi râzând, la marginea gropii pe care o săpau.

Îşi rezemaseră de trunchiurile copacilor din apropiere atât lungile lor scuturi ovale, de piele groasă de bivol, cât şi suliţele acelora care făcuseră săpătura. Sudoarea lucea pe pielea lor netedă şi neagră ca abanosul, sub care se vedeau muşchii rotunzi şi mlădioşi, în perfecţiunea naturală a sănătăţii robuste.

Un cerb, păşind atent de-a lungul cărării spre apă, se opri în loc la izbucnirea unui râs, care ajunse la urechile sale. A rămas un moment ca o statuie..., nemanifestând alt semn de viaţă decât tremurătura nărilor lui delicate, apoi s-a întors şi a fugit, fără zgomot, îngrozit de prezenţa omului.

La o distanţă mai mică de acolo, în adâncul încâlcelii de nepătruns a codrului, Numa, leul, a ridicat uşor capul său masiv. A mâncat bine înainte de a se lumina de ziuă, aşa că era necesar un zgomot destul de mare ca să-l trezească.

Acum, ridicându-şi botul şi mirosind în aer, prinse atât mirosul rânced al cerbului, cât şi mirosul tare al omului.

Dar. fiind sătul, scoase dezgustat un mârâit surd şi s-a furişat spre alte ascunzişuri.

Din copac în copac zburau ca săgeata păsări cu vocea înţepată şi pene strălucitoare. Maimuţe mici trăncănind şi ocărându-se între ele, săreau din creangă în creangă, pe deasupra războinicilor.

Negrii erau singuri, deoarece jungla, plină de nenumăratele vietăţi de acolo, este ca străzile pline de oameni ale unei capitale, cel mai singuratic loc din univers. Erau ei singuri, însă? Deasupra lor, legănându-se la mare înălţime pe una din crengile frunzoase ale copacului, un tânăr cu ochii căprui le pândea cu cea mai mare atenţie, fiecare mişcare.

Focul urii era stăpânit de dorinţa evidentă a băiatului de a cunoaşte scopul muncii negrilor. Unul dintre aceştia a fost şi acela care a ucis-o pe multiubita lui mamă adoptivă, Kala. Din partea lor, nu se putea aştepta decât la duşmănie şi, totuşi, îi plăcea să-i privească, avid cum era de a şti cât mai multe din obiceiurile oamenilor. A văzut cum creştea adâncimea gropii până când ajunse să fie o gaură mare, căscată cât lărgimea cărării..., o gaură în care ar fi putut încăpea, la un moment dat, toţi cei şase inşi care o săpaseră.

Tarzan nu avea de unde să ştie care era scopul acestei munci grele. Când negrii au tăiat ţăruşi lungi, ascuţiţi la un capăt, iar pe celălalt l-au înfipt în pământ, în fundul gropii, mirarea-i crescu şi mai mult, îndeosebi când i-a observat pe negrii, aşezând crengi subţiri peste groapă, pe care le acoperă apoi cu pământul pe care-l scoaseră din groapă şi cu frunze, ascunzând cu totul vederii groapa ce o săpaseră.

După ce au terminat, şi-au privit opera cu satisfacţie, ca şi Tarzan. Până şi pentru ochii săi atât de deprinşi, abia că mai rămânea o urmă slabă a faptului că bătrâna cărare de animale fusese scobită drept îm mijloc.

Atât de absorbit era în meditaţiile lui asupra acelei gropi acoperite, că-i lăsă pe negrii să plece spre satul lor fără să se mai lege de ei, după cum îi era obiceiul care-l făcuse să devină spaima poporului lui Mong, acordându-i-se astfel

şansa răzbunarii şi o sursă inepuizabilă de distracţie.

Dar, oricât s-ar fi obosit el, totuşi nu era în stare să rezolve misterul gropii ascunse, multe din obiceiurile negrilor fiindu-i încă necunoscute şi străine. Ei nu au venit în jungla sa numai de câtva timp..., fiind cei dintâi din neamul lor care au înlocuit supremaţia de veacuri a fiarelor ce sălăşuiau acolo.

Apucăturile oamenilor erau noi şi necunoscute lui Numa, leul, lui Tantor, elefantul, maimuţelor celor mari şi mici, precum şi tuturor celorlalte nenumărate animale din ţinuturi sălbatice...; ei aveau mult de învăţat de la aceste fiinţe negre, fără păr pe ele, care mergea pe picioarele din spate; învăţau foarte încet şi totdeauna învăţătura era spre nenorocirea lor.

Nu mult după plecarea negrilor, Tarzan a coborât uşor la pământ pe cărare. Mirosind bănuitor, a ocolit marginea gropii. Lăsându-se în genunchi, a scormonit şi a dat la o parte puţin pământ, până s-a văzut una din crengile transversale.

O mirosi şi pe aceasta, o atinse, apoi, aplecându-şi capul la o parte, o contemplă serios câteva minute. După aceea, o acoperi din nou, aranjând pământul tot atât de bine, ca şi negrii. Isprăvind, s-a aruncat din nou printre copaci şi a pornit în căutarea amicilor săi păroşi, marile maimuţe din tribul Ciuk. Într-un rând a trecut pe deasupra lui Numa şi se opri un moment ca să arunce cu un fruct în botul lui rânjit, insul- tându-l cu epitetele ca "mâncător de stârvuri", "frate cu Dango", hiena.

Leul, cu privirile sale aprinse de o ură cruntă, se uită în sus la făptura care dansa pe crengi deasupra lui. Din pieptul său ieşeau mârâituri surde, însă puternice, iar furia cea mare transmitea ondulatei sale coade o mişcare iute, ca a unui vârf de bici.

Dându-şi seama, după experienţa din trecut, de zărdărnicia unei dispute de la distanţă cu Tarzan, îi întoarse spatele, pornind prin vegetaţia încâlcită, care îl scoase din

raza ochilor chinuitorului său. Acesta dând drumul unei serii finale de adjective puţin măgulitoare la adresa duşmanului care se depărta, îşi reluă drumul prin pădure.

După vreun alt kilomteru şi ceva de mers, o schimbare bruscă de vânt aduse până la nările sale delicate un miros foarte cunoscut, emanând foarte de aproape, iar după câteva clipe a apărut înaintea ochilor săi o masă enormă, cenuşie, care îşi croia drum încet prin pădure.

Tarzan rupse o crenguliţă, iar la auzul acelei trozniturii atât de neaşteptate făptura enormă se opri brusc, ciulind o pereche de urechi cât toate zilele, pe când o trompă lungă şi scurtă fu repezită înainte, bălăbănind în toate părţile, în căutarea mirosului vreunui inamic. În acelaşi timp, doi ochi mici, cu vederea slabă, se uitau bănuitor de jur împrejur, căutându-l inutil pe autorul acelui zgomot care-i tulburase drumul liniştit.

Tarzan a început să râdă cu hohot şi s-a apropiat şi mai mult, până a ajuns chiar deasupra pachidermului.

– Tantor! Tantor! strigă el. Până şi Bara, cerbul, e mai puţin fricos decât tine... Tantor, elefantule, cel mai mare dintre toate animalele din junglă. Tu, care eşti mai tare decât Numa de mai multe ori de câte degete am eu la picioare şi la mâini, tu, Tantor care poţi dezrădăcina copaci mari, începi să tremuri de frică la zgomotul unei crenguţe rupte.

Singurul răspuns a lui Tantor fu un sunet huruit, care putea fi luat ca semn de dispreţ sau de uşurare, mai ales că trompa urechile şi codiţa îşi reluară poziţiile lor normale...; totuşi, ochii tot se mai învârteau în căutarea lui Tarzan.

Pachidermul, însă nu fu lăsat să aştepte mult, căci numai o clipă mai târziu, tânărul sări uşor pe ceafa lată a vechiului său prieten. Apoi, culcându-se de-a lungul spinării animalului, începu să bată toba cu vârful degetelor de la picioare pe pielea groasă, iar cu degetele de la mâini îl scărpina pe sub urechi, vorbindu-i şi povestindu-i ce se mai întâmplase prin junglă, ca şi cum animalul acesta enorm ar fi înţeles fiecare cuvânt rostit.

Mult îl mai putea face Tarzan pe Tantor să înţeleagă! Cu toate acestea, deşi convorbirea animalelor sălbatice era mai presus de această namilă din junglă, totuşi, sta clipind din ochi şi legănându-şi uşor trompa, ca şi cum ar fi sorbit fiecare cuvânt cu cel mai mare interes.

Adevărul era că-i făcea plăcere vocea prietenoasă şi mâinile ce-l mângâiau după urechi, ca şi prezenţa lângă el a aceluia pe care îl purtase pe spate adeseori, pe când Tarzan, copilaş, se apropiase fără teamă de el, presupunând şi din partea elefantului aceeaşi prietenie de care inima lui era plină. La chemarea lui Tarzan, pachidermul ar fi venit de la distanţe mari..., de oricât de departe, urechile sale agere ar fi putut distinge ţipătul de chemare al tânărului englez... iar, când Tarzan stătea aşezat pe ceafa lui, Tantor ar fi mers prin junglă în orice direcţie i-ar fi poruncit acesta care-l călărea. Aceasta nu era decât puterea de dominare a omului asupra animalului şi era tot atât de completă şi cu efect ca şi cum amândoi ar fi înţeles perfect de bine originea ei, cu toate că niciunul nu o înţelegea.

Tarzan rămase pe spinarea lui Tantor mai bine de jumătate de oră. Timpul nu era o noţiune a existenţei lor. Viaţa, după concepţia lor, consta mai mult în a-şi menţine stomacurile pline.

În această privinţă, munca lui Tarzan era cu mult mai uşoară decât a lui Tantor, stomacul băiatului fiind mai mic şi, fiind omnivor, putea să-şi găsească hrana mai repede. Dacă nu găsea un tip de mâncare, erau multe altele la îndemână. Mai mult încă: nu era atât de cusurgiu la mâncare ca Tantor, care nu ar fi mâncat decât coaja unor anume copaci şi lemnul lor, pe când de la alţii nu-i plăcea decât frunzele, peferinţe acordate ciclului anotimpurilor.

Tantor era nevoit să-şi petreacă cea mai bună parte din viaţă cu ghiftuirea imensului său stomac, pentru satisfacerea cerinţelor puternicilor săi muşchi. Acelaşi lucru se petrece cu toate celelalte ordine inferioare: vieţile lor sunt atât de ocupate, fie în căutarea hranei, fie cu procesul de digerare,

că au prea puţină vreme pentru alte consideraţii. Fără îndoială că această piedică i-a ţinut în loc şi nu au progresat atât de repede ca omul, care a avut mult mai multă vreme pentru cultivarea gândirii.

Totuşi aceste chestii nu prea îl tulburau pe Tarzan iar pe Tantor absolut deloc. Ceea ce ştia băiatul era că se simţea fericit în tovărăşia elefantului. Nu ştia de ce. Nu ştia că, fiind o fiinţă omenească - normală şi pe deplin sănătoasă, simţea nevoia unei alte fiinţe vii asupra căreia să-şi reverse simpatia. Colegii de joacă din copilărie, maimuţele lui Ciuk, deveniseră acum nişte brute enorme şi posomorâte. Nu simţeau şi nici nu inspirau decât foarte puţină afecţiune. Cu maimuţoii mai tineri, Tarzan se mai juca uneori. Îi iubea chiar în felul său sălbatic, dar ei erau departe de a fi tovarăşi satisfăcători, printre care să se simtă liniştit.

Tantor era un munte mare de calm şi stabilitate. Putea găsi odihnă şi mulţumire întins pe spatele lui şi cernând, în urechile sale mari, speranţe şi aspiraţii mai vagi..., în acele urechi pe care animalul le bătea alene, ca şi cum ar fi înţeles totul. Dintre toate animalele din junglă, Tantor acaparase cea mai mare dragoste a lui Tarzan de când Kala dispăruse dintre cei vii. Uneori Tarzan se întreba cu mirare dacă această simpatie era reciprocă. Era însă un fapt greu de ştiut.

Nu a fost decât chemarea stomacului - cea mai insistentă şi mai impunătoare dintre toate chemările pe care le cunoaşte jungla - care îl făcu pe Tarzan să apuce din nou prin copaci, în căutarea hranei, lăsând pe Tantor să-şi continue într-o direcţie opusă, călătoria întreruptă.

Căutările lui Tarzan durară mai bine de un ceas. Un cuib înalt îi dădu câteva ouă proaspete. Fructe, coacăze şi câteva rădăcini de plante, îşi găsiră locul în menu-ul său, în ordinea în care au fost găsite, deoarece el nu căuta o astfel de mâncare. Carne, carne, carne! Aceasta era ceea ce vâna Tarzan al maimuţelor întotdeauna, dar uneori carnea îl ocolea, după cum se întâmplase şi azi. Dar, pe când cutreiera jungla, creierul lui activ nu era ocupat nu numai cu vână-

toarca, ci şi cu multe alte subiecte. Avea obiceiul să-şi amintească, adeseori, evenimentele petrecute în ziua sau orele precedente.

Retrăi deci, clipele în care a fost împreună cu Tantor, se gândi şi la negrii care săpaseră şi asupra rostului acoperirii gropii şi a părăsisirii ei.

Se întreba întruna cu mirare, care să le fi fost scopul. Compara percepţiile şi ajungea la raţionamente. Compara raţionamentele şi ajungea la concluzii nu totdeauna din cele mai exacte, e adevărat aceasta, dar cel puţin îşi întrebuinţa creierul pentru scopul orânduit de Cel de Sus, ceea ce lui îi era mai puţin greu, nefiind împiedicat de raţionamentele altora de mâna a doua, şi, de obicei, greşite.

Pe când stătea pe gânduri, a apărut deodată pe ecranul minţii sale, o vedenie: o făptură enormă, de culoare cenuşiu-închisă, mergând greoi pe cărarea de animale din junglă.

Instantaneu, şi-a încordat atenţia. Dar, cum hotărârea şi punerea în execuţie se întâmplau, de regulă, simultan, a pornit printre crengile copacilor, mai înainte ca rezolvarea misterului groazei să se fi lămurit bine în mintea lui.

Sărind din creangă în creangă, s-ar putea zice că zbura pe terasa mijlocie pe unde copacii creşteau mai apropiaţi unii de alţii. Alteori sărea jos pe pământ, alergând cu uşurinţă pe urme de vegetaţie în putrezire, apoi din nou prin copaci, pe acolo pe unde tufişurile de dedesubt îi împiedicau mersul rapid pe jos.

În graba şi neliniştea lui, îşi pierdu prudenţa. Precauţia inerentă fiarei nu mai exista în faţa impulsivităţii omului, aşa că se şi întâmplă să intre într-o poiană mare, fără să se mai gândească la ce ar putea să fie acolo sau de partea cealaltă.

Aproape pe la jumătatea poienii, în drumul său şi numai la câţiva metri mai încolo, văzu zburând din nişte bălării înalte câteva păsăruici care ciripeau cu îndârjire. Tarzan apucă imediat într-o parte, ştiind preabine care era animalul a cărui prezenţă o proclamau acele santinele micuţe. Tot în acelaşi timp, însă Butto, rinocerul, se ridică greoi pe scurtele

sale picioare şi atacă furios.

Butto atacă întotdeauna la întâmplare. Vederea lui slabă nu-l ajută să distingă decât la distanţe mici şi ar fi greu de spus dacă impetuozităţile lui fără rost sunt datorate panicii sau fricii, când încearcă să scape sau sunt datorate temperamentului violent care i se atribuie în general.

În tot cazul chestia aceasta, ar avea destulă importanţă pentru cel atacat, dacă nu s-ar întâmpla să fie prins şi azvârlit în aer când, cu foarte rare excepţii, nu îl va mai interesa nimic după aceea. Azi se întâmplă ca Butto să pornească în direcţia lui Tarzan ca să străbată cei câţiva metri de iarbă înaltă care-i despărţea. Întâmplarea îl îndrepta spre băiat, apoi când l-a văzut, a pornit furios la atac, însoţit de o serie de sforăituri puternice.

Păsărelele fâlfâiau din aripi, dând ocol uriaşului animal care le procura involuntar o parte din hrana lor. Printre crengile copacilor de la marginea luminişului, vreo douăzeci şi mai bine de maimuţe clănţăneau şi ocărau, refugiindu-se speriate în vârful copacilor, la auzul sforăiturilor fiarei.

Numai Tarzan părea indiferent.

S-a oprit drept în drumul atacantului. Nu a avut timp să-şi caute adăpost în copacii de partea cealaltă a poienii, dar nici nu-i trecea prin gând să-şi întârzie drumul din cauza lui Butto. A mai avut el de-a face cu acest animal stupid mai înainte, aşa că nutrea pentru el un dispreţ formidabil.

Acum Butto îl şi ajunsese, cu capul aplecat în jos şi cu cornu-i lung şi puternic înclinat pentru opera îngrozitoare pentru care îl crease natura. Însă, când izbi în sus, arma-i zgârie aerul, căci Tarzan se căţărase repede sus, cu o săritură pisicească ce îl duse pe deasupra cornului ameninţător, până pe spatele lat al rinocerului. O altă săritură şi fu jos pe pământ în spatele fiarei, alergând ca o căprioară spre copaci.

Butto, furios şi mistificat de dispariţia ciudată a prăzii sale, se întoarse şi atacă cu furie în altă direcţie, care, de astă dată, se întâmplă să nu fie aceea în care fugise Tarzan. Astfel băiatul putu ajunge fără grijă până la copaci şi să-şi

continue drumul prin pădure. La o distanţă oarecare, Tantor înainta hotărât pe cărarea bătătorită, iar în altă direcţie, un războinic întins cu urechea la pământ, asculta cu atenţie în mijlocul cărării.

După puţin, a auzi şi sunetul aşteptat: pârâitul crengilor şi foşnetul care anunţa apropierea unui elefant. Alţi războinici pândeau în dreapta, în stânga şi în alte părţi ale pădurii. Un semnal uşor, trecând de la unul la altul, înştiinţă până şi pe cel mai îndepărtat că vine vânatul. Porniră atunci spre cărare, luând poziţii în copaci, în josul vântului, de la punctul pe unde trebuia să treacă Tantor.

După aceea, aşteptară în tăcere şi nu a trecut mult până ce răbdarea le-a fost răsplătită de apariţia unui elefant cu colţi mari, a căror cantitate de fildeş le-a făcut inimile să palpite de lăcomie.

De abia trecuse elefantul de posturile unde se cocoţaseră negrii, când aceştia au coborât la pământ. Acum nu mai păstrau tăcere, ci băteau din palme şi strigau cât puteau. Tantor s-a oprit o clipă, cu trompa şi coada ridicată şi cu urechile lui ciulite, apoi a pornit în josul cărării cât putu mai repede, drept către groapa acoperită, în fundul căreia erau înfipţi ţăruşi cu vârful ascuţit în sus.

În urma lui veneau războinicii zbierând şi silindu-l să-şi păstreze ritmul rapid, care nu i-ar fi îngăduit o examinare atentă a terenului din faţa lui Tantor, elefantul, care s-ar fi putut întoarce să-şi împrăştie adversarii dintr-un singur atac, dar, fugea acum ca o căprioară speriată... Iar în spatele tuturor, venea Tarzan, alergând cu iuţeala şi agilitatea unei veveriţe, deoarece a auzit strigătele războinicilor şi le-a interpretat exact. Într-un rând, a scos şi el un strigăt prelung şi pătrunzător, care a făcut să răsune pădurea, dar Tantor, în panica ce-l stăpânea, ori nu auzea, ori că, auzind, nu îndrăznea să se oprească, pentru a asculta avertismentul.

Uriaşul pachiderm nu era decât la câţiva metri de moartea ascunsă care-i pândea drumul, iar negrii, siguri de succes, ţipau şi dansau în urma lui, învârtind suliţele pe

deasupra capetelor, ca şi cum ar fi celebrat cu anticipaţie câştigul fildeşului splendid al prăzii lor, fără să mai pomenim de carnea de elefant cu care se vor sătura în noaptea aceea. Atât de intensă le era bucuria, încât niciunul nu a observat trecerea unei alte fiare pe deasupra capetelor lor. Nici Tantor nu a văzut-o şi nici nu a auzit-o, cu toate că Tarzan i-a strigat de câteva ori să se oprească.

Câţiva paşi încă şi Tantor se va prăbuşi în ţăruşii ascuţiţi din groapă. Tarzan aproape că zbura printre copaci, până când a venit în dreptul animalului care fugea, apoi a trecut dincolo de el; iar, pe marginea gropii, băiatul s-a lăsat pe pământ, în centrul cărării. Tantor aproape că era să-l calce în picioare, când ochii lui slabi au putut distinge şi recunoaşte pe vechiul său prieten.

– Stai! strigă Tarzan.

Animalul uriaş s-a oprit în faţa palmei ridicate a băiatului.

Tarzan s-a întors puţin în loc şi a izbit cu piciorul în pământul ce acoperea groapa, îndepărtând o parte din el. Tantor a văzut şi a înţeles totul într-o clipă.

– La luptă! i-a strigat Tarzan. Uite-i că vin!

Însă Tantor elefantul este un morman de nervi, iar acum era covârşit de spaimă. Înaintea lui se căsca groapa. La dreapta şi la stânga era jungla primitivă, neatinsă de nimeni. Prin urmare, scoţând sunete furioase din trompă, enormul animal s-a întors deodată la stânga, pornind prin vegetaţia încâlcită care ar fi oprit pe oricine, altcineva.

Tarzan a rămas pe marginea gropii şi zâmbea, văzând fuga ruşinoasă a lui Tantor. Dar negrii vor sosi în curând la faţa locului. Deci, cel mai bun lucru era să dispară în arenă.

A întins piciorul drept, să facă un pas dincolo de marginea gropii, dar, cum şi-a lăsat greutatea corpului pe piciorul stâng, pământul s-a scufundat sub el. A făcut un singur efort să se arunce înainte, dar era prea târziu. A pornit pe spate şi în jos, fără să se mai poată opri, spre ţăruşii ascuţiţi din fundul gropii...

Când, după un minut-două, s-au apropiat şi negrii, au văzut de la distanţă că Tantor le-a scăpat, deoarece gaura din acoperământul gropii era prea mică să fi putut trece corpul unui elefant. La început au crezut că prada lor, după ce a pus un picior pe acoperământ, a observat primejdia şi s-a retras, dar când s-au apropiat de marginea gropii şi s-au uitat înăuntru, au rămas cu ochii holbaţi de uimire, pentru că în fundul gropii zăcea în nesimţire un uriaş alb, gol.

Unii au avut prilejul să-l zărească pe acest zeu al pădurii şi s-au dat în lături cu groază, smeriţi faţă de acela de care au crezut că posedă puterile miraculoase ale unui demon, dar ceilalţi care mai erau acolo au trecut în faţă, gândindu-se numai că au prins un inamic. Tot dintre aceştia au fost şi aceia care au sărit în groapă şi l-au scos pe Tarzan.

Nu era nici o rană pe corpul lui. Niciunul din ţăruşii ascuţiţi nu a intrat în el..., numai un locşor umflat la baza craniului arăta natura loviturii sale. Căzând pe spate, s-a lovit de latura unui ţăruş, pierzându-şi cunoştinţa.

Negrii au descoperit aceasta numeidecât şi nu şi-au pierdut vremea, ci s-au grăbit să-l lege de mâini şi de picioare mai înainte ca prizonierul lor să-şi poată veni în fire, deoarece au învăţat să poarte respect acestui om bizar care trăia la un loc cu oamenii păroşi de prin copaci.

Nu au apucat să-l ducă decât o distanţă scurtă, când genele lui Tarzan au început să fluture deschizându-se. În primul moment s-a uitat mirat în jurul lui, revenindu-şi complet în fire, şi-a dat seama de seriozitatea nenorocirii sale. Obişnuit din copilărie să nu depindă decât de propriile sale resurse, nu a căutat nici acum ajutor din exterior, ci şi-a concentrat toată gândirea pentru căutarea posibilităţilor de scăpare care se aflau în limita puterilor sale.

Nu îndrăznea să încerce tăria legăturilor în timpul cât negrii îl duceau pe sus, temându-se ca nu cumva să înceapă a bănui ceva şi apoi să i le întărească. După puţin, au descoperit că şi-a venit în fire, neavând nici o poftă să poarte pe sus un om atât de greu pe căldura sufocantă din

junglă, l-au pus pe picioare silindu-l la drum, prin împunsături de suliţe, deşi toate mişcările lor erau smerenia superstiţioasă pe care le-o inspira.

La descoperirea că împunsăturile lor nu provocau nici o suferinţă, smerenia lor a crescut într-atâta, încât nu i-au mai făcut nimic, crezând pe jumătate că acest uriaş alb era o fiinţă supranaturală şi imună la dureri. Când s-au mai apropiat de sat, au început să scoată strigătele lor de victorie ale războinicilor învingători, aşa că atunci când au ajuns la poartă, dansând şi mişcându-şi lăncile, o mulţime mare de bărbaţi, femei şi copii s-au adunat acolo, ca să-i întâmpine şi să audă povestea aventurii lor.

Când privirile sătenilor au căzut asupra prizonierului, au rămas cu gura căscată, neputând să-şi creadă ochilor. Luni de zile au trăit într-o groază permanentă de acest demon îngrozitor, pe care puţini din ei au putut să-l vadă şi să mai trăiască după aceea, pentru a-l putea descrie şi altora.

Au dispărut ostaşi de pe drumuri, aproape din ochii întregului sat şi din mijlocul tovarăşilor lor atât de misterios şi de complet, ca şi cum i-ar fi înghiţit pământul, iar mai târziu, în timpul nopţii, cadavrele lor cădeau ca din ceruri, în mijlocul străzii satului. Această creatură înspăimântătoare a apărut noaptea prin colibele din sat, unde a omorât şi a dispărut, lăsând în urma lor printre colibe, alături de morţi, dovezi bizare şi îngrozitoare că posedă un umor de neânchipuit.

Acum îl aveau în mâinile lor. De acum nu-i va mai îngrozi. Încet-încet şi-au dat seama şi de aceasta. Cu un strigăt furios, o femeie s-a repezit şi l-a lovit pe Tarzan în obraz. Încă una o imită, şi după aceea alta şi alta, până când Tarzan al maimuţelor a fost înconjurat de o mulţime de indigeni, aproape bătându-se între ei care de care să-l lovească sau să-l zgârie mai mult.

Atunci, Mong, şeful satului, a venit şi a început a-i ciomăgi cu coada suliţei, gonindu-i de lângă victimă.

– Îl vom păstra până la noapte, zise el.

În timpul acesta, Tantor departe de tot în junglă, după ce se linişti de spaima care a tras-o, a rămas locului cu urechile ciulite şi cu trompa ondulând-o nervos.

Ce trecea oare prin circomvoluţiile creierului său sălbatic? Nu cumva se gândea să-l caute pe Tarzan? Dar era el în stare să-şi amintească şi să măsoare serviciul pe care i l-a făcut tânărul? Despre aceasta nu încăpea nici o îndoială. Simţea el vreo recunoştinţă? Şi-ar fi riscat propria lui viaţă ca să-l scape pe Tarzan, dacă ar fi ştiut primejdia ce-l aştepta pe prietenul său?

Este foarte îndoielnic. Oricine cunoaşte elefanţii se vor îndoi de aceasta. Englezii care au vânat destul de multă vreme cu elefanţi prin India, vor spune că nu au auzit niciodată vreun exemplu în care unul din aceste animale să se fi dus în ajutorul unui om în primejdie, chiar dacă acela i-ar fi arătat întotdeauna prietenie. De aceea, e îndoielnic că Tantor ar fi încercat să-şi învingă frica instinctivă de negri şi să caute a veni în ajutorul lui Tarzan.

Ţipetele negrilor furioşi au ajuns slab şi de departe la urechile sale atât de simţitoare, iar Tantor s-a întors ca şi cum ar fi fost îngrozit şi se gândea să fugă... l-a oprit însă ceva necunoscut. S-a întors din nou şi, ridicând trompa, a dat drumul unui sunet pătrunzător. După aceea ascultă cu nerăbdare. În satul îndepărtat unde Mong a făcut ordine, vocea răsunătoare a lui Tantor abia a fost auzită de negri, dar pentru urechile agere ale lui Tarzan acel strigăt avea o semnificaţie aparte.

Aceia care l-au prins îl duceau spre colibă, unde ar fi putut să fie închis şi păzit până la noapte. când avea să înceapă orgia ce-l va duce la moarte prin tortură.

Auzind însă notele îndepărtate ale lui Tantor, Tarzan s-a oprit, înălţându-şi capul, şi dând drumul unui răcnet atât de înspăimântător, că prin spinarea negrilor care-l păzeau, fiind atât de superstiţioşi, au trecut fiori de spaimă şi s-au îndepărtat în grabă de el, cu toate că braţele prizonierului erau strâns legate la spate.

S-au oprit în jurul lui, cu suliţele ridicate, gata să-l străpungă. până când a trecut momentul în care el ascultă un răspuns...: din depărtare s-a auzit alt strigăt. iar Tarzan. satisfăcut. a pornit din nou spre coliba unde trebuia să fie închis provizoriu.

După-amiaza trecea încet de tot. Tarzan auzea zgomotul pregătirilor ce se făceau în satul pentru ospăţ. Pe uşa colibei putea vedea femeile aprinzând focurile şi umplându-şi căldările cu apă... mai presus însă de toate, auzul său era încordat să prindă din junglă zgomotul sosirii lui Tantor. deşi nu prea credea în venirea lui.

Îl cunoştea el bine. mai bine decât se cunoştea Tantor însuşi. Ştia ce inimă timidă bate în pieptul acela uriaş. Cunoştea panica pe care mirosul Gomanganilor îl inspira enormului animal, aşa că odată cu apropierea nopţii, a dispărut şi această speranţă din inima lui Tarzan, care cu stoicismul calm al fiarei sălbatice care era, s-a resemnat aşteptându-şi în linişte soarta.

Toată după-ameaza s-a străduit întruna cu legăturile de la încheieturile mâinilor. Tari erau şi strâns le-au legat negrii, dar sub sforţările lui necontenite începeau să slăbească încet.

Va putea deci să-şi elibereze mâinile înainte de a veni să-l ducă la căsăpit şi, în această eventualitate, şi-a lins buzele cu anticipaţie, zâmbind rece şi posomorât. Avea destulă imaginaţie să-şi închipuie carnea moale prinsă în degetele sale ca oţelul şi cum i s-ar înfunda dinţii în creierul duşmanului. Avea de gând să-i facă să guste din furia lui de mai înainte de a-l putea copleşi ei.

În sfârşit, au venit să-l ia - războinici machiaţi pe faţă şi cu pene în cap - mai urâţi decât a avut intenţia natura să-i facă. Au venit şi l-au împins afară, unde sosirea lui a fost întâmpinată cu strigătele sălbatice ale sătenilor adunaţi în faţa colibei să-l vadă.

După aceea, l-au condus spre stâlpul de tortură; pe când îl împingeau cu brutalitatea care preceda legarea victimei

pentru dansul morţii ce în curând avea să înceapă în jurul său, el şi-a încordat puternicii săi muşchi şi cu o singură zmucitură puternică, a rupt curelele de la mâini, desfăcute pe jumătate de mai înainte. Ca şi gândul a fost repeziciunea cu care a sărit printre războinicii mai aproape de el. O lovitură şi un negru s-a rostogolit la pământ, iar omul-fiară, mârâind şi scrâşnind, sări în pieptul altuia.

Colţii i s-au înfipt imediat în beregata adversarului, apoi jumătate din negrii au sărit asupra lui, doborându-l la pământ. Izbind, sfâşiind şi muşcând, aşa cum l-a învăţat să se bată lumea sa adoptivă, ca o fiară încolţită. Puterea, agilitatea, curajul şi inteligenţa sa îl făceau egalul a doisprezece negri, în lupta piept la piept... totuşi, Tarzan nu putea spera să-i înfrunte cu succes.

Încet, încet, îl dovedea cu toate că vreo douăzeci din ei sângerau din răni grele, iar doi zăceau nemişcaţi călcaţi în picioare sau dedesubtul combatanţilor care se rostogoleau de dintr-o parte în alta. L-au învins, dar au fost ei în stare să-l ţină aşa până să-l lege? O jumătate de oră de încercări disperate i-a convins că nu o puteau face, aşa că Mong, ca un bun rege ce era, a dat ocol luptei de departe, strigă un ostaş să-l străpungă cu lancea. Ostaşul a pătruns, puţin câte puţin, în învălmăşeala aceea grozavă, apropiindu-se de victima sa. Stătea cu suliţa gata, deasupra capului, aşteptând momentul care va expune o parte vulnerabilă a trupului băiatului, ca să poată da împunsătura fără să primejduiască pe vreun negru.

Ostaşul cu lancea se apropia, urmând mişcările şi răsucelile combatanţilor. Mârâiturile tânărului crescut printre maimuţe făceau să-i treacă fiori reci prin şira spinării, îndemnându-l să aibă grijă, ca nu cumva să nu-l nimerească la prima lovitură, să se pomenească la îndemâna atacului acelor mâini puternice şi a colţilor nemiloşi.

În sfârşit, a găsit momentul prielnic, ridică suliţa, şi-a încordat muşchii sub pielea ca abanosul şi a auzit din junglă chiar de lângă sat, un zgomot puternic de crengi, de parcă

s-ar fi apropiat un tanc al armatei moderne, cu iuţeala unui tren accelerat. Mâna cu suliţa s-a oprit în aer, iar negrul a aruncat o privire rapidă spre locul de unde s-a auzit zgomotul, după cum au făcut şi negrii care nu luptau cu uriaşul alb.

La lumina slabă a focurilor, au văzut o masă enormă, mai înaltă decât gardurile satului. Au mai văzut gardul încovoindu-se înăuntru, rupându-se, ca şi cum ar fi fost de trestie, şi apărând prin deschizătura produsă de elefant, care venea de zor spre ei. S-au împrăştiat în dreapta şi în stânga, cuprinşi de groază. Unii, care erau mai la marginea câmpului de luptă cu Tarzan, au auzit şi au văzut de ce era vorba şi au putut să scape, dar vreo şapte sau opt erau atât de înfierbântaţi de luptă, că nici idee nu aveau de sosirea şi atacul puternicului elefant.

Tantor s-a repezit asupra lor. S-a oprit chiar deasupra lor şi a întins trompa-i sensibilă printre ei ca un şarpe, căutând până a dat de Tarzan, plin de sânge, dar încă viu.

Un războinic şi-a ridicat privirile. Deasupra lui a apărut trupul pachidermului, ai cărui ochi mici scânteiau reflectând flacăra foculeţelor... ochi răi, înfiorători, teribili. Războinicul scoase un strigăt, iar în clipa aceea trompa elastică îl încercui, l-a ridicat sus de tot, de la pământ şi l-a aruncat departe, după cei care fugeau.

Încă unul şi încă unul zmuci Tantor pe deasupra lui Tarzan, aruncându-i în dreapta şi în stânga, unde rămâneau sau gemând greu şi nemişcaţi, după cum şi moartea îi ajungea mai repede sau mai încet.

În depărtare, Mong şi-a strâns războinicii, îmbărbătându-i. Ochii lui lacomi au observat marii colţi de fildeş ai elefantului. Deoarece a trecut prima clipă de panică, acum îşi îndemna oamenii să atace elefantul cu suliţele, dar pe când ei se îndreptară spre atac, Tantor l-a aruncat pe Tarzan pe ceafa lui cea lată, apoi, răsucindu-se în loc, a pornit spre junglă prin ruptura pe care a făcut-o în palisada satului.

Vânătorii de elefanţi, poate că au dreptate când susţin că

acest animal nu ar fi făcut un asemenea serviciu unui om, dar pentru Tantor, Tarzan nu era om..., nu era decât un animal, un tovarăş de junglă. Tantor şi-a plătit obligaţia faţă de Tarzan, cimentând şi mai mult prietenia ce exista între ei încă de când Tarzan, băieţaş cu pielea bronzată de soare, călărea pe spatele enorm al lui Tantor prin jungla luminată de lună, sub stelele ecuatoriale.

CAPITOLUL III

Lupta pentru Balu

Tika a devenit mamă. Pe Tarzan îl interesa foarte mult faptul, în realitate chiar mai mult decât pe Tug, tatăl.

Tarzan ţinea foarte mult la Tika. Chiar grijile unei maternităţi în perspectivă nu au pus capăt vieţii fără grijă a tinereţii, iar Tika a rămâs aceeaşi tovarăşă veselă de joacă de odinioară, chiar la o vârstă în care alte femele din tribul lui Ciuk se înveştmântau în demnitatea posomorâtă a vârstei. Tika tot mai simţea plăcere în jocurile primitive "de-ascunselea" şi "de-a prinselea", pe care mintea fertilă le inventa.

Jocul "de-a prinselea" prin vârful copacilor era tot ce poate fi aţâţător. Tarzan găsea o mare plăcere în acest joc, dar maimuţoii cu care a copilărit au părăsit de mult asemenea ocupaţii copilăreşti. Tikăi însă, i-a făcut plăcere acest joc, până nu i-a sosit puişorul... dar odată cu acest eveniment şi ea se schimbă.

Evidenţa acestei schimbări nu numai că l-a surprins pe Tarzan, dar l-a şi necăjit în mare măsură. Într-o dimineaţă a văzut-o pe Tika aşezată pe creanga groasă şi joasă a unui copac, strângând ceva la sânul ei păros, ceva micuţ de tot care scâncea şi se frământa într-una. Tarzan s-a apropiat, cuprins de acea curiozitate comună tuturor creaturilor înzestrate cu creier, trecute dincolo de stadiul microscopic.

Tika şi-a întors ochii în direcţia lui şi l-a strâns şi mai

tare la piept pe mititelul care scâncea. Tarzan s-a dat mai aproape. Tika s-a îndepărtat, rânjindu-şi colţii. În toate episoadele ce l-a legat de Tika, niciodată nu i s-a întâmplat să-şi rânjească colţii la el, decât doar în joc, dar acum ea nu avea nicidecum aerul că s-ar juca.

Tarzan şi-a trecut gânditor degetele prin părul negru şi des, şi-a aplecat puţin capul într-o parte şi privea ţintă înainte. Apoi s-a dat mai aproape, întinzându-şi gâtul ca să poată vedea mai bine ceea ce Tika strângea la sân. Ea se dădu din nou la o parte, rânjindu-şi buza de sus, într-un mârâit prevenitor. Tarzan însă a întins o mână binişor, ca să atingă obiectul din braţele Tikăi, iar ea cu un mârâit teribil s-a repezit asupra lui.

Colţii ei s-au înfipt adânc în carnea antebraţului său, mai înainte ca Tarzan să-l fi putut trage înapoi şi ea îl urmări o mică distanţă, pe când el se retrăgea printre copaci, dar ea, ducându-şi şi puiul în braţe, nu l-a mai putut ajunge.

La o distanţă oarecare unde era mai în siguranţă, el s-a oprit şi s-a întors, uitându-se cu o mirare vădită la tovarăşa lui de joc de mai-nainte. Ce s-a întâmplat oare ca să o schimbe pe delicata şi drăgălaşa Tika într-atât?

Ea a acoperit atât de mult ceea ce ţinea în braţe, că Tarzan nu a fost în stare să vadă ceea ce era, dar acum când ea nu îl mai urmărea, a văzut bine lucrul din braţele ei. Şi atunci a început a zâmbi cu toată durerea şi întristarea sa, pentru că a mai văzut maimuţoaice tinere ajunse mame. După câteva zile Tika va fi mai puţin bănuitoare în privinţa atenţiilor lui. Totuşi, Tarzan se simţea jignit, Tika nu trebuia să se teamă de el. Cum nu ştia ea că, pentru nimic în lume, el nu i-ar fi făcut vreun rău şi nici micului ei "balu"!

Şi acum, mai presus de durerea braţului său rănit şi mândria sa mai mult rănită, se ridica dorinţa lui cea mare ca să se apropie şi să-l examineze pe fiul lui Tug. Desigur că, oricine s-ar mira pentru ce Tarzan, luptător cum era, el fugea de o femelă iritată sau mai şovăia să se înapoieze sau nu pentru a-şi satisface curiozitatea când ar fi putut-o învinge

cu uşurinţă pe mamă cu forţele slăbite de un pui de curând născut, însă nu-i nimic de mirat în toate acestea.

Explicaţia constă într-aceea că la maimuţe, numai când pe vreuna din ele o apucă nebunia, o ataci, altfel pedepsele bărbaţilor date femelelor sunt foarte blânde. Bineânţeles erau şi cazuri rare, când se găseau şi printre maimuţoi tipuri de acelea cum există uneori în lumea civilizată, cărora să le facă plăcere să-şi bată soţia, ea fiind mai mică şi mai slabă ca el... sau cazuri când jumătatea lui devenea una şi jumătate, atrăgându-şi pedeapsa bine meritată.

Tarzan se apropie acum din nou de tânăra mamă... dar cu multă băgare de seamă şi gata de fugă. Ca şi mai înainte Tika mârâi feroce spre el. Tarzan a încercat să-i explice:

– Tarzan al maimuţelor nu va face nici un rău lui "balu" al Tikăi, zise el. Lasă-mă să-l văd şi eu.

– Fugi de aici, îi porunci Tika. Fugi de aici că te omor.

– Lasă-mă să-l văd, insistă Tarzan.

– Fugi de aici! repetă femela. Uite vine Tug. Are să te facă el să fugi. Tug te va ucide. E "balu" al lui Tug.

Un mârâit sălbatic aproape de spatele lui Tarzan, îl înştiinţă de sosirea lui Tug şi mai ales despre faptul că maimuţoiul a auzit de prevenirea şi ameninţările soţiei sale şi acum venea în ajutorul ei. Tug, ca şi Tika au fost amcii de joacă ai lui Tarzan, pe când maimuţoiul era destul de tânăr ca să mai vrea să se joace. Într-un rând chiar, Tarzan i-a scăpat viaţa lui Tug, dar, memoria maimuţelor nu durează prea mult şi nici recunoştinţa lor nu este mai presus de instinctele părinteşti.

Într-alt rând, Tarzan şi Tug şi-au măsurat forţele şi Tarzan a ieşit victorios din luptă. Se putea prea bine ca Tug să-şi fi amintit de aceasta, dar, chiar aşa, mai curând ar fi înfruntat orice înfrângere pentru puiul său..., dacă s-ar fi întâmplat să o ceară situaţia.

După mârâiturile sale hidoase, care se înteţeau din ce în ce în tărie şi volum, Tug părea a fi în toane rele. Lui Tarzan nu-i era frică de Tug şi nici legea nescrisă a junglei nu-i

cerea să fugă din luptă, din fața vreunui maimuțoi, în afară de cazul că îi convenea să o facă din motive personale.

Tarzan îl iubea pe Tug. Nu avea nimic împotriva lui, iar mintea lui de om îi spunea ceea ce mintea unei maimuțe, nu ar fi dedus-o niciodată: că atitudinea lui Tug nu indica nicidecum ură. Nu era decât insistența naturală a instinctului soțului de a-și apăra copilul și soția. Tarzan nu avea deloc poftă să se bată cu Tug, nici sângele strămoșilor săi englezi nu fierbea la gândul unei lupte. Totuși, când maimuțoiul atacă, Tarzan a sărit ușor la o parte, iar Tug încurajat de gest, se repezi nebun la atac.

Poate că-l îndemnase și amintirea înfrângerii de mai de mult suferită de la Tarzan. Poate chiar faptul că Tika, fiind acolo și uitându-se la el, să-i fi stârnit dorința de a-l învinge pe Tarzan sub privirile ei. Nu ar fi fost de mirare, deoarece în pieptul fiecărui animal mascul din junglă zace un egoism foarte mare, care-și găsește manifestarea în săvârșirea de acte îndrăznețe în fața publicului de sex opus.

La șoldul lui Tarzan atârna lunga funie de iarbă - jucăria de ieri, arma de zi, iar, când Tug atacă a doua oară, Tarzan ridică pe deasupra capului colacii de funie, scuturând cu îndemânare afară lațul cu nodul arcanului. În același timp, evită din nou o ciocnire cu maimuțoiul și, mai înainte ca acesta să se fi putut repezi din nou la el, Tarzan s-a și urcat într-un copac.

Tug, îndârjit la nebunie, l-a urmărit. Tika se uită printre crengi, la ei. Ar fi greu de spus de era interesată și în ce sens. Tug nu putea să se urce pe crengi atât de repede ca Tarzan, așa că acesta a ajuns sus de tot, unde maimuțoiul mai greu nu se putea urca. S-a oprit acolo și se uita în jos, la urmăritorul lui, făcându-i fețe și strigându-i tot felul de nume ce treceau prin mintea lui fertilă. Când l-a văzut pe Tug, făcând spume la gură de furie și că aproape dansa pe creanga pe care s-a urcat, Tarzan a repezit mâna în jos ochiul arcanului se lărgi, căzând prin aer, apoi cu o smucitură bruscă, l-a prins pe Tug împrejurul genunchilor, o

smucitură care a făcut lanţul să se strângă puternic pe picioarele antropoidului.

Tug, greoi la pricepere, şi-a dat seama prea târziu de intenţia celui care-l aţâţase. S-a străduit să scape, dar Tarzan a dat funiei o zmucitură atât de puternică, încât îl răsturnă pe Tug de pe creangă, aşa că maimuţoiul, a rămas atârnat cu capul în jos, la zece metri deasupra terenului.

Tarzan legă funia bine de o creangă tare şi s-a coborât aproape de Tug, până la nivelul acestuia.

– Tug, zise el, eşti tot atât de stupid ca şi Butto, rinocerul. Am să te las să stai spânzurat până când are să-ţi mai vină mintea la cap. Stai spânzurat şi priveşte cum mă duc şi vorbesc cu Tika.

Tug a început să bolborosească o mulţime de ameninţări, dar Tarzan i-a rânjit în faţă şi s-a coborât mai jos, unde încercă să se apropie din nou de Tika, dar şi de astă dată a fost primit tot cu colţii rânjiţi şi cu mârâituri ameninţătoare.

A încercat să o împace, insistând asupra intenţiilor sale amicale, şi şi-a întins gâtul, să vadă mai bine puişorul Tikăi. Maimuţa nu s-a lăsat înduplecată de asigurarea lui că nu ar voi să-i facă nici un rău puiului ei. Maternitatea sa era prea nouă ca judecata să poată convinge instinctul.

Văzând zădărnicia încercărilor ei de a prinde şi pedepsi pe Tarzan, a căutat să scape de atenţiile lui prin fugă. A coborât deci la pământ şi a pornit prin poiană, unde erau mai mulţi maimuţoi din trib odihnindu-se sau căutându-şi hrana. Tarzan, la rândul lui, s-a plictisit pentru moment şi o lăsă în pace, nemaicăutând să o convingă să-i dea voie să examineze puişorul mai de aproape. Totuşi, i-ar fi făcut mare plăcere să-l ţină şi el puţin în braţe. Vederea acelui pui a stârnit în pieptul său un dor ciudat şi tainic. Ar fi voit să mângâie puiul de maimuţă, mai ales că era al Tikăi, asupra căreia şi-a revărsat odată, toată dragostea.

Acum însă vocea lui Tug i-a atras întreaga atenţie. Ameninţările care păreau că nu mai iau sfârşit în gura maimuţoiului, s-au transformat în rugăminţi. Laţul prea

strâns de la picioare îi oprea circulaţia sângelui în acele membre ale corpului... Tug a început să sufere.

Mai multe maimuţe şedeau prin apropierea lui, foarte curioase de nenorocirea tovarăşului lor. Se exprimau chiar foarte puţin politicos la adresa lui, pentru că fiecare a avut prilejul să simtă labele şi colţii puternici ai lui Tug. Acum se desfătau, răzbunaţi de toate.

Tika, văzându-l pe Tarzan pornind înapoi spre copaci, se opri şi ea în centrul poienii şi a rămas acolo, strângându-şi în braţe puişorul şi aruncând priviri bănuitoare dintr-o parte în alta.

Odată cu naşterea copilului, viaţa fără grijă a Tikăi s-a populat de foarte mulţi duşmani. Până şi în Tarzan, care i-a fost întotdeauna cel mai bun prieten, nu vedea decât un duşman neâmpăcat. Chiar şi sărmanul Mong, pe jumătate orb şi ştirb cu totul, care abia îşi mai căuta hrana prin poiană, nu era pentru Tika decât un spirit răuvoitor, însetat după sângele puilor de maimuţă.

Păzindu-şi puiul cu atâta ardoare faţă de primejdiile închipuite, Tika nu a observat doi ochi fioroşi galben-verzui, care o priveau ţintă în spatele ei dintr-un tufiş de răchită, de partea cealaltă a luminişului. Aproape moartă de foame, Şita se uita cu lăcomie la carnea ispititoare atât de aproape de ea, dar pe care prezenţa maimuţoilor o făcea să fie atât de departe.

– Ah, gândea fiara, de s-ar mai apropia puţin maimuţoaica cu puiul, ce bine ar face!

Desigur, i-ar fi fost de ajuns o săritură bună, ar fi înhăţat puiul şi ar fi dispărut printre tufişurile junglei mai înainte ca să o poată opri maimuţoii.

Vârful cozii sale se mişca în bătăi mici, ca apucată de convulsii, falca inferioară îi atârna în jos, făcând să se vadă o limbă lungă, roşie şi un rând de colţi galbeni. Dar Tika nu a văzut toate acestea, după cum nici unul din maimuţoii din jurul ei nu au văzut nimic, nici chiar Tarzan.

Auzind insultele pe care maimuţoii le turnau cu găleata

asupra nenorocitului de Tug. s-a urcat repede printre ei. Unul chiar se tot îndesa. întinzându-şi mâna ca să-l înhaţe pe spânzurat.

S-a autosugestionat într-o furie atât de mare. amintindu-şi de tămuiala care a mâncat-o nu de mult de la Tug. că acum nu-l mai preocupa decât răzbunarea. I-ar fi fost de ajuns să-l poată apuca pe Tug cu laba. deoarece fălcile nu i-ar mai fi fost atunci departe.

Tarzan a văzut toate acestea şi s-a supărat. Cum lui îi plăcea o luptă dreaptă. se revoltă de ceea ce vedea că urmăreşte maimuţoiul De aceea, când o mână păroasă îl înhăţă pe bietul Tug. Tarzan a scos un mârâit de protest şi a sărit pe creangă lângă maimuţoiul care l-a atacat pe spânzurat şi. dându-i câteva lovituri. l-a aruncat jos.

Surprins şi înfuriat. maimuţoiul se agăţă cu disperare de creangă, dar alunecă pe alături. Totuşi, printr-o mişcare ageră. a reuşit să se prindă de altă creangă de mai jos. Găsi un sprijin solid acolo, se îndreptă apoi a început să se urce numaidecât. pentru a se răzbuna pe Tarzan.

Acesta însă era ocupat cu altceva şi nu dorea să fie întrerupt. El îi explica lui Tug cât de adâncă îi era ignoranţa, scoţând în relief faptul că cu cât mai mare şi mai puternic era Tarzan decât Tug sau oricare altul din ei.

Da, îi va da drumul lui Tug, dar numai după ce Tug îşi va da seama de inferioritatea lui. În momentul acela maimuţoiul înfuriat. cel trântit de pe creangă. l-a ajuns pe Tarzan gata de luptă. dar Tarzan se transformă într-o clipă, din binevoitor şi glumeţ cum era faţă de Tug, într-o fiară care mârâia fioros, faţă de celălalt maimuţoi.

Părul de pe faţă i s-a ridicat, iar buza de sus i s-a rânjit, lăsând să i se vadă colţii gata de a intra în acţiune. Nici nu aşteptă să îl ajungă maimuţoiul, în a cărui înfăţişare şi voce era ceva care-i stârnea în pieptul său o furie pe care nu şi-o putea stăpâni. Cu un răcnet în care nu era nimic omenesc. a sărit drept în gâtul adversarului său. Forţa acestui act, greutatea şi inerţia corpului l-a trântit pe maimuţoi pe spate,

poziţie în care căută să se agaţe de ceva, pentru a se sprijini prin frunzişul copacului.

Mai bine de cinci metri au căzut amândoi, timp în care colţii lui Tarzan erau înfipţi în beregata adversarului, apoi o creangă groasă le-a întrerupt căderea. Maimuţoiul se izbi din plin în moalele capului, atârnă o clipă acolo cu Tarzan pe pieptul lui, apoi s-a rostogolit în jos pe pământ.

Tarzan a simţit relaxarea instantanee a corpului de sub el, aproape în acelaşi timp cu lovitura de creangă, aşa că în momentul când adversarul său s-a rostogolit şi a pornit în jos spre pământ, a întins o mână şi s-a agăţat bine de creangă, tocmai la timp ca să nu cadă şi el, interval în care maimuţoiul cădea ca plumbul la rădăcina copacului.

Tarzan a privit un moment în jos la trupul nemişcat al răposatului său adversar, apoi s-a înălţat cât era de lung, şi-a umflat pieptul, s-a izbit cu pumnul încleştat şi a scos răcnetul înfiorător al maimuţoiului victorios.

Chiar Şita, pantera, pitită, pregătită să sară de la marginea micii poieni, a tresărit neliniştită la răsunetul prin junglă al strigătului acela neânchipuit de fioros. S-a uitat nervoasă la dreapta şi la stânga, ca şi cum ar fi vrut să se asigure dacă i-a mai rămas vreo cale de scăpare.

– Sunt Tarzan al maimuţelor, se lăuda el, mare vânător, mare luptător! Nimeni din junglă nu este atât de mare ca Tarzan.

După aceea a pornit înapoi spre Tug. Tika s-a uitat la tot ce s-a întâmplat în copac. Ba chiar şi-a lăsat preţiosul ei puişor pe iarbă şi a venit mai aproape, ca să vadă mai bine tot ce se petrecea sus, printre crengile copacilor.

Oare în adâncul inimii sale îl mai stima pe Tarzan, flăcăul cu pielea netedă? Se mai umfla oare de mândrie pieptul ei sălbatic, de victoria lui contra maimuţoiului? Asupra acestor fapte trebuie să o întrebaţi pe Tika.

Şita, pantera, a observat că tânăra femelă şi-a lăsat puiul singur pe iarbă. Mişcă din nou din vârful cozii, ca şi cum mişcarea aceasta i-ar fi stimulat curajul pierdut.

Mai era încă sub influența strigătului teribil al lui Tarzan. Trebuiau să mai treacă încă câteva minute până să se simtă în stare să atace în fața acestor antropoizi uriași.

Și pe când fiara își reculegea forțele, Tarzan a ajuns lângă Tug și urcându-se până unde era legată funia, o dezlegă și l-a coborât încet pe maimuțoi, legănându-l până ce acesta a putut să se agațe cu mâinile mai bine de o creangă.

Maimuțoiul s-a tras apoi sus, numaidecât, desfăcându-și lațul de după picioare. În inima lui turba de furie nu mai era loc pentru recunoștință față de Tarzan. Își amintea numai faptul că a fost supus la o asemenea înjosire, de Tarzan, o înjosire dureroasă. Avea intenția să se răzbune, însă în momentul de față picioarele îi erau atât de amorțite și capul atât de amețit, că trebuia să-și amâne dorința de a obține satisfacția răzbunării.

Tarzan își reâncolăcea arcanul, tot dăscălindu-l în privința zădărniciei de a-și măsura micile lui forțe fizice și intelectuale cu ale altora mai de soi ca el. Tika a venit și ea până dedesubtul copacului și privea în sus, la amândoi.

Șita se furișa încet înainte, cu pântecul lipit de pământ. Încă un moment și va ieși din tufiș, gata pentru un atac fulgerător și o retragere tot atât de iute, care va sfârși existența scurtă a puișorului Tikăi.

S-a întâmplat ca atunci Tarzan să-și ridice ochii și să se uite prin poiană. Imediat a părăsit atitudinea pompoasă de bunăvoință pe care o avea. S-a coborât la pământ în tăcere și iute ca o săgeată. Tika, văzându-l că vine și se duce din nou spre puiul ei, a început să-și zburlească șira spinării, pregătindu-se de luptă. Tarzan a trecut repede pe lângă ea, iar când l-a urmărit cu privirile a văzut și ea cauza coborârii lui repezi și a lansării sale ca fulgerul prin poiană.

Acolo, în plină vedere, era Șita, înaintând încet spre puișorul care se zvârcolea, scâncind ușor prin iarbă, la câțiva metri mai încolo. Tika a scos un țipăt de groază și de alarmă și a pornit în goană după Tarzan. Șita l-a văzut și ea pe

Tarzan venind. A văzut puişorul femelei în faţa sa şi a crezut că celălalt era intenţiona să-i fure prada.

Atunci, cu un mârâit de furie atacă. Tug, înştiinţat de strigătul Tikăi, s-a dat jos din copac cum a putut mai bine. Câţiva maimuţoi dintre ceilalţi, mârâind şi strigând, au venit spre centrul luminişului, dar erau mult mai departe de "balu" şi de panteră decât era Tarzan al maimuţelor.

Astfel Şita şi cu flăcăul nostru au ajuns aproape simultan lângă micuţul Tikăi şi au rămas câte unul din fiecare parte a lui, rânjindu-şi colţii şi mârâind sălbatic unul la altul, contestându-şi dreptul asupra puişorului din faţa lor.

Şita se temea să înhaţe puiul, căci ar fi dat în felul acesta lui Tarzan prilej să o atace. La rându lui, Tarzan ezita din acelaşi motiv să ia puiul de sub nasul panterei, pentru că dacă s-ar fi aplecat să facă aceasta, fiara ar fi sărit într-o clipă asupra lui.

Stăteau nemişcaţi, în timp ce Tika traversa poiana, mergând mai încet pe măsură ce se apropia de panteră, deoarece chiar şi dragostea ei de mamă cu greu putea stăvili groaza instinctivă de inamicul natural al neamului ei.

În spatele ei venea Tug, cu băgare se seamă şi cu multe pauze şi mult zgomot inutil, iar la urmă veneau şi ceilalţi maimuţoi, mârâind cu ferocitate şi scoţând răcnetele lor de provocare. Ochii galbeni-verzui ai Şitei aruncau priviri veninoase către Tarzan, iar dincolo de Tarzan aruncau priviri piezişe la maimuţele lui Ciuk, care înaintau împotriva ei. Precauţia o îndemna să o şteargă de acolo, dar foamea şi faptul că o bucăţică atât de bună era atât de aproape de ea o făcea să rămână.

A întins deci cu lăcomie o labă spre "balu", dar, în clipa când a făcut aceasta, Tarzan s-a şi aruncat asupra ei, cu un mârâit sălbatic. Pantera s-a ridicat pe labele din spate, ca să întâmpine atacul omului. A repezit, în acelaşi timp, o lovitură aprigă spre Tarzan, care i-ar fi smuls faţa din loc, dacă l-ar fi nimerit, dar nu-l nimeri deoarece Tarzan s-a ferit pregătind lungul lui cuţit.

Puiul de maimuţă a fost uitat de Şita. Singurul ei gând era acum, să-şi sfâşie adversarul în bucăţi cu puternicele ei ghiare, să-şi înfigă colţii ei cei mari în carnea moale a flăcăului; dar şi Tarzan s-a mai bătut până acum cu animale cu gheare din junglă.

S-a mai bătut el cu monştri cu colţi mari şi puternici şi totdeauna a ieşit din luptă aproape neatins. A ştiut primejdia în care se arunca, dar Tarzan, obişnuit să vadă durere şi moarte, nu se ferea de nici una, pentru că de nici una nu se temea. În clipa în care s-a dat pe sub lovitura Şitei, a sărit şi în spatele fiarei, apoi drept în spinarea ei, înfigându-şi adânc dinţii în gâtul ei, încleştându-şi totdeodată degetele unei mâini în blana de la gât, iar cu celaltă mână plouând lovituri puternice de cuţit în coastele fiarei.

Şita se rostogoli pe iarba din poiană, de colo până colo, mârâind şi urlând, zgâriind şi muşcând în sec, într-o forţare nebună de a se desface de adversarul ei, sau să poată aduce o parte din corpul acestuia acolo unde l-ar fi putut ajunge cu colţii sau cu ghiarele. Când Tarzan a sărit să se încaiere cu pantera, Tika s-a repezit şi-şi înhăţase puiul, retrăgându-se apoi sus pe o creangă, unde îl strângea în braţe, mângâindu-l cum ştia ea mai bine. După câteva clipe i-a îndemnat pe Tug şi pe ceilalţi maimuţoi să ia parte la lupta contra fiarei.

Maimuţoii s-au apropiat mărind zgomotul lor infernal, dar Şita era acum prea ocupată ca să-i mai bage în seamă..., nici nu i-a auzit măcar.

La un moment dat, a reuşit să-l desfacă puţin pe Tarzan din spinarea ei. El a alunecat o clipă prin faţa ghearelor fiarei. Acest interval, destul de scurt, a fost sificient ca pantera să-i dea o lovitură, care i-a sfâşiat piciorul de la şold până la genunchi. Probabil că vederea şi mirosul sângelui l-au întărâtat şi mai mult pe maimuţoi, dar, răspunzător de ceea ce a făcut, nu a fost altul decât Tug. El, care cu un moment mai înainte, era plin de ură şi de furie împotriva lui Tarzan, se găsea alături de cei doi combatanţi, cu ochii lui însângeraţi, ţintă la ei.

Ce se petrecea în creierul lui sălbatic? Nu cumva se bucura de situaţia atât de tristă a aceluia de care a fost chinuit mai adineaori? Dorea el s-o vadă pe Şita înfigându-şi colţii adânc în gâtul flăcăului? Ori poate că îşi dădea seama de curajul dezinteresat care l-a împins să alerge cu pericolul vieţii sale, în ajutorul puiului Tikăi..., al micului pui a lui Tug? Am putea răspunde la toate acestea, dacă am fi siguri că recunoştinţa este numai apanajul omului, dar poate că o posedă şi animalele de ordin mai inferior.

Tug a răspuns la aceste chestiuni, odată cu vărsarea sângelui lui Tarzan. S-a aruncat cu toată greutatea corpului său, scrâşnind înfiorător, asupra Şitei. Colţii lui puternici s-au înfipt adânc în gâtul fiarei, iar cu braţele sale enorme a cărat lovitură după lovitură, pe când ghiarele i se înfigeau în blana panterei, de făcea să zboare prin poiană numai bucăţi de păr. Ceilalţi maimuţoi i-au urmat exemplul şi au atacat fiara, îngropând-o sub ghearele lor ascuţite şi făcând pădurea să răsune de răcnete.

A fost o privelişte minunată şi ispititoare... această luptă primitivă a strămoşilor omenirii cu inamicul lor de veacuri, Şita, pantera cea fioroasă. Tika, în culmea fericirii, aproape că dansa pe creanga pe care s-a cocoţat şi care se îndoia puternic sub greutatea ei, timp în care îi îndemna pe maimuţoi la luptă. Tot aşa făcea de altfel, Tika, Munga şi Koma şi alte femele din tribul lui Ciuk, mărind cu strigătele lor zgomotul asurzitor din poiana în care se dădea lupta. Muşcată şi muşcând, sfâşiată şi sfâşiind, Şita se lupta acum pe viaţă şi pe moarte, dar cântarul soartei era împotriva ei...

Până şi Numa, leul, ar fi ezitat să atace un număr egal de maimuţoi de-ai lui Ciuk...; iar acum, la vreun kilometru mai încolo, auzind zgomotul acestei lupte teribile, regele animalelor s-a ridicat neliniştit de unde-şi făcea siesta de peste zi şi s-a furişat prin junglă, departe de primejdie.

După un timp, corpul sfâşiat de sânge al panterei încetă sforţările lui titanice. S-a înţepenit în spasme şi a rămas nemişcat; totuşi maimuţoii au continuat să-l sfâşie până l-au

făcut numai bucăţi.

În sfârşit, s-au oprit sleiţi de oboseală, iar în mijlocul învălmăşelii s-a ridicat corpul uriaş şi drept ca o săgeată, dar plin de sânge de sus până jos al lui Tarzan. Punând un picior pe cadavrul panterei. şi-a ridicat faţa plină de sânge spre cerul albastru şi senin şi a dat drumul fiorosului răcnet al maimuţoiului victorios.

Unul după unul, camarazii lui păroşi din tribul lui Ciuk i-au urmat exemplul. Au venit apoi şi femelele de pe crengile unde s-au refugiat şi, izbind resturile panterei, au început să o blesteme în limbajul lor primitiv. La rândul lor, puii au redat lupta între ei, maimuţărind pe bătrânii lor.

Tika a venit acum chiar lângă Tarzan care, întorcând capul, a văzut-o strângându-şi puişorul la pieptul ei păros. A întins mâinile să-l ia pe "balu" din braţele ei, aşteptându-se, fireşte ca ea să-şi rânjească colţii şi să sară chiar asupra lui. Dar nu se întâmplă aceasta, ci Tika a aşezat binişor puiul în braţele flăcăului, şi dându-se mai aproape de el a început să-i lingă rănile.

După puţin, a venit şi Tug, care a scăpat numai cu câteva zgârieturi, şi s-a aşezat lângă Tarzan, uitându-se la el aşa cum se găsea cu micuţul "balu", apoi s-a aplecat şi el lângă Tika, ajutându-i la curăţirea şi vindecarea rănilor vlăstarului omenesc.

CAPITOLUL IV

Dumnezeul lui Tarzan

Printre cărţile răposatului său tată, în cabina cea mică de lângă golfuleţul de pe malul oceanului, Tarzan a găsit o mulţime de obiecte, în privinţa cărora era foarte nedumerit.

După multă muncă şi ajutat de o răbdare infinită, dar fără a-i arăta nimeni, a descoperit rostul micilor semne "gândăcei", cum le zice el, care umpleau paginile tipărite.

A învăţat că în multele combinaţii pe care le găsea, îi vorbeau într-o limbă tăcută, o limbă ciudată, spunându-i multe lucruri minunate, din care unele nu avea, bietul băiat, cum să le înţeleagă pe deplin, dar care îi stârneau curiozitatea, stimuluându-i imaginaţia şi umplându-i sufletul de un dor puternic să înveţe mai mult.

A găsit şi un dicţionar enciclopedic, care a fost pentru el o magazie dintre cele mai minunate de informaţii, după mai mulţi ani de încercări neobosite, a rezolvat misterul şi scopul acestei cărţi, aflând şi modul cum putea fi întrebuinţat. A învăţat să extragă din el un fel de joc, ţinându-se de urma unei noi gândiri, prin labirintul atâtor definiţii pe care fiecare cuvânt nou îi cerea să le consulte. Era întocmai ca şi cum ar fi urmărit un vânat prin junglă..., era o vânătoare adevărată, dar de cuvinte, iar Tarzan a fost, este şi va fi un vânător neobosit.

Erau bineânţeles şi unele cuvinte care îi stârneau curiozitatea cu mult mai mult decât altele, cuvinte care, dintr-un motiv sau altul, îi aţâţau imaginaţia.

Era unul, de exemplu, al cărui înţeles era foarte greu de pătruns. Era cuvântul *Dumnezeu*. A fost atras de acest cuvânt mai întâi, fiindcă era scris cu literă mare - începea cu "gândăcelul" D, mai mare decât celelalte de care era urmat... un "gândăcel" bărbat (sau masculin) îl numea Tarzan, pentru a-l deosebi de literele mici care, pentru el erau "gândăcei", femei (sau feminine).

Alt fapt care l-a atras către acest cuvânt a fost şi numărul mare de definiţii, începând toate cu un "gândăcel" masculin: Zeitate supremă, Creator, Atotputernic etc. Desigur, socoti Tarzan, că trebuie să fie un cuvânt foarte important, aşa că trebuia să-l cerceteze mai de aproape, ceea ce a şi făcut, cu toate că după luni întregi de gândire şi de studiu, cuvântul tot îl nedumerea.

Cu toate acestea, nu considera un timp pierdut cel pe care îl consacra expediţiei ciudate de "vânătoare" în domeniile rezervate ştiinţei şi învăţăturii, deoarece fiecare cuvânt

şi fiecare definiţie îl duceau în locuri şi mai ciudate, în lumi noi unde de nenumărate ori, întâlnea feţe vechi şi cunoscute. Totdeauna însă, adăuga câte puţin la cunoştinţele sale.

Dar, despre înţelesul cuvântului **Dumnezeu** era încă în îndoială. Într-un rând, a crezut că îl avea...; Dumnezeu era un mare comandant, rege al tuturor Manganilor. Sigur de tot, însă nu era, deoarece acest lucru ar fi însemnat că Dumnezeu este mai mare decât Tarzan..., ceva ce nu-i convenea flăcăului, care considera că în toată jungla nu există nimeni care să-l poată egala şi nici să-l întreacă. Însă, în toate cărţile pe care le avea acolo, nu găsea nicăieri chipul lui Dumnezeu, cu toate că a găsit multe noţiuni care să-l întărească în credinţa că Dumnezeu trebuie să fi fost o persoană mare, atotputernică.

A văzut însă gravuri reprezentând locurile unde era slăvit Dumnezeu, dar nici urmă de Dumnezeu. În sfârşit, a început să se întrebe cu mirare de nu cumva Dumnezeu era vreo formă de fiinţă deosebită de el şi în cele din urmă a pornit în căutarea Lui. A început prin a o întreba pe Munga, o maimuţoaică foarte bătrână, care a văzut multe lucruri care mai de care mai ciudate, în lunga ei viaţă, dar Munga, nefiind decât maimuţă, avea proprietatea de a-şi aminti lucruri neânsemnate. Atunci când Gunt s-a înşelat, punând mâna pe viespe şi crezând-o bună de mâncare, a băgat-o repede în gură, a făcut mai multă impresie asupra lui Munga decât toate manifestările nenumărate ale măreţiei lui Dumnezeu văzute de ea, dar pe care desigur nu le-a înţeles.

Nung, auzind întrebările lui Tarzan, a reuşit să-şi schimbe câtva timp atenţia de la căutatul puricilor, pentru a emite o părere proprie a lui: cum că puterea care producea fulgerul, ploaia şi tunetul era de la Goro, luna. Spunea că ştie aceasta, pentru că dum-dumul se dansa totdeauna la lumina lui Goro.

Această judecată, deşi perfect satisfăcătoare pentru Nung şi Munga, nu a reuşit să-l convingă pe deplin pe Tarzan. Şi-a procurat o temelie pentru cercetări într-o nouă direcţie

S-a hotărât, prin urmare, să facă o anchetă în privinţa lunii.

În seara aceea, aşadar, s-a urcat până în vârful celui mai înalt dintre copacii uriaşi ai junglei. Era lună plină, o lună ecuatorială, enormă. În picioare, pe o creangă subţire care se clătina sub el, Tarzan şi-a ridicat faţa pentru satelitul de argint al pământului. Acum, după ce a urcat până la cel mai înalt punct în care putea ajunge, a descoperit, spre marea lui surpriză, că Goro era tot atât de departe de el ca şi când s-a uitat la ea, de jos de pe pământ. A crezut că Goro, încearcă să scape de el.

– Haide, Goro! strigă el. Tarzan al maimuţelor nu-ţi va face nici un rău.

Luna se ţinea într-una la distanţă.

– Spune-mi, continuă el, dacă tu eşti regele cel puternic care-l trimite pe Ara, fulgerul, care face zgomotul cel mare şi vânturile cele tari şi dă drumul să curgă în jos peste lumea din junglă, când zilele devin reci şi întunecoase. Spune-mi, Goro, dacă tu eşti Dumnezeu!

Bineânţeles că Tarzan nu a pronunţat cuvântul Dumnezeu, aşa cum l-ar pronunţa vreunul din noi, pentru că el nu ştia nimic despre limba engleză vorbită de predecesorii săi. Avea însă un nume după propria lui invenţie, pentru fiecare literă din care se compune alfabetul. Spre deosebire de maimuţe, el nu se mulţumea numai cu o pictură mintală a lucrurilor pe care le ştia, ci trebuia să aibă şi un cuvânt descriptiv pentru fiecare.

Când citea, prindea cu ochii cuvântul în întregimea lui, dar când pronunţa cuvintele pe care le-a învăţat din cărţile tatălui său, le pronunţa pe fiecare conform numelor pe care el le-a dat diverşilor "gândăcei" din aceste cuvinte, dându-le de regulă, şi prefixul genului fiecăruia.

Astfel din cuvântul God (Dumnezeu), a făcut un cuvânt cât se poate de impozant. Pronumele personal masculin El, la maimuţe, servind totodată un prefix, este "bu", iar cel care era descris de genul feminin este "Mu", iar litera g era numită de Tarzan La, litera "O" o pronunţa Tu, iar "d" era

Mo. Prin urmare, cuvântul God evoluţionă în Bula-Mutu-Mumo într-un cuvânt în traducere liberă, ar fi fost El-g, ea-o, ea-d. În felul acesta, a ajuns la o ortografie a numelui său, atât de ciudată, pe cât de minunată. Cuvântul Tarzan provine din două cuvinte din limba antropoizilor: Tar şi Zan, însemnând Piele-Albă. Acest nume i-a fost dat de mama sa adoptivă, Kala.

Când Tarzan şi-a transpus numele pentru prima oară în limba scrisă a semenilor săi, nu a dat încă nici peste *alb* nici peste *piele* în dicţionar. A văzut însă în cartea de citire chipul unui băiat (boy), aşa că şi-a scris numele Bu-mude-muto-muro, sau El-băiat.

Pentru a urmări însă sistemul ciudat de scris al lui Tarzan, ar fi tot atât de ostenitor, pe cât de zadarnic. De aceea ne vom mărgini în viitor, după cum am făcut şi în trecut, să rămânem strict la formele gramaticale învăţate de noi în şcoală.

Ar fi foarte obositor ca cineva să-şi tot amintească că Do însemna b, că Tu însemna O şi Ro însemna Y şi pentru a spune El Boy (băiat), trebuie pus prefixul masculin maimuţesc de "bu" înaintea întregului cuvânt, precum şi prefixul feminin de "mu" înaintea fiecărei litere mici din cuvântul Boy... aceasta v-ar obosi numaidecât.

În sfârşit, pentru a reveni la subiect, Tarzan a încercat să ia interogatoriul lunii, iar când a văzut că Goro nu-i răspunde s-a înfuriat. Şi-a umflat pieptul puternic, şi-a rânjit colţii şi aruncă în faţa mortului satelit răcnetul de sfidare al antropoidului.

– Tu nu eşti Bulamutumumo! a strigat el. Nu eşti regele tuturor fiinţelor din junglă. Nu eşti atât de mare ca Tarzan, luptător şi vânător renumit! Nimeni nu-i mai mare decât Tarzan! De-ar exista vreun Bulamutumumo, Tarzan ar fi în stare să-l ucidă. Dă-te jos de-acolo, Goro, laş ce eşti, şi te bate cu Tarzan. Am de gând să te ucid, pentru că sunt Tarzan ucigătorul.

Dar luna nu a răspuns laudelor lui, iar când un nor a

acoperit fața lui Goro. Tarzan a crezut că îi era frică de el și că din această cauză se ascundea. S-a dat deci, jos din copac și l-a sculat pe Nung, spunându-i cât de mare era Tarzan... cum l-a speriat pe Goro de pe cer și l-a făcut să tremure. Vorbea despre lună ca despre EL, deoarece tot ce era impunător era masculin pentru poporul lui Ciuk.

Nung nu s-a impresionat deloc, însă era foarte somnoros, așa că l-a poftit să plece de acolo și să-și lase bătrânii în pace.

– Dar unde am să-l găsesc pe Dumnezeu? insistă Tarzan. Tu ești foarte bătrân, așa că dacă există vreun Dumnezeu, tu trebuie să-l fi văzut. Cum arată? Unde stă?

– Eu sunt Dumnezeu! răspunse Nung. Acum du-te de te culcă și nu mă mai supăra.

Tarzan s-a uitat la Nung câteva minute în șir, cu capul puțin între umeri și cu bărbia împinsă înafară. Apoi, scoțând un mârâit surd, a sărit asupra bătrânului maimuțoi înfigându-și colții în umărul lui.

Numai de două ori l-a scuturat bine, apoi, dându-i drumul, l-a întrebat:

– Tu ești Dumnezeu?

– Nu, s-a văicărit Nung, nu sunt decât un maimuțoi bătrân. Lasă-mă în pace. Du-te și întreabă-i pe Gomangani. Ei sunt fără păr și foarte înțelepți, ca și tine. Ei vor ști ce vrei tu să afli.

Tarzan l-a lăsat în pace pe Nung și a plecat de acolo. Ideea ca să-i consulte pe negrii a prins rădăcină și cu toate că relațiile sale cu poporul șefului Mong, erau antiteza prieteniei, putea cel puțin să-și spioneze inamicii și să descopere dacă aveau sau nu relații cu Dumnezeu.

În felul acesta, s-a întâmplat ca Tarzan să pornească printre copaci, spre satul negrilor, plin de avânt, față de perspectiva Ființei Supreme, a Creatorului tuturor lucrurilor. Pe drum, făcea în gând inventarul armamentului pe care-l poseda, situația în care se afla cuțitul său de vânătoare, numărul săgeților, tăria noii sale coarde de la arc și pipăind

sulița cea grea de război, care odată a fost mândria unui războinic negru din tribul Mong.

Dacă îl întâlnea cumva pe Dumnezeu. trebuia să fie pregătit. Nu ar fi putut spune care din toate ar fi fost mai eficace contra unui duşman necunoscut: funia de iarbă, sulița, sau vreo săgeată din cele înveninate.

Tarzan, era destul de mulțumit: dacă Dumnezeul ar fi voit să se bată, flăcăul nu era în nici o îndoială asupra rezultatului luptei. Erau multe întrebările pe care dorea să le pună Creatorului Universului şi se legăna în speranța ca Dumnezeu să fie un Dumnezeu beligerant. Însă, experiența vieții şi apucăturile diferitelor ființe l-au învățat, că orice creatură cu mijloace de atac şi apărare, poate prea bine să provoace o luptă, dacă o apucă pofta de aşa ceva.

Când a ajuns în satul lui Mong, soarele apusese şi se întunecase bine. Şi-a căutat, tot atât de tăcut ca şi umbra tăcută a nopții, locul său obişnuit printre crengile copacului cel mare ce atârna peste gard în interiorul satului. Dedesubtul lui, pe strada satului, a văzut un număr de bărbați şi femei. Bărbații erau vopsiți în mod ciudat, mai urât ca de obicei. Printre ei circula o figură bizară şi grotească: o matahală înaltă, care mergea pe două picioare de om şi totuşi, avea capul de bivol sălbatic. La spate îi atârna o coadă până la genunchi, într-o mână avea altă coadă de zebră, iar în cealaltă ținea strâns un mănunchi de săgeți mici.

Tarzan era ca şi electrizat. Nu cumva întâmplarea l-a ajutat să aibă atât de curând prilejul de a-l vedea pe Dumnezeu? Vedea bine că ființa aceea nu era nici om, nici fiară, aşa că nu putea fi altceva decât Creatorul Universului. Pândea fiecare acțiune şi mişcare a acestei făpturi ciudate. I-a văzut pe negri, atât bărbați, cât şi femei, dându-se înapoi în apropierea ei, ca şi cum le-ar fi fost frică de puterile-i misterioase.

După puțin, a descoperit că zeitatea vorbea şi că toți ascultau în tăcere cuvintele sale. Era sigur că nimeni altul decât Dumnezeu nu ar fi putut inspira atâta smerenie şi

evlavie în inimile Gomanganilor, închizându-le gurile atât de bine, fără a recurge la suliță sau săgeți.

De multă vreme îi disprețuia el pe negri, mai ales din cauza vorbăriei lor. Maimuțele cele mici trăncăneau într-una, dar fugeau speriate de dușman. Maimuțoii cei mari ai lui Ciuk vorbeau puțin dar se luau la bătaie, la cea mai mică provocare. Numa, leul, nu era deloc vorbăreț, dar din toată jungla, puțini erau aceia care să se fi bătut mai bine decât el.

Ciudate lucruri a mai văzut și Tarzan în noaptea aceea, dar pe niciunul nu le-a înțeles și probabil pentru că erau bizare, a crezut că sunt în legătură cu Dumnezeul pe care el nu-l putea înțelege. A văzut trei tineri care își primeau prima lor suliță de război printr-o ceremonie bizară pe care grotescul vraci se străduia cu succes s-o facă cât se poate de impresionantă și fioroasă.

Interesat, a privit înțeparea celor trei brațe și schimbarea sângelui cu Mong, șeful satului, în riturile ceremoniei "frăției de sânge". A văzut coada de zebră înmuiată într-o căldare de apă, deasupra căreia vraciul a făcut semne magice, cabalistice, tot dansând și sărind în sus, stropind, după aceea, frunțile celor trei debutanți în arta războiului cu așa-zisul lichid fermecat.

Dacă Tarzan ar fi cunoscut scopul acestui act, care cuprindea intenția de a-i face pe noii războinici invulnerabili la atacurile inamice și fără teamă în fața oricărei primejdii, ar fi sărit imediat în mijlocul străzii satului, însușindu-și coada de zebră, precum și o bună parte din conținutul căldării. Dar nu știa, ci se minuna, dar nu numai de ceea ce vedea, ci și de senzațiile ciudate pe care le simțea umblându-i în susul și în josul șirei spinării, senzații produse fără îndoială de aceeași influență hipnotică ce-i ținea și pe spectatorii negrii într-o smerenie încordată, gata să se transforme într-o izbucnire isterică.

Cu cât privea mai mult, cu atât Tarzan se încredința mai temeinic că se uită chiar la Dumnezeu și odată cu convingerea s-a născut și hotărârea să schimbe câteva cuvinte cu

această zeitate, iar la Tarzan, a gândi echivala cu a intra în acţiune. Poporul lui Mong era încordat până la cel mai înalt grad de surescitare isterică. Nu le trebuia decât foarte puţin să sloboadă presiunea acumulată a forţei statice nervoase, în care i-a pus maimuţăriile de teroare ale vraciului.

Un leu a răcnit pe neaşteptate şi puternic undeva pe aproape, înafara palisadei satului. Negrii au tresărit nervos, rămânând într-o tăcere din cele mai mari, în aşteptare să se repete vocea atât de cunoscută, dar totdeauna atât de înfiorătoare. Până şi vraciul s-a oprit în mijlocul paşilor unui dans, rămânând un moment rigid ca o statuie. El însă îşi sonda creierul isteţ, în găsirea unei idei cu care să profite mai bine în situaţia spectatorilor săi şi de această întrerupere atât de nimerită.

Ziua a fost destul de bogată pentru el. Trebuia să primească trei ţapi pentru iniţierea celor trei tineri ca războinici deplini. În afară de aceasta, mai avea de primit o mulţime de cadouri mici: grâne, mărgele şi bucăţi de sârmă şi aramă de la mulţimea admiratoare a spectatorilor. Aşa că voia să le dea şi el ceva în schimb, sub forma de senzaţie.

Răcnetul lui Numa tot se mai repeta asupra nervilor încordaţi, când râsul unei femei strident şi pătrunzător, a întrerupt tăcerea satului. Şi tocmai acest moment era şi acela ales de Tarzan să coboare din copac în strada satului. Stătea fără teamă în mijlocul inamicilor săi, mai înalt cu un cap decât mulţi dintre cei mai înalţi războinici ai lui Mong şi drept ca cele mai drepte săgeţi ale lor..., cu muşchi puternici ca ai lui Numa, leul. În clipele cât Tarzan stătea şi se uita ţintă la vraci, privirile tuturor negrilor erau pironite spre el, totuşi nici o mână nu s-a ridicat asupra lui; paralizia groazei l-a ţintuit în loc. Tarzan a întrerupt monotonia momentului şi cu o mişcare din cap, a pornit drept spre urâta înfăţişare a celui de sub capul de bivol sălbatic.

Dar nervii negrilor nu au mai putut suporta tensiunea. De luni întregi de zile i-a stăpânit groaza ce le-o inspira acest zeu alb, din junglă. Săgeţile lor au fost furate chiar din

mijlocul satului, războinicii lor au fost ucişi pe tăcute pe cărările din junglă, iar trupurile aruncate misterios, noaptea, în sat, ca şi cum ar fi căzut din cer. Se aflau între ei, unu sau doi care a zărit făptura acestui demon nou, aşa că acum, după descrierea lor, întreg satul l-a recunoscut ca autor al multor necazuri de-ale lor. În alte împrejurări şi în timpul zilei, fără îndoială că războinicii s-ar fi năpustit asupra lui. Acum însă, în timpul nopţii şi tocmai în noaptea aceasta, când i-a adus într-o stare de groază nervoasă, arta vraciului, stăteau neputincioşi lipsiţi de voinţă.

Au întors spatele aproape cu toţii, şi au pornit la fugă, împrăştiindu-se spre colibele lor, pe măsură ce Tarzan înainta. În primul moment, unul dar numai unul singur - şi acesta era vraciul - a rămas să-l înfrunte pe noul sosit. Aproape auto-hipnotizat în a crede în propria sa şarlatanie, voia să împiedice înaintarea demonului care ameninţa să submineze veche şi mănoasa lui profesie.

– Tu eşti Dumnezeu? întrebă Tarzan.

Vraciul, neavând măcar ideie de înţelesul cuvintelor celuilalt, a făcut câţiva paşi ciudaţi de dans, a sărit odată sus prin aer, a făcut o piruetă şi a căzut, ca şi cum ar fi căzut jos cu picioarele depărtate şi cu capul înainte spre Tarzan. A rămas în felul acesta o clipă, mai înainte de a ieşi din gura lui un "Buu..." tare de tot, urmărind probabil scopul de a-l speria pe Tarzan, dar în realitate neavând nici un efect asupra flăcăului.

Acesta nu s-a oprit. Şi-a propus să se apropie de Dumnezeu şi să-l examineze, aşa că nimic de pe suprafaţa pământului nu l-ar fi putut opri. Vraciul, văzând că gimnastica lui nu are nici o influenţă asupra musafirului, a încercat altă vrăjitorie. Scuipând pe coada de zebră, pe care tot o mai ţinea în mână, descria cercuri pe deasupra ei cu săgeţile din mâna cealaltă, retrăgându-se binişor, între timp, din faţa lui Tarzan şi vorbind confidenţial moţului cozii din mână.

Dar şi această vrăjitorie trebuie să fi fost de calitate proastă şi fără efect, deoarece fiinţa din faţa lui - zeu sau

demon ce era - înainta mereu, micşorând distanţa care-i despărţea. Cercurile au fost deci puţine şi repezi, iar când le-a terminat, vraciul luă o atitudine de aşa natură ca să inspire evlavie şi smerenie. Apoi, mişcând coada de zebră, prin faţă lui, a tras o linie imaginară între el şi Tarzan.

– Nu poţi trece peste această linie, deoarece vraja mea este puternică! strigă el. Opreşte-te sau ai să cazi mort îndată ce piciorul ţi se va atinge de acest loc sfinţit de mine. Mama mea a fost vrăjitoare, iar tatăl meu năpârcă. Trăiesc numai cu inimi de leu şi cu bojoci de panteră. La dejun mănânc copii, iar demonii din junglă sunt robii mei. Sunt cel mai puternic vraci din lume. Nu mă tem de nimic deoarece sunt nemuritor. Eu...

Dar mai departe nu apucă să spună, deoarece a întors spatele şi a fugit, de cum l-a văzut pe Tarzan trecând peste linia magică mortală şi tot mai trăind. Văzându-l că fuge Tarzan şi-a pierdut aproape cu totul răbdarea. Aşa ceva nu era îngăduit lui Dumnezeu, cel puţin nu Dumnezeul pe care l-a conceput Tarzan.

– Înapoi! a strigat el. Vino înapoi, Dumnezeule, că nu-ţi fac nimic.

Vraciul însă era acum în plină retragere, drept spre coliba lui, sărind peste tot ce întâlnea în cale, fără să mai aleagă drumul. Frica i-a dat aripi, dar totul era zadarnic: Tarzan venea din urmă cu iuţeala lui Bara, cerbul.

Tocmai la intrarea în colibă, vraciul a simţit o mână grea pe umăr, care l-a înhăţat şi l-a tras înapoi. Tarzan l-a apucat însă de o porţiune a pielii de bivol, scoţându-i vraciului masca urâtă de pe cap. Tarzan a văzut atunci că acela care îi scăpa din mână şi se ascundea în întunericul din colibă nu era decât un biet negru în pielea goală.

Asta era, deci, ceea ce a crezut el că ar putea fi Dumnezeu! Buza de sus i s-a zbârcit într-un rânjet furios, a sărit apoi în colibă după îngrozitul vraci al satului. L-a găsit îndată tremurând, ghemuit într-un colţ, în întuneric, şi l-a scos afară, la lumina relativă a unei nopţi cu lună.

Vraciul a căutat să scape, muşcând şi zgâriind, dar câţiva pumni peste cap l-au făcut să-şi dea seama cât de zadarnică îi era orice rezistenţă. La lumina lunii Tarzan îl ţinea de ceafă în picioare, pe negrul tremurând de groază, dăscălindu-l:

– Va să zică, tu eşti Dumnezeu! Dacă tu eşti Dumnezeu, atunci Tarzan este mai mare decât Dumnezeu...

De aceasta era chiar convins flăcăul.

– Eu sunt Tarzan, strigă el în urechea negrului. În jungla întreagă, ori pe deasupra ei, sau în apele ce aleargă, sau în cele ce dorm, nimeni nu-i mai mare decât Tarzan. El este mai mare decât Mangani, mai mare decât Gomangani. A ucis cu mâinile goale lei şi pantere şi nimeni nu-i mai mare decât Tarzan, pentru că Tarzan este mai mare decât Dumnezeu. Uite!...

Şi odată cu acestea, a sucit gâtul negrului până când acesta ţipă de durere, apoi s-a rostogolit leşinat la pământ. Punându-şi piciorul pe vraciul căzut, Tarzan şi-a întors faţa spre lună şi a dat drumul zbierătului lung şi pătrunzător al antropoidului învingător. După aceea s-a aplecat şi smucind coada de zebră din mâna negrului leşinat, a pornit înapoi pe unde a venit, fără a mai arunca în urmă o singură privire.

Din mai multe uşi de colibe îl priveau perechi de ochi îngroziţi. Mong, şeful satului era unul dintre aceia care a văzut ce s-a petrecut în faţa colibei vraciului şi era foarte îngrijorat. Bătrân şi priceput în ocârmuire, el nu a crezut nici pe jumătate în vraci, sau mai bine zis şi-a pierdut credinţa, cu cât înţelepciunea îi creştea, odată cu vârsta. Ca şef, însă, trebuia să fie convins de puterea vraciului, ca braţ al guvernului şi Mong se folosea adeseori de temerile superstiţioase ale poporului său, pentru a-şi ajunge scopurile cu ajutorul presupusului vrăjitor din sat.

A lucrat de multe ori împreună cu acesta împărţind câştigul. Acum însă "trecerea" vraciului era pierdută, dacă a mai văzut cineva ceea ce a văzut şi Mong; iar generaţia actuală nu va mai avea aceeaşi credinţă oarbă în nici un alt

vraci. Trebuia ca Mong să facă ceva care să contracareze influenţa rea a victoriei demonului din junglă asupra vraciului. Şi-a ridicat deci, greaua lui suliţă şi a pornit încet din colibă, pe urma paşilor flăcăului.

Acesta traversa satul prin mijlocul uliţei, tot atât de nepăsător şi cu aceeaşi fermitate ca şi cum nu ar fi fost înconjurat decât de maimuţoii din tribul lui Ciuk, iar nu de un sat întreg de inamici înarmaţi.

Indiferenţa lui era însă numai aparentă, deoarece simţurile bine exercitate erau tot atât de agere şi la pândă ca oricând. Mong, care ştia cum se urmăreşte vânatul ager de ureche din junglă, se apropia aproape fără nici un zgomot. Nici Bara, cerbul, cu urechile lui mari, nu ar fi putut şti după zgomot, că Mong s-a apropiat. Negrul însă, nu-l urmărea acum pe Bara, ci un om aşa că nu căuta decât să evite zgomotul.

Se apropia din ce în ce mai mult de flăcăul care mergea încet spre porţile satului. Şi-a ridicat chiar suliţa, dând mâna dreaptă departe pe spate, pe deasupra umărului său. Acum, o dată pentru totdeauna, se va scăpa atât pe el cât şi pe poporul său, de primejdia acestui inamic cumplit. Şi va ochi bine, nu va greşi lovitura, iar când va repezi suliţa, o va face cu atâta putere că va sfârşi pentru totdeauna cu acest demon.

Dar, cu toată siguranţa, şi-a greşit socotelile. Putea el mult şi bine să creadă că-l urmărea un om..., nu ştia însă că acest om era dotat cu simţuri aparţinând ordinelor inferioare de animale. Tarzan, când a întors spatele duşmanilor săi şi a pornit să iasă din sat, a notat ceea ce Mong nu s-ar fi gândit niciodată să ia în seamă la o vânătoare de om... adică vântul. Acesta bătea în aceeaşi direcţie în care mergea şi Tarzan, ducând la nările lui delicate mirosurile care se ridicau în urma lui.

Astfel, Tarzan ştia că e urmărit, deoarece chiar în puterea emanată de satele africane, el era în stare să deosebească un miros de altul şi să ştie cu precizie locul de unde emana. Ştia deci că e urmărit de un negru care se apropia,

iar raţiunea îl înştiinţa şi despre scopul urmăritorului. Prin urmare, când Mong a ajuns la distanţa necesară aruncării cu suliţa, flăcăul s-a întors brusc spre el..., atât de brusc, încât suliţa a pornit cu o fracţiune de secundă mai înainte decât a plănuit Mong.

Tot din acest motiv, suliţa a trecut cu cinci centimetri mai sus, iar Tarzan s-a aplecat lăsând-o să-i treacă pe deasupra capului, apoi a sărit asupra şefului. Mong nu a aşteptat să-l întâmpine, ci s-a întors şi a fugit spre una din colibele din apropiere, strigând războinicilor să sară asupra străinului şi să-l ucidă. Dar putea Mong să strige mult şi bine după ajutor, căci Tarzan tânăr şi iute a străbătut distanţa dintre el şi negru numai din câteva sărituri şi cu iuţeala unui leu când atacă. Mârâi de asemenea, aproape la fel cu Numa.

Mong l-a auzit şi sângele îngheţă în el. Putea chiar să simtă cum i se face părul măciucă şi-i trec fiori reci prin şira spinării. Moartea a sosit să-i mângâie cu degetele ei reci, spinarea. L-au mai auzit şi alţii pe Tarzan, ba chiar l-au şi văzut din interiorul colibelor lor... războinici îndrăzneţi cu toţii, zugrăviţi urât pe faţă şi strângând nervos grelele lor suliţe cu mâna.

Împotriva lui Numa, leul ar fi sărit fără frică la atac. S-ar mai fi repezit pentru apărarea şefului lor, chiar împotriva unui duşman în număr cu mult mai mare ca al lor, dar acest demon ciudat din junglă, le insufla o spaimă nespusă.

Nu era nimic omenesc în mârâiturile bestiale care ieşeau din adâncul său piept, nimic omenesc în colţii lui rânjiţi, precum nici în săriturile sale ca de pisică. Războinicii lui Mong erau îngroziţi... prea îngroziţi ca să renunţe la siguranţa aparentă a colibelor lor, iar în timpul acesta fiara omenească a sărit în spinarea bătrânului lor căpitan. Mong a căzut la pământ, cu un ţipăt de groază, dar prea îngrozit ca să încerce să se mai apere. A rămas ca paralizat de spaimă, sub trupul adversarului său, ţipând însă, cât îl lua gura.

Tarzan s-a ridicat pe jumătate şi a pus un genunchi pe pieptul negrului. Apoi, a împins cu mâna de bărbia acestuia,

făcând să se vadă tot gâtul gol al lui Mong. După aceea şi-a tras din teacă cuţitul... lungul şi ascuţitul lui cuţit de vânătoare, pe care John Clayton, lord Greystoke, l-a adus din Anglia cu mulţi ani în urmă.

L-a ridicat repede deasupra gâtului negrului. Bătrânul a început să tremure. A început chiar să se roage de iertare... dar într-o limbă necunoscută lui Tarzan, pe care acesta nu o înţelegea. Era pentru prima oară că flăcăul avea prilejul să-l vadă de aproape pe şef. Nu a văzut decât un bătrân, un om foarte bătrân, cu un gât lung şi faţa zbârcită... o faţă uscată ca pergamentul, semănând mai mult cu a micilor maimuţe pe care Tarzan le cunoştea atât de bine.

A mai văzut însă şi groaza din ochii bătrânului... niciodată nu a mai văzut atâta spaimă în ochii vreunui animal, ori o rugăminte atât de jalnică pentru iertare pe figura vreunei fiinţe. Ceva a oprit mâna flăcăului o clipă. Şi s-a întrebat asupra cauzei pentru care a ezitat să-l ucidă, pentru că nu i s-a mai întâmplat o astfel de zăbavă.

Bătrânul părea că se usucă şi scade cât un sac cu oscioare sub ochii lui. Atât de slab, neputincios şi îngrozit părea, că Tarzan a simţit un mare dispreţ pentru el. Totuşi, mai avea şi altă senzaţie... ceva nou pentru Tarzan în ceea ce priveşte duşmanii săi. Era milă... milă faţă de sărmanul bătrân atât de înfricoşat.

S-a ridicat de jos şi a plecat, lăsându-l pe Mong, şeful satului, neatins. Apoi, a trecut prin sat cu capul în sus, s-a aruncat pe crengile copacului care atârna peste palisadă şi a dispărut din ochii sătenilor. Tot drumul, înapoi până la terenul străbătut de maimuţe, a căutat o explicaţie pentru acea putere ciudată care i-a oprit mâna şi l-a împiedicat să-l ucidă pe Mong. A fost ca şi cum cineva mai mare decât el i-a poruncit să nu ia viaţa bătrânului. Nu putea înţelege cum s-a petrecut faptul, deoarece nu concepea nimic, sau pe nimeni, cu astfel de autoritate ca să-i dicteze ce trebuie să facă sau de la ce trebuie să se abţină.

Era târziu de tot când Tarzan a ajuns şi s-a aşezat să

doarmă la bifurcaţia unor crengi dintr-un copac, unde dormeau maimuţele lui Ciuk. Totuşi, era încă absorbit în căutarea soluţiei ciudatei sale probleme, când a adormit.

S-a trezit târziu, după ce soarele a ajuns de trei suliţe pe cer. Maimuţele erau de mult sculate şi erau în căutarea hranei zilnice. Tarzan le privea alene de sus, din copac cum scormoneau în tapetul putred de vegetaţie după gândaci şi altele, sau căutau printre frunzele crengilor cuiburi de ouă sau omizi grase şi gustoase... pentru ele!

O orhideie, atârnând în apropierea capului său, şi-a deschis încet, petalele delicate la căldura şi lumina soarelui, care a pătruns cu câteva minute mai înainte în locul retras al florii. Tarzan a fost martor la acest miracol de frumuseţe de mii de ori, dar acum a stârnit în el un interes dintre cele mai vii, deoarece începea acum să-şi pună întrebări despre nenumăratele minunăţii pe care înainte le accepta aşa cum i se prezentau.

Ce făcea oare floarea să se deschidă? Ce-o făcea să crească dintr-un bobocel, într-o floare mare? La urma urmei, care era cauza existenţei ei? Pentru ce exista chiar el? De unde a venit Numa, leul? Cine a plantat primul copac? Cum s-a făcut de a ajuns Goro sus acolo, pe cerul întunecat al nopţii, pentru a risipi prin lumina ei dulce, întunericul grozav al junglei? Dar soarele? Întâmplarea l-a pus sus pe cer? Apoi pentru ce nu erau toate fiinţele din junglă copaci? Şi de ce copacii nu erau şi ei altceva? De ce se deosebea Tarzan de Tug, de Bara, iar Bara nu era la fel cu Şita, nici cu Butto? În tot cazul de unde şi cum au venit toţi aceştia pe lume: copacii, insectele, florile şi nenumăratele fiinţe din junglă?

Prin capul lui Tarzan, a trecut pe neaşteptate o idee. Urmărind multe sinonime din dicţionar ale definiţiei lui Dumnezeu, a dat şi peste cuvintele "a crea", "a forma ceva din nimic", "a face să aibă existenţă". Tarzan aproape că a înţles ceva, când un ţipăt îndepărtat l-a făcut să revină din preocupările sale la realitatea prezentului. Ţipătul s-a auzit

din junglă, de la o distanţă spre apus de unde se afla el. Era ţipătul unui "balu".

Tarzan l-a recunoscut imediat. Era vocea lui Gazan, puişorul Tikăi. Maimuţele l-au numit Gazan, pentru că părul lui moale avea o culoare neobişnuit de roşie, iar Gazan înseamnă pe limba lor piele roşie. Ţipătul puişorului a fost urmat de un adevărat strigăt de groază, scos din fundul plămânilor. Tarzan, parcă electrizat, s-a pus instantaneu în mişcare. A pornit ca o săgeată din arc, prin copaci în direcţia de unde a auzit ţipătul.

Înaintea lui a auzit a mârâitul sălbatic al unei maimuţe femele. Era Tika. Alerga să-şi salveze puiul. Prin urmare, primejdia trebuia să fie reală. Tarzan putea afirma aceasta după intonaţia de furie şi de frică din vocea maimuţoaicei.

Alergând de-a lungul unor crengi ce se încovoiau, sărind dintr-un copac în altul, flăcăul nostru alerga spre terasa de mijloc, spre sunetul care acum a luat proporţii asurzitoare. Maimuţele lui Ciuk alergau din toate părţile, ca răspuns la apelul mamei micului "balu", şi, pe când veneau, jungla răsuna de răcnetele lor.

Tarzan, mai rapid decât marii lui camarazi, i-a întrecut pe toţi. El a fost acela care a ajuns primul la faţa locului. Ceea ce vedea, a făcut, să-i treacă un fior rece prin tot corpul, deoarece inamicul era cel mai urât şi cel mai dezgustător dintre toate creaturile din junglă.

Histah, şarpele, enorm, greu şi alunecos, era împletit printre crengile unui mare copac, iar în îmbrăţişarea lui mortală era puişorul Tikăi, micul ei "balu" Gazan.

Nimic nu exista în junglă care să inspire în pieptul lui Tarzan ceva ce semăna atât de mult cu teama, ca urâtul Histah. Şi maimuţelor le era scârbă de îngrozitoarea reptilă, de care purtau frică mai mult decât de Şita sau de Numa. Dintre toţi inamicii lor, nu era nici unul căruia să-i dea ocol atât de mare ca acela pe care îl dădea lui Histah, şarpele.

Tarzan ştia că Tika are o groază deosebită de acest duşman tăcut şi atât de respingător, iar când priveliştea i-a

izbit ochii, a fost tocmai într-un moment în care acţiunea Tikăi l-a umplut de cea mai mare mirare. A văzut-o repezindu-se asupra corpului lucitor al şarpelui, iar, când colacurile acestuia au înconjurat-o şi pe ea. ca şi pe puiul ei, nu a făcut nici o sforţare să scape, ci numai s-a apucat de capul alunecos şi rece al şarpelui, într-un efort zadarnic pentru a-şi salva puiul.

Tarzan ştia prea bine cât de înrădăcinată era spaima Tikăi de Histah, aşa că abia a putut crede ceea ce vedea, mai ales că a văzut-o alergând de bună voie în îmbrăţişarea mortală a reptilei. Dar nici frica înnăscută a Tikăi nu era cu mult mai mare decât a lui Tarzan, care niciodată nu ar fi atins de bună voie un şarpe. Nu putea spune pentru ce, căci nu admitea frica de nimic; nici frică nu era, ci mai curând o repulsie instinctivă, lăsată lui moştenire de multe generaţii de strămoşi civilizaţi în spatele cărora erau probabil nenumărate milioane de inşi la fel cu Tika, în pieptul căruia sălăşluia aceeaşi groază fără nume faţă de reptile.

Totuşi, Tarzan nu a şovăit o clipă măcar mai mult decât Tika, ci a sărit asupra lui Histah, cu toată iuţela şi impetuozitatea ce ar fi întrebuinţat-o dacă ar fi sărit asupra lui Bara, cerbul, când avea nevoie de hrană. Zguduit în felul acesta, şarpele se sucea şi răsucea oribil, dar nici un moment măcar nu şi-a slăbit strânsoarea în care îşi ţinea victimele, mai ales că l-a prins în recea lui îmbrăţişare şi pe flăcăul nostru.

Agăţat de copac, enormul şarpe îi susţinea pe toţi trei, ca şi cum ei ar fi fost fără nici o greutate, căutând însă tot timpul, să zdrobească viaţa din ei. Tarzan şi-a tras cuţitul, pe care l-a înfipt cu repeziciune în corpul inamicului, dar colacii şarpelui păreau că-i vor stinge viaţa mai repede ca el să fi putut da reptilei o lovitură mortală.

Se lupta mereu, fără să încerce să scape de moartea oribilă care îl privea în faţă, singura lui ţintă fiind să-l ucidă pe Histah şi să o elibereze pe Tika împreună cu micul ei "balu". Fălcile căscate ale phitonului - acesta fiind specia de

şarpe atacată de Tarzan - s-au aplecat acum deasupra lui. Gura aceea elastică în care ar fi putut încăpea un iepure de casă, sau un ied cu aceeaşi uşurinţă, s-a căscat acum ca să-i prindă capul cu totul.

Întorcându-şi atenţia asupra lui Tarzan, Histah şi-a întors capul acolo unde l-ar fi putut ajunge şi cuţitul flăcăului. Instantaneu cu mişcarea reptilei, o mână arsă de soare a zburat în sus, prinzând gâtul monstrului, pe când cealaltă mână a înfipt tăişul cuţitului de vânătoare în creierul aceluia.

Histah s-a cutremurat convulsiv şi s-a relaxat..., s-a încordat şi s-a relaxat din nou, biciuind şi izbind aerul cu trupul, dar, fără să mai simtă nimic. Erau spasmurile din clipa morţii, dar, chiar aşa mort cum era, ar fi putut să expedieze pe lumea cealaltă, odată cu el vreo şapte-opt maimuţoi.

Tarzan o luă imediat pe Tika şi-o desfăcu de colacii şarpelui, dându-i drumul jos la pământ. După aceea a desprins şi puişorul, aruncându-l mamei lui. Histah tot mai biciuia aerul, atârnat în jurul lui Tarzan şi de o creangă, dar Tarzan după câteva sforţări, a reuşit să se descurce şi a sărit jos pe pământ, fugind din faţa convulsiior teribile ale reptilei muribunde.

Câteva maimuţe s-au strâns roată în jurul scenei ce o forma această luptă, dar îndată ce l-au văzut pe Tarzan scăpat de duşman, au pornit în tăcere să-şi reia fiecare ocupaţia ce le-a fost întreruptă. A pornit şi Tika după ei, uitând pe moment de tot şi de toate, în afară de pruncul ei şi de faptul că înainte de această întâmplare, a descoperit un cuib de păsări, ascuns cu ingenuozitate în care se aflau trei ouă proaspete.

Tarzan tot atât de indiferent faţă de o luptă care s-a terminat, a mai aruncat o privire de despărţire trupului, care tot se mai zbătea, al lui Histah şi a pornit spre un locuşor la care se adăpa tribul când se afla prin locurile acestea. Ciudat însă, că nu a scos strigătul de victorie asupra învinsului Histah. El singur nu ar fi putut spune de ce, decât doar că

pentru el, Histah nu era un animal. Se deosebea în unele puncte capitale de ceilalţi locuitori ai junglei. Atât ştia Tarzan: îl ura.

Ajuns la lac, a băut până s-a săturat, apoi s-a aşezat pe iarba verde şi moale de la umbra unui copac. Gândurile i s-au întors la lupta purtată cu Histah. I se părea foarte ciudat că Tika a intrat cu atâta uşurinţă în colacii şarpelui. De ce a făcut ea oare aceasta? Dar de ce a făcut-o şi el? Tika nu era a lui, precum nici puiul Tikăi. Amândoi aparţineau lui Tug. Atunci pentru ce s-a implicat în lupta aceasta? Mai ales când monstrul acela oribil nici nu-i folosea ca hrană, fiind ucis.

Când se gândea la toate acestea, avea impresia că nu a avut nici un motiv pe lume ca să fi făcut ceea ce a făcut, dar după puţin şi-a amintit că acţiunea lui a fost aproape involuntară..., aşa cum a fost şi aceea când i-a lăsat viaţa bătrânului Gomangani în ajun. Dar ce l-a împins pe el la asemenea gesturi? Trebuie să fi fost cineva mai puternic ca el care îl îndemna uneori, ce să facă.

– "Atotputernic", se gândea Tarzan. Gândăceii îmi spun că Dumnezeu este atotputernic. El trebuie să mă fi îndemnat la aceste fapte, pe care nu le-am săvârşit niciodată de la mine. Tot el a făcut-o pe Tika să se arunce asupra şarpelui. Tika nu s-ar fi apropiat de Histah din propria ei voinţă. Dumnezeu a fost acela care mi-a reţinut cuţitul de la gâtul bătrânului Gomangani. Dumnezeu face lucruri ciudate pentru că El este "atotputernic". Nu-l pot vedea, dar ştiu că Dumnezeu poate să facă asemenea lucruri. Nici un Mangani, nici un Gomangani şi nici un Tarmangani nu le-ar putea face.

Dar florile... cine le face să crească? Ah, acum totul se explică! Florile, copacii, luna, soarele şi fiecare creatură, chiar el, Tarzan, au fost făcute de Dumnezeu din nimic; "create", aşa spun gândăceii. Dar ce era Dumnezeu? Cum arăta el? La aceste două întrebări, Tarzan nu-şi putea răspunde, nu avea nici o concepţie, însă era sigur că tot ce era bun venea de la Dumnezeu: fapta sa cea miloasă care l-a oprit să-l ucidă pe sărmanul bătrân neputincios, iubirea Tikăi

care a aruncat-o în acea îmbrăţişare a morţii, devotamentul lui către Tika, care l-a făcut să-şi pună viaţa în primejdie pentru a o salva pe a ei.

Florile şi copacii erau mari şi frumoşi. Dumnezeu i-a făcut. El a mai făcut şi celelalte fiinţe, aşa ca fiecare din ele să aibă cu ce se hrăni. A făcut-o pe Şita, pantera cu frumoasa ei blană, pe Numa leul cu frumosul lui cap şi coama pletoasă. L-a făcut şi pe Bara, cerbul drăguţ şi elegant.

Da, Tarzan al maimuţelor l-a găsit pe Dumnezeu, şi şi-a petrecut toată ziua atribuindu-i Lui, tot ce era bun şi frumos în natură. Era însă un lucru care îl tulbura, un amănunt care nu se împăca deloc cu concepţia lui despre nou-găsitul său Dumnezeu: Cine l-a făcut pe Histah, şarpele?

CAPITOLUL V

Tarzan şi băiatul negru

Tarzan şedea jos la rădăcina unui copac mare, împletindu-şi o nouă funie de iarbă. Lângă el se găseau resturile cele vechi, rupte şi zdrenţuite de colţii şi ghiarele Şitei, pantera.

Abia jumătate din funia originală i-a rămas, restul fiind dus de panteră, sărind prin junglă cu laţul atârnând de gâtul ei sălbatic, iar căpătâiul liber târându-se printre tufişuri. Tarzan a zâmbit când şi-a amintit de furia cea mare a fiarei, de eforturile ei disperate să scape din laţ şi de ţipetele ei de neânchipuit, care erau în parte mânie şi groază. Zâmbea amintindu-şi de păţania inamicului şi anticipând o altă zi, mai adăugă un fir la împletitura funiei.

Acum voia să o facă şi mai tare, cea mai tare funie pe care Tarzan a împletit-o vreodată. I-a trecut prin minte o vedenie: Numa smucindu-se furios şi zadarnic din laţul cel tare de acum şi zâmbea din nou, încântat. Era chiar şi mulţumit pe deplin, deoarece atât creierul cât şi mâinile sale erau ocupate. Mulţumiţi erau, de asemenea şi tovarăşii săi

din tribul lui Ciuk, ocupaţi cu căutarea hranei prin poiană sau copacii din jurul ei. Mintea lor nu era încărcată de nici un gând de nedumerire asupra viitorului şi numai rareori aveau şi câte o amintire vagă despre trecut. Ei era stimulaţi spre un fel de mulţumire brutală de munca delicioasă de a-şi umple stomacurile, iar apoi dormeau.

Se poate chiar ca ei să se fi bucurat de viaţa lor mai mult decât noi de a noastră, pentru că cine ar putea spune că fiarele din junglă nu îşi îndeplinesc mai bine scopul pentru care au fost create, decât omul cu multele lui ţinuturi străine şi cu multele contravenţii la legile naturii? Şi ce poate da o satisfacţie mai mare şi o fericire mai deplină decât îndeplinirea unui destin?

Pe când Tarzan lucra la funia sa, Gazan, micuţul pui al Tikăi, se juca pe lângă el, timp în care mama sa îşi căuta de mâncare, de partea cealaltă a poienii. Acum nici Tika nici Tug nu mai suspectau intenţiile lui Tarzan asupra primului lor născut.

Nu a înfruntat el moartea ca să-l scape pe Gazan al lor din ghiarele şi colţii Şitei? Nu-l mângâia pe mititel cu aceeaşi dragoste ca şi propria lui mamă? Temerile lor au dispărut, iar Tarzan era adeseori, în rolul de guvernantă a micului antropoid: sarcină care nu-i displăcea, Gazan fiind o fântână nesecată de surprize şi distracţii.

Puişorul de maimuţă a început să-şi dezvolte acele tendinţe arboreale, care aveau să-i servească destul de mult în anii tinereţii, când o fugă repede şi la timp sus în copaci e de mare importanţă decât valoarea muşchilor săi nedezvoltaţi sau colţii neâncercaţi încă la luptă.

Dându-se înapoi, cinci-şase metri de la trunchiul copacului sub care lucra Tarzan, Gazan dădea fuguliţa şi se căţăra pe trunchi, până la crengile de mai jos. Acolo stătea un moment, mândru de ceea ce a făcut, apoi se cobora din nou la pământ. Câteodată, de fapt destul de des, pentru că nu era o maimuţă, atenţia era distrată şi de alte lucruri: o lăcustă, o omidă, sau un şoricel de câmp şi pornea în

urmărirea lor. Omizile le prindea întotdeauna şi uneori reuşea să prindă şi câte o lăcustă, dar şoricei nu a putut încă să prindă.

Acum a descoperit coada funiei la care lucra Tarzan. Apucând-o în una din micuţele sale labe, o luă la fugă, sărind ca o minge însufleţită şi zmucind-o cu totul din mâna lui. Tarzan a sărit în picioare într-o clipită, pornind după Gazan, dar pe figura sa şi vocea sa nu era nici urmă de supărare când striga ştrengarului de "balu" să dea drumul funiei.

Gazan alerga drept spre mama sa, iar după el venea cu paşi mari, Tarzan. Tika se uită în sus de unde mânca şi în primul moment, nevăzând decât că Gazan fugea urmărit de cineva, s-a zburlit şi şi-a rânjit colţii... însă cum a observat că acela care îi urmărea fiul era Tarzan şi-a văzut înainte de treabă.

Flăcăul l-a prins pe "balu" chiar la picioarele ei şi cu toate că puiul ţipa şi se zbătea când îl prindea Tarzan, mama sa nu a făcut altceva decât să se uite puţin într-acolo. Acum nu-i mai era frică că primul ei născut va păţi ceva din partea lui Tarzan. Nu i-a scăpat el viaţa în două rânduri?

Recăpătându-şi funia, Tarzan s-a întors la umbra copacului său, reluându-şi lucrul întrerupt, dar a trebuit să fie tot mereu de pază, din cauza ştrengarului care, acum nu se gândea decât să fure tot ce aparţinea uriaşului său văr cu pielea albă, când acesta nu ar observa. Cu toate aceste greutăţi, Tarzan tot a isprăvit de împletit funia, o armă lungă, elastică, mai tare decât oricare a făcut-o până atunci. Bucata din funia cea veche şi care nu-i mai trebuia, i-a dat-o lui Gazan să se joace cu ea, în intenţia ce o avea pentru a-l iniţia pe puiul Tikăi în cunoştinţele lui când va fi destul de mare şi de puternic ca să profite de învăţătură.

În prezent, însă, aptitudinea înnăscută a puiului de maimuţă ca să imite, era de ajuns ca să-l obişnuiască cu apucăturile şi armele lui Tarzan, aşa că atunci când acesta a pornit prin copaci cu noua lui funie încolăcită pe umăr,

micul Gazan sărea prin poiană, târând cu bucurie bucata de funie veche. În drumul său, Tarzan a împărţit căutarea după hrană cu cea după vânat destul de nobil, asupra căruia să-şi încerce noua sa armă. În acelaşi timp, gândurile i se întorceau, adeseori şi la Gazan.

Flăcăul purta o afecţiune puternică pentru puiul Tikăi, mai întâi pentru că aparţinea femelei care a fost obiectul primei sale dragoste şi pentru că puiul era destul de drăgălaş, apoi mai era şi dorul omenesc a lui Tarzan după o fiinţă cu suflet, asupra căreia să-şi reverse afecţiunile naturale ale sufletului său: afecţiuni inerente tuturor membrilor normali ai lui GENUS HOMO.

Tarzan o invidia pe Tika. Adevărat că Gazan dădea dovezi destule, că împărtăşea iubirea lui Tarzan, preferându-l chiar propriul său tată, însă tot la Tika alerga, când îl durea ceva, se speria de ceva, sau când îi era foame. În momentul acela Tarzan se simţea singur de tot pe lume. Era cuprins de un dor cumplit, dorind cu disperare să aibă şi el pe cineva care să alerge la el mai întâi pentru ajutor şi protecţie.

Tug o avea pe Tika, Tika îl avea pe Gazan, iar aproape fiecare maimuţoi sau maimuţă din trib, avea pe cineva, unul sau mai mulţi, ca să-i iubească şi să fie iubiţi. Bineânţeles că Tarzan nu putea formula aceste gânduri precis sub altă formă... el ştia numai că îi este dor de ceva pe care nu putea să-l aibă, de ceva care părea că este reprezentat prin relaţii ca acelea care existau între Tika şi "balu" ei. O invidia pe Tika şi dorea să aibă şi el un "balu", al lui.

A văzut-o pe Şita cu femela acestuia împreună cu mica lor familie de trei, iar mai în interior, spre dealurile stâncoase unde cineva putea să stea în timpul căldurii zilei, în umbra bună a unui tufiş încâlcit, alături de faţa unei stânci reci proiectate înafară, Tarzan a dat şi peste vizuina lui Numa, leul şi a lui Sabor, leoaica. Aici i-a privit el de mai multe ori pe amândoi, jucându-se cu micii lor "balu", ghemuleţele de pufuşor cu pete ca leopardul şi care nu mai isprăveau jucându-se.

În alt rând l-a văzut pe Bara, cerbul, cu delicatul lui pui, apoi pe Butto, rinocerul, cu un pui urât ca şi el. Fiecare creatură din junglă îşi avea pe "ai săi", înafară de Tarzan. Constatarea aceasta îl făcea să se întristeze... era trist şi-i era urât. După puţin, mirosul de vânat a înlăturat din tânăra lui minte orice altă preocupare şi s-a furişat pe creanga copacului, până deasupra cărării care ducea la locul de adăpat al ierbivorelor din această lume sălbatică.

De mii de ori, această creangă mare şi bătrână a susţinut greutatea oricărei fiinţe sălbatice sau a unui vânător însetat de sânge proaspăt, în timpul lungilor ani în care ea îşi întindea ramurile în toate părţile, deasupra cărării bătătorite! Tarzan, Şita şi Histah o cunoşteau prea bine.

Ei au fost aceia care i-au lustruit scoarţa pe partea de deasupra. Iar acela care a veni la apă pe cărare spre pândarul de pe creangă, a fost Horta, mistreţul, ai cărui colţi formidabili şi al cărui temperament îndrăcit îl apărau aproape de toţi carnivorii, înafară de cele mai mari din ele. Pentru Tarzan, însă carnea era carne, nimic care era gustos şi de mâncare nu ar fi putut să treacă în pace pe lângă el, când era flămând. Ca şi în luptă, întrecea în ferocitate, când era flămând, pe cei mai îngrozitori locuitori ai junglei.

El nu ştia ce este frica, nici mila, înafară numai de cazurile rare, când o forţă ciudată şi neexplicabilă îi oprea mâna, o forţă inexplicabilă, poate, pentru el din cauza ignoranţei sale în domeniul propriei sale origini şi al tuturor forţelor de omenie şi civilizaţie, moştenire naturală a lui, tocmai din cauza originii sale.

Astfel, astăzi, în loc să se stăpânească până îşi face apariţia vreun vânat mai puţin formidabil decât Horta, a aruncat arcanul în gâtul mistreţului. Era şi o încercare excelentă, pentru tăria funiei sale în acelaşi timp. Horta, înfuriat, a sărit încoace şi încolo, dar de fiecare dată funia cea nouă îl ţinea în loc. Tarzan a legat-o pentru mai multă siguranţă, sus de trunchiul copacului în care se găsea când a aruncat arcanul.

Mistreţul a atacat şi grohăia, sfâşiind bătrânul copac din junglă, cu colţii lui puternici până când coaja acestuia a început să zboare în toate direcţiile. Tarzan s-a coborât la pământ în spatele fiarei. Ţinea în mână lungul şi ascuţitul lui cuţit, care i-a fost întotdeauna constant din ziua aceea de demult, când întâmplarea a îndreptat vârful armei spre inima lui Bolgani, gorila, salvându-l în felul acesta pe băiat de la o moarte sigură.

Tarzan a mers spre Horta, care s-a întors acum cu faţa către inamicul său. Puternic şi musculos era flăcăul nostru, dar ar fi fost nebunie curată să înfrunte o creatură atât de formidabilă ca Horta, înarmat numai cu un biet cuţit de vânătoare. Aşa i s-ar fi părut cuiva care l-ar fi cunoscut pe Horta cât de puţin, iar pe Tarzan deloc. Horta a rămas un moment nemişcat, uitându-se la Tarzan. Ochii lui răi, în fundul capului, scăpărau scântei de furie. Apoi a scuturat din capul pe care-l ţinea aplecat pentru atac.

– Mâncător de nămol! îi strigă Tarzan. Tăvălitule prin gunoaie! Până şi carnea îţi miroase, dar este suculentă şi-l întăreşte pe Tarzan. Azi, am să-ţi mănânc inima, domn al colţaţilor, inimă care o să mi-o facă pe a mea şi mai sălbatică.

Horta, neânţelegând nimic din ce îi spunea Tarzan, nu era mai puţin furios. Înaintea lui nu vedea decât un om gol, fără păr şi neputincios, care încerca să înfrunte sălbăticia lui neânvinsă. De aceea s-a şi repezit furios la atac.

Tarzan a aşteptat până când aruncătura în sus a râtului cu colţi puternici i-ar fi sfâşiat pulpa până la os, apoi a făcut o mişcare... puţin la o parte, dar atât de repede că fulgerul se părea, încet în comparaţie cu ea, iar în timpul cât a făcut această mişcare, s-a aplecat în jos şi cu întreaga putere ce o avea în braţul drept, a înfipt lunga lamă a cuţitului de vânătoare, rămas de la tatăl său, în pieptul lui Horta, mistreţul.

O săritură rapidă la o parte, l-a scos din zona spasmurilor de moarte ale victimei sale, iar după câteva clipe ţinea în

mână inima lui Horta, caldă încă, din care mai picura sânge. După ce şi-a potolit foamea, nu a mai căutat un loc de dormit, după cum făcea uneori, ci a continuat să meargă prin junglă după aventuri, fără a simţi nevoia de odihnă. Astfel s-a întâmplat să-şi îndrepte paşii spre satul lui Mong, şeful negrilor pe al cărui popor l-a batjocorit fără remuşcare din ziua de când Long, fiul şefului, a ucis-o pe Kala.

Un râu curgea prin apropierea satului negrilor. Tarzan s-a apropiat de el într-un loc ceva mai jos de luminişul în care se aflau colibele de stuf ale negrilor. Viaţa de râu, întotdeauna l-a fascinat pe Tarzan. Găsea plăceri să privească mişcările stângace ale lui Duro, hipopotamul, precum şi în sportul de a-l sâcâi pe neîndemânaticul Gimla, crocodilul, pe când se prăjea afară la soare.

Apoi mai erau şi femeile împreună cu copiii Gomanganilor, pe care-i speria, femeile cu puţinele lor rufe la spălat şi copiii cu jucăriile lor primitive. Azi, a nimerit peste o femeie cu un băieţaş, care se aflau mai departe, în josul râului, ca de obicei. Cea dintâi era în căutarea unui fel de scoici care se găseau în nămolul de pe marginea apei. Era o negresă tânără de vreo treizeci de ani.

Avea dinţii piliţi ascuţit, deoarece neamul ei mânca şi carne de om. Buza de jos o avea spintecată, ca să poată atârna de ea o bucată de aramă, pe care a purtat-o atâţia ani, că i s-a lăsat lungă în jos, făcând să i se vadă până şi gingiile fălcii inferioare. Şi nasul îi era spintecat, iar prin spintecătură era băgată o aşchie lustruită de lemn. De urechi îi atârnau găteli de metal, iar pe frunte, pe obraji, pe bărbie şi pe vârful nasului era tatuată în culori pe care timpul le-a mai schimbat.

Era cu totul goală, doar o ghirlandă de iarbă îi atârna de mijloc, până aproape de genunchi. După aprecierea ei, era o femeie destul de frumoasă, ba chiar şi după aprecierea bărbaţilor din tribul Mong, deşi ea era din alt trib: un trofeu de război, prinsă de fetiţă de către un ostaş de-al lui Mong.

Copilul ei era un băiat de vreo zece ani, ager, bine făcut

şi ca negru, destul de frumos. Tarzan îi privea pe amândoi din ascunzişul unui tufiş din apropiere. Era cât pe aici să le sară înainte şi să scoată un strigăt înfiorător, ca să poată petrece la spectacolul groazei lor şi a fugii însoţită de căzături şi ţipete. O idee nouă i-a trecut prin minte.

Avea în faţa lui un "balu" după forma şi asemănarea sa proprie. Bineânţeles că pielea îi era neagră, dar ce era cu asta? Tarzan nu a mai văzut niciodată un alb. Pe cât putea să ştie, el era singurul reprezentant al acestei forme ciudate de viaţă. Băiatul negru ar fi putut să fie pentru Tarzan, un "balu" excelent, pentru că el nu avea nici un "balu". Îl va îngriji bine, îl va hrăni bine şi-l va apăra aşa cum numai Tarzan şi-ar putea apăra pe ai lui. Îl mai învăţa din domeniul cunoştinţelor sale pe jumătate omeneşti şi pe jumătate de fiară, toate tainele junglei de le rădăcina copacilor până la vârful înalt al acestora.

Şi-a desfăcut arcanul şi a scuturat laţul să se desfacă. Cei doi din faţa lui nici măcar nu visau de apropierea lui, ci şi-au continuat preocuparea, căutând scoicile pe care le scoteau la iveală, din nămol, folosindu-se fiecare pentru aceasta de un băţ scurt. Tarzan a ieşit din junglă în spatele lor, cu lanţul arcanului întins pe pământ, lângă el. A făcut o mişcare rapidă cu mâna dreaptă şi laţul s-a ridicat elegant în aer, plutind o clipă pe deasupra capului băiatului, apoi s-a aşezat. Iar când a cuprins corpul în dreptul braţelor băiatului, Tarzan a tras repede la capătul funiei pe care îl avea în mână, legându-i braţele pe lângă coaste.

Un ţipăt de groază a izbucnit din pieptul tânărului negru, iar când mama sa s-a întors, speriată de strigătul lui l-a văzut târât repede spre un uriaş alb, care stătea sub umbra unui copac din apropiere, la zece, doisprezece metri de ea. Cu un strigăt groaznic de teroare şi de furie, s-a repezit fără frică asupra lui Tarzan. Acesta a văzut în atitudinea femeii hotărârea şi curajul care nu s-ar da la o parte nici chiar din faţa morţii. Negresa era urâtă şi înspăimântătoare, chiar când figura ei era lină, dar crispată de

pasiune, expresia ei avea ceva diabolic. Până şi Tarzan s-a retras din faţa ei, dar mai mult de dezgust, iar nu de frică... căci frica nu o cunoştea.

Băiatul negru muşca şi se zbătea din răsputeri. Tarzan însă, l-a pus la subţioară şi a dispărut printre crengile copacului, tocmai când furioasa negresă s-a repezit să se bată cu el, pentru fiul ei. Şi pe când se topea în adâncul junglei, el medita asupra posibilităţilor care ar exista în valoarea Gomanganilor, dacă şi ei ar fi tot atât de formidabili ca şi femeile. Ajuns odată departe de mama frustrată în acest fel, acolo de unde nu-i mai putea auzi ţipetele şi ameninţările, s-a oprit să-şi examineze prada, care acum era tot atât de înfricoşată, încât a încetat orice ţipete şi încercări de scăpare.

Bietul copil speriat, şi-a întors ochii cu groază spre acela care l-a prins, până nu i s-a mai văzut decât albul ochilor.

– Eu sunt Tarzan al maimuţelor, i-a zis Tarzan în graiul antropoizilor. Nu-ţi voi face nici un rău. Tu vei fi "balu" a lui Tarzan, iar Tarzan te va apăra şi te va hrăni. Tot ce-i mai bun în junglă va fi pentru "balu" a lui Tarzan, pentru că Tarzan este un mare vânător. Nu trebuie să te temi de nimic, nici chiar de Numa, pentru că Tarzan este un mare luptător. Nimeni nu-i atât de mare ca Tarzan, fiul Kalei. Nu ai teamă!

Copilul însă scâncea şi tremura, pentru că nu înţelegea limba maimuţelor, iar vocea lui Tarzan i se părea ca şi lătratul şi mârâitul unei fiare. Înafară de aceasta a mai auzit o mulţime de poveşti despre acest zeu răutăcios din pădure.

El a fost acela care l-a ucis pe Long şi pe alţi războinici ai lui Mong. El era acela care intra noaptea hoţeşte în sat cu vrăji, ca să fure suliţele şi săgeţile otrăvite şi să sperie femeile şi copiii şi chiar pe războinici. Nu încăpea nici o îndoială că acest zeu ticălos se hrănea cu băieţaşi. Oare nu i-a spus aşa mama lui când nu asculta? Nu l-a ameninţat că o să-l dea zeului cel alb din junglă, dacă nu se poartă bine? Micul Tib tremura.

– Ţi-e frig, Go-bu-balu? a întrebat Tarzan întrebuinţând echivalentul maimuţesc pentru "bebe"-ul negru, în locul unui alt nume mai bun. De ce tremuri? Nu vezi că arde soarele?

Tib nu putea să înţeleagă, dar plângea după mama sa şi se ruga de acest zeu mare, alb, să-i dea drumul promiţând că de acum încolo, va fi băiat cuminte, dacă i se împlineşte rugămintea. Tarzan clătină din cap. Nici el nu putea să înţeleagă ce spunea băiatul. Aceasta era o barieră stingheritoare. Trebuia să-l înveţe pe "Go-bu-balu" o limbă care să semene a vorbire. Tarzan era cât se poate de sigur că ce spunea Go-bu-balu nu era vorbire deloc. Nu suna oare ca un fel de trăncăneală fără nici un sens, ca a unor păsări?

Cel mai bun lucru, cugetă Tarzan, ar fi să-l ducă numaidecât în tribul lui Ciuk, unde ar putea să audă cum vorbesc Manganii între ei. În felul acesta băiatul va învăţa repede o formă de înţeles a graiului.

Tarzan s-a ridicat în picioare, pe creanga pe care s-a oprit sus de tot de la pământ şi i-a făcut semn băiatului să-l urmeze. Tib însă s-a prins şi mai tare de trunchiul copacului şi începu să plângă. Fiind băiat şi mai ales indigen din Africa, s-a urcat, bineânţeles de nenumărate ori prin copaci, iar ideea să alerge prin pădure, sărind dintr-o creangă pe alta, după cum, spre marea lui groază, a făcut acela care l-a furat de lângă mama sa, umplea de spaimă inima lui de copil.

Tarzan oftă adânc. Noul său "balu" avea după cum se vede, multe de învăţat. Era de plâns ca un băiat de mărimea şi puterea lui să fie atât de înapoiat. A încercat să-l ademenească ca să-l urmeze, dar Tib nu îndrăznea să se mişte. Atunci, Tarzan l-a luat pe sus şi a pornit cu el în spate. Tib nu mai mişca şi nici nu mai zgâria. Orice scăpare i se părea acum imposibilă. Ştia bine că de i s-ar fi dat acum drumul jos pe pământ, ar fi avut cea mai mare greutate să găsească drumul înapoi la satul lui Mong. Dar chiar dacă ar fi fost în stare să o facă, mai erau leii, leoparzii şi hienele, pe care le-ar fi putut întâlni în drum, dar Tib ştia bine că fiecare

fiară de aceasta iubea foarte mult carnea micilor băieţi de negru.

Până acum, însă, teribilul zeu alb nu a căutat să-i facă nici un rău. De la monştri cu ochii galbeni-verzui, care mâncau oameni, nu se putea aştepta nici la atâta. Deci, dintre două rele cel mai mic ar fi fost să-l lase pe zeul alb să-l ducă, fără ca el, băiatul să încerce să-l muşte sau zgâria, după cum a făcut la început.

Şi pe când Tarzan trecea cu iuţeală prin copaci, aruncându-se din creangă în creangă, micul Tib a închis ochii îngrozit, în loc să se uite sub abisul ce se deschidea dedesubtul lui. Niciodată, în toată viaţa lui nu a mai fost atât de speriat, totuşi, pe când uriaşul alb alerga cu el prin junglă, copilul a început să fie cuprins de o senzaţie inexplicabilă de siguranţă, văzând cât de precise erau săriturile lui Tarzan şi cât de fără greş se prindea de crengi. Înafară de aceasta printre crengile copacilor, erau apăraţi de primejdia fiarelor care mişunau pe jos.

În sfârşit, Tarzan a ajuns şi în poiana unde se găsea tribul, căutându-şi de-ale mâncării. S-a coborât printre maimuţe cu noul său "balu" ţinându-se strâns de umerii lui. Era aproape în mijlocul lor înainte ca Tib să fi observat pe vreunul din păroşii din jur, sau mai înainte ca vreo maimuţă să fi observat că Tarzan nu a venit singur. Când l-au văzut pe micul Gomangani din spatele lui Tarzan, câţiva maimuţoi s-au apropiat din curiozitate, dar mârâind şi cu colţii rânjiţi.

Acum vreun ceas, Tib ar fi putut spune că cunoştea până şi cele mai mari adâncimi ale fricii. Acum însă când era înconjurat de aceste fiare grozave, şi-a dat seama că teroarea prin care a trecut mai înainte era nimic în comparaţie cu momentele de faţă. Dar pentru ce stătea aici atât de nepăsător marele uriaş alb? Pentru ce nu fugea mai înainte ca aceşti oameni păroşi din copaci să fi sărit asupra lui să-l sfâşie în bucăţi?

Tib şi-a amintit atunci în mod vag despre ceva. De altfel nu era decât un zvon pe care l-a auzit trecând din gură în

gură, cu groază, de poporul lui Mong: că acest demon alb din junglă nu ar fi nimic altceva decât o maimuţă fără păr, nu a fost el oare văzut în tovărăşia acestora? Tib nu putea să privească decât cu ochii holbaţi de groază la maimuţoii care se apropiau. Le-a văzut sprâncenele stufoase, colţii cei mari şi ochii fioroşi. A mai observat şi muşchii lor puternici sub blana lor păroasă. Fiecare mişcare şi expresie din atitudinea lor erau o ameninţare.

Tarzan a văzut şi el toate acestea, aşa că l-a strâns pe Tib la pieptul său.

– Acesta este "Go-bu-balu" lui Tarzan, i-a vestit el. Nu vă atingeţi de el căci mă supăraţi, iar Tarzan ucide.

Şi zicând acestea, Tarzan şi-a rânjit colţii, scrâşnind spre maimuţoiul care se găsea mai aproape.

– Nu-i decât un Gomangani, a răspuns maimuţoiul. Să-l ucidem. Este Gomangani. Gomanganii sunt duşmanii noştri. Hai să-l ucidem!

– Pleacă de aici, a scrâşnit Tarzan din nou. Nu înţelegi, Gunt ce îţi spun? Este "balu" a lui Tarzan. Du-te de aici dacă nu vrei să te ucid! a sfârşit, flăcăul făcând un pas ameninţător spre Gunt.

Acesta s-a dat la o parte foarte ţeapăn şi îndărătnic, după cum face un câine când întâlneşte un altul şi este prea fricos ca să se bată şi prea mândru ca să-i întoarcă spatele şi să fugă. După aceea a venit şi Tika, împinsă de curiozitate. Alături de ea, mergea micul Gazan. Se mirau amândoi ca şi ceilalţi, dar Tika nu şi-a rânjit colţii. A observat şi Tarzan aceasta şi i-a făcut semn să se apropie.

– Tarzan are un "balu" acum, zise el. O să se joace cu "balu" al Tikăi.

– Asta-i Gomangani curat, răspunse Tika. O să-mi ucidă puiul. Du-l de aici, Tarzan!

– Nu-i în stare să se atingă nici măcar de un şoricel, a spus Tarzan râzând. Nu-i decât un copilaş. Lasă-l să se joace cu Gazan!

Tika tot mai purta frică, deoarece cu toată ferocitatea lor

cea mare, antropoizii sunt animale timide. În cele din urmă, încurajată de încrederea pe care i-o arăta Tarzan, l-a împins pe Gazan spre băiatul de negru. Mica maimuţă, condusă de instinct s-a tras înapoi spre mama sa, rânjii micii ei colţi şi ţipă speriată şi furioasă.

De asemenea nici Tib nu dădea nici un semn că dorea să facă cunoştinţă mai de aproape cu Gazan, aşa că Tarzan nu a mai insistat în ideea lui. În timpul săptămânii ce a urmat, Tarzan era foarte ocupat. "Balu" pe care îl avea acum îi dădea o răspundere mai mare decât s-a aşteptat. Nu îndrăznea să îl lase singur nici un moment, pentru că, din tot tribul numai în Tika putea avea încredere că nu îl va ucide pe negru, dacă nu ar fi stat el în permanentă pază.

Când pleca la vânătoare, trebuia să-l ducă şi pe "Go-bu-balu" cu el. Nu numai că era lucru plicticos, dar micul negru i se părea atât de stupid şi de fricos! Era cu totul neputincios şi faţă de cele mai mici creaturi din junglă. Tarzan s-a întrebat cu mirare cum de a mai putut trăi băiatul până acum. A încercat să îl înveţe şi a întrezărit o rază de speranţă în faptul că "Go-bu-balu" a prins câteva vorbe din limbajul antropoizilor şi că putea să se agaţe de o creangă şi mai înaltă, fără să-şi spargă plămânii ţipând de spaimă.

Totuşi, băiatul avea ceva care îl îngrijora foarte mult pe Tarzan, mai ales când făcea o comparaţie cu ceea ce a văzut în sat, pe când stătea şi-i privea pe negrii. Copiii lor se jucau adeseori şi în majoritatea cazurilor, râdeau între ei. Însă micul "Go-bu-balu" nu râdea niciodată. Zâmbea uneori posomorât, dar era ca şi străin râsului. Altfel, socotea Tarzan ar fi trebuit să râdă, deoarece şi Gomanganii râdeau.

A mai văzut, de asemenea, că băiatul a refuzat adeseori mâncarea şi slăbea văzând cu ochii. Uneori l-a surprins plângând în tăcere. A încercat atunci să-l mângâie, după cum a fost şi el mângâiat de fioroasa Kala, dar nu i-a ajutat la nimic. "Go-bu-balu" a ajuns să nu se mai teamă de Tarzan... dar atâta numai. Îi era frică însă, de altă vietate din junglă. Îi era frică de zilele din junglă cu lungile lor excursii pe

înălţimile ameţitoare din vârful copacilor. Îi era frică de nopţile din junglă cu culcuşurile primejdioase, prea sus deasupra pământului şi pe sub care umblau tuşind şi mârâind carnivorele mari.

Tarzan nu ştia ce să facă. Sângele englez din venele sale îl împiedica de să se gândească măcar să-şi părăsească proiectul, cu toate că se vedea nevoit să admită că micul său "balu" nu era ceea ce a sperat.

Cu toate că era credincios sarcinii pe care şi-a impus-o singur, ba chiar a observat că a început să ţină mult la "Go-bubalu", nu putea să se înşele şi să creadă că simţea pentru băiatul negru aceeaşi afecţiune pasionată pe care Tika o arăta faţă de Gazan sau pe care negresa mamă o a arătat-o pentru "Go-bu-balu". Băiatul a trecut gradat faţă de Tarzan, de la cea mai mare groază la deplină încredere şi admiraţie. Nu a avut decât bunătate din partea acestui demon alb şi totuşi, a văzut că acela care l-a prins putea fi de o ferocitate extremă faţă de alţii.

L-a văzut o dată sărind asupra unui maimuţoi care insista în încercările sale de a ucide şi a-l prinde pe "Go-bu-balu". A văzut dinţii lui Tarzan înfigându-se în beregata adversarului său, iar muşchii încordaţi de luptă. A Auzit şi mârâiturile şi scrâşnetele sălbatice din timpul încăierării şi şi-a dat seama cutremurându-se, că nu ar fi putut să se deosebească cele ale bunului său gardian de ale părosului maimuţoi. L-a mai văzut pe Tarzan doborând un cerb, tot cum ar fi făcut şi Numa, leul sărind în spatele ierbivorului şi încleştându-şi dinţii în beregată.

Tib s-a cutremurat la această privelişte, dar în acelaşi timp i-a şi plăcut şi pentru prima oară, a trecut prin mintea lui greoaie de negru o dorinţă vagă să-l imite pe tatăl său adoptiv. Dar Tib, băiat negru nu poseda scânteia divină care i-a permis lui Tarzan, băiatul alb, să se folosească de apucăturile din junglă.

Imaginaţia era ceea ce-i lipsea negrului, ea fiind un alt nume pentru suprainteligenţă. Imaginaţia este aceea care

construieşte podurile, oraşele şi imperiile. Animalele nu o cunosc, negrii au numai o idee slabă despre ea, iar unuia dintr-o sută de mii, i s-a dat ca un dar ceresc, pentru ca omul să nu piară de pe suprafaţa pământului.

Pe când Tarzan studia problema viitorului băiatului negru, soarta se pregătea să ia din mâinile lui întreaga preocupare. Mome, mama lui Tib, zdrobită de durere din cauza pierderii fiului ei, a consultat vraciul din trib, dar fără nici un rezultat. Vrăjile făcute de el nu au fost bune, deoarece, deşi a plătit două capre pentru ele, totuşi nu i l-au adus pe Tib înapoi, nici nu i-a indicat măcar unde ar fi putut să-l caute cu o scânteie de speranţă, că l-ar putea găsi.

Fiind fire nervoasă şi aparţinând altui trib, Mome avea foarte puţin respect pentru vraciul din tribul soţului ei, aşa că, atunci când el a emis ideea că o plată adiţională de doi ţapi graşi, pentru o vrajă mai puternică, muierea a dat drumul limbii sale cu atâta efect, că vraciul a fost bucuros să scape de acolo cu coada-i de zebră şi cu oala de vrăji.

După plecarea vraciului, Mome a reuşit să se mai stăpânească puţin şi a început să se frământe, cum a mai făcut de atâtea ori de când i-a fost luat Tib, cu speranţa că va da în cele din urmă, peste vreun mijloc ca să-l găsească, sau să se asigure cel puţin dacă este viu sau mort. Negrii ştiau cu toţii că Tarzan nu mănâncă niciodată carne de om, deoarece a omorât destui negrii şi nu a gustat din carnea niciunuia. De asemenea, cadavrele au fost găsite întotdeauna, uneori căzute ca din ceruri, tocmai în centrul satului. Corpul lui Tib, nefiind găsit, Mome a socotit că băiatul trebuie să fie încă în viaţă. Dar unde?

Atunci şi-a amintit de ceva uitat, de Mucava, leprosul, care locuia într-o peşteră din dealurile stâncoase de la nord şi despre care ştia bine că trăieşte cu dracii la un loc, în vizuina sa. Puţini erau aceia, dacă se mai găsea cumva vreunul, care să aibă curajul de a-l vizita pe bătrânul Mucava: mai întâi de frica vrăjitorilor lui şi a celor două hiene de care era nedespărţit şi care erau socotite ca diavoli

deghizaţi, al doilea din cauza bolii dezgustătoare care l-a făcut să fugă din sat: o boală care-i mânca încet toată faţa.

Negresa a început să-şi facă socoteala, cu destulă isteţime, că dacă ar exista cineva care să ştie pe unde se află Tib, acela nu putea fi decât Mucava, prieten cu demonii şi zeii, deoarece şi acela care i-a răpit băiatul era un zeu sau un demon. Însă, cu toată iubirea ei maternă, îi venea foarte greu să pornească prin junglă spre nord, către dealurile îndepărtate unde se găsea locuinţa leprosului Mucava şi a demonilor săi.

Iubirea de mamă este una din pasiunile omeneşti care se înalţă în demnitatea ei cu forţe irezistibile. Ea împinge muşchii delicaţi ai unei femei slabe la fapte de natură eroică. Mome nu era nici delicată, nici slabă, dar nu era decât o femeie, o negresă ignorantă şi superstiţioasă din Africa. Credea în draci, în leacuri şi vrăjitorii. Jungla era locuită după cum credea Mome, de făpturi cu mult mai îngrozitoare ca leii şi leoparzii... de făpturi îngrozitoare fără nume, care posedau puterea de a face mult rău sub diferite forme inofensive.

Mama lui Tib a aflat de la un războinic din sat, care a dat peste culcuşul lui Mucava, drumul pe care să apuce ca să ajungă până acolo..., lângă un izvor de apă ce pornea dintr-un capăt de trecătoare stâncoasă între două dealuri, din care cel dinspre răsărit se putea recunoaşte uşor după un bolovan enorm de granit, de sus de pe muche. Dealul dinspre apus era mai scund decât celălalt şi aproape lipsit de vegetaţie, purtând doar povara unui copac de mimoză, care creştea ceva mai jos de culmea acestui deal.

Ambele dealuri, aşa i-a spus negrul, puteau fi văzute de la o distanţă constituiau călăuza sigură până la destinaţie. Totuşi, o sfătuia să renunţe la această aventură nebună şi primejdioasă, explicându-i, ceea ce ştia şi ea destul de bine, că, dacă scăpa cumva din ghearele demonilor lui Mucava, se putea prea bine să nu fie atât de norocoasă în ceea ce priveşte carnivorele din jungla pe care trebuia să o străbată

şi dus şi întors.

Mai mult încă, negrul s-a dus şi a comunicat totul soţului negresei, care, avea prea puţină autoritate asupra năpârcii pe care alese de soţia lui, s-a dus la Mong, şeful satului. Acesta a chemat-o pe Mome şi a ameninţat-o cu pedeapsă corporală, dacă va îndrăzni să plece într-o astfel de călătorie nepermisă.

Interesul bătrânului şef în această afacere era legat de vechea alianţă care există între biserică şi stat. Vraciul local, cunoscându-şi propriile leacuri mai bine decât le-ar fi cunoscut oricare altul, era gelos pe toţi pretendenţii la vrăjitorie. El a auzit de mult despre puterea lui Mucava şi se temea ca nu cumva acela să reuşească a reda negresei copilul şi astfel o bună parte din clientela şi beneficiile din sat să ia drumul leprosului. Şi, fiindcă, Mong, ca şef, primea oarecare cotă din plata vraciului, însă de la Mucava nu se putea aştepta la nimic, era firesc ca atât raţiunea, cât şi sufletul său să fie adânc legate de biserica din satul său.

Dar, dacă Mome se putea gândi cu tot curajul la o asemenea excursie prin junglă, precum şi la o vizită a temutului sălaş al lui Mucava, bineânţeles că nu ameninţările lui Mong, pe care îl ura în secret, aveau să o oprească din drum. Totuşi s-a prefăcut că se supune ordinelor lui şi s-a înapoiat liniştită în colibă.

Ar fi preferat să pornească la drum în timpul zilei dar despre aceasta nu mai putea fi vorba, acuma, deoarece trebuia să ia cu ea hrană pe mai multă vreme, precum şi vreo armă oarecare, lucruri cu care nu putea să iasă din sat ziua, fără să nu provoace priviri şi întrebări curioase şi ca vestea să nu ajungă imediat la urechile lui Mong.

Prin urmare, a trebuit să aştepte până se va înnopta şi să se strecoare. cu puţin înainte de a se închide, pe porţile satului, în întunericul din junglă. Îi era frică straşnic, dar se îndreptă cu hotărâre spre nord şi, cu toate că se oprea adesea să asculte, fără să răsufle măcar, de nu se apropia de ea vreuna din pisicile cele mari, cea mai mare spaimă a ei

deocamdată, totuşi a continată să meargă mai multe ceasuri în şir, până când o miorlăitură surdă ceva mai în urmă şi mai spre dreapta, a făcut-o să se oprească brusc.

Negresa aştepta cu inima palpitând, abia îndrăznind să respire, apoi foarte slab şi foarte clar pentru urechile ei agere, s-a auzit troznetul crenguţelor şi al ierbii uscate sub mersul unor labe moi. De jur împrejur, creşteau copacii uriaşi ai junglei tropicale, îmbâcsiţi cu muşchi şi iederă. S-a agăţat de cel mai aproape şi a început să se caţere ca maimuţele spre crengile de sus. Dar tocmai în acest timp un corp enorm s-a repezit în urma ei, răsună un răcnet de s-a cutremurat pădurea, apoi ceva greu s-a izbit prin iedera de care s-a agăţat ea... ceva mai jos.

Mome s-a tras în sus, în adăpostul sigur oferit de crengile copacului şi mulţumi prevederii care a făcut-o să ia cu ea urechea uscată de om, care îi atârna de o sfoară, la gât. A ştiut ea de mult că vraja aceea era bună. I-a fost dată de când era fată de vraciul din propriul trib şi nu semăna deloc cu vrăjile proaste şi fără efect ale vraciului lui Mong.

Toată noaptea a stat agăţată de creangă. Deşi leul a plecat de acolo în căutarea altei prăzi, Mome nu a îndrăznit să coboare şi să meargă înainte prin întuneric, de teamă să nu dea peste alt leu. Cum s-a luminat de ziuă, a coborât, reluând-şi calea spre Mucava.

Tarzan, s-a convins că "balu" al său nu înceta să dea dovezi de spaimă în prezenţa maimuţelor din trib, şi că majoritatea adulţilor erau o primejdie constantă pentru viaţa lui "Go-bu-balu". Nu îndrăznea să-l lase singur nici un moment cu ei. A început să vâneze din ce în ce mai departe de locurile pe care maimuţoii le frecventau, luându-l pe tânărul negru cu el.

Puţin câte puţin, absenţele lui din trib s-au prelungit, tot depărtându-se de ei, până când, într-o bună zi, s-a îndepărtt mai mult decât o făcuse vreodată. Însă, aflându-se pe acolo destulă apă şi vânat din abundenţă, nu avea nici un motiv

care să-l facă să se întoarcă numaidecât la tribul lui Ciuk.

Micul "Go-bu-balu" manifesta un interes ce varia în proporţie directă cu distanţa la care se găsea de antropoizi. Acum alerga bucuros după Tarzan, când acesta găsea de cuviinţă să meargă pe jos, iar prin copaci se silea din toate puterile să-l imite şi să-l urmeze pe tatăl său adoptiv. Băiatul încă mai era trist şi suferea de dor.

Corpul lui subţire şi delicat slăbise şi mai mult de când a venit printre maimuţe pentru că, deşi canibal, la începutul carierei şi aderent al dietei ciudate, nu găsea pe placul său hrana care îi satisfăceau poftele. Ochii lui mari şi negrii păreau acum cu mult mai mari. Obrajii i-au intrat în fălci, iar coastele îi puteau fi numărate. Probabil că starea lui fizică se datora tot atât de mult fricii constante, cât şi a hrănii nepotrivite. Tarzan a observat această schimbare şi era îngrijorat. A sperat să-l vadă pe "balu" crescând puternic şi gras, aşa că dezamăgirea sa era destul de mare.

Numai într-o singură privinţă părea "Go-bu-balu" că face progrese: învăţa repede limbajul maimuţelor. Acum putea întreţine cu Tarzan un dialog destul de satisfăcător, completând vorbirea săracă a antropoizilor cu semne. Însă cea mai mare parte din timp "Go-bu-balu" nu vorbea, mărginindu-se să răspundă întrebărilor ce i se puneau.

Marea lui durere era prea proaspătă şi prea adâncă pentru a putea fi înlăturată, măcar temporar. Îi era dor întruna de Mome...; oricât de urâtă şi repulsivă ni s-ar fi părut nouă, pentru Tib era mama lui, întruparea acelei iubiri care nu cunoaşte egoismul şi care nu se consumă niciodată de propriul foc. În timp ce vânau amândoi, sau mai bine zis pe când vâna Tarzan, iar "Go-bu-balu" se ţinea după el, flăcăul nostru observă multe lucruri, care i-au dat destule subiecte de meditaţie.

Odată au dat peste Sabor gemând adânc printre ierburile înalte de lângă o poiană. În jurul ei se jucau două ghemuleţe de blană, dar ochii ei mari erau aţintiţi asupra aceluia care se afla între labele ei din faţă dar care nu se juca: acela care

nu se va mai juca niciodată. Tarzan a înţeles exact durerea şi suferinţa pisicii-mame. A avut intenţia să o chinuiască puţin. În acest scop, a dat un ocol prin copac ajungând aproape în dreptul ei, deasupra, dar s-a oprit - fără să ştie cum - îndată ce a văzut leoaica plângându-şi puişorul mort.

Odată cu achiziţia lui "Go-bu-balu", Tarzan a început să-şi dea seama de răspunderea şi grijile paternităţii, dar fără bucuriile acestui sentiment. A simţit că i se rupe inima pentru Sabor, fapt ce nu i s-ar fi întâmplat cu câteva săptămâni mai înainte. Cum stătea şi se uita la carnivor, s-a ridicat nepoftită, înaintea sa o vedenie: Mome cu aşchia de lemn prin nările nasului, cu buza inferioară atârnând ca un pendul de greutatea care o trăgea în jos, Tarzan nu i-a văzut urâţenia, ci numai aceeaşi durere ca şi la Sabor şi a tresărit.

Apoi acea funcţionare stranie a minţii, care uneori este numită asociaţie de idei, i-a adus brusc pe Tika şi pe Gazan pe ecranul său mintal. Ce ar fi dacă ar veni cineva să-l ia pe Gazan de la Tika? Tarzan a scos un mârâit surd şi înfiorător, ca şi cum Gazan ar fi fost propriul său fiu. "Go-bu-balu" se uita îngrijorat încoace şi încolo, crezând că Tarzan a descoperit vreun inamic.

Sabor, la rândul ei, a sărit în picioare, cu ochii galbeni-verzui scăpărând, dând puternic din coadă, ciulindu-şi urechile şi ridicându-şi botul în aer să miroasă primejdia. Cei doi puişori care s-au jucat până atunci, au alergat lângă ea şi, ascunzându-se sub trupul ei, se uitau curioşi printre picioarele ei din faţă, cu urechile în sus şi cu capetele aplecate când într-o parte, când într-alta.

Tarzan, clătinând dezamăgit şi nedumerit din cap, şi-a reluat vânătoarea, pornind în altă direcţie. Toată ziua însă se ridicau unul după altul, peste pragul minţii sale obiective, tablouri evocatoare, cu Sabor, cu Mome şi cu Tika: o leoaică, o canibală şi o femelă antropoidă. Totuşi, pentru el, toate trei erau identice: erau mame.

Tocmai a treia zi pe la amiază, a ajuns şi Mome să vadă peştera lui Mucava, contaminatul. Bătrânul vraci şi-a

construit o poartă de nuiele împletite, pentru a închide peştera, ferindu-se astfel de fiarele de pradă. Acum era deschisă, iar caverna întunecoasă de dincolo de ea se căsca misterioasă şi respingătoare.

Mome s-a cutremurat, ca şi cum ar fi ajuns-o vântul rece din sezonul ploios. Nici un semn de viaţă nu se vedea prin peşteră. Totuşi a avut senzaţia ciudată că nişte ochi nevăzuţi o privesc cu răutate. S-a cutremurat din nou. A încercat să-şi silească picioarele înainte, spre peşteră, când a auzit din adâncul grotei, un sunet de neânchipuit care nu era nici de animal, nici de om... un sunet bizar ce semăna a râs hodorogit, fără pic de veselie în el.

A scos un ţipăt înăbuşit, s-a întors şi a fugit înapoi în pădure. A fugit mai bine de o sută de metri, până a putut să-şi stăpânească spaima. După aceea s-a oprit şi a ascultat. Cum, după toată osteneala ei şi toate grozăviile şi primejdiile prin care a trecut, să se aleagă cu nimic?

S-a convins să se întoarcă la peşteră, dar frica a cuprins-o din nou. Atunci, întristată şi descurajată, şi-a îndreptat din nou paşii pe cărarea care ducea spre satul lui Mong. Tinerii ei umeri, drepţi, până mai adineaori, erau acum aplecaţi în jos, ca aceia ai unei bătrâne care duce povara grea a multor ani, împreună cu durerile şi grijile lor la un loc. Mergea acum cu paşi obosiţi, tărăgănaţi. Spiritul tinereţii o părăsea.

A mai mers astfel încă vreo sută de metri, în tristul ei drum, cu creierii paralizaţi de groază şi suferinţă mută. Apoi, deodată i-a revenit în minte un tablou, reprezentând un copilaş care a supt nu de mult la sânul ei. Şi imediat, s-a mai gândit şi la un băieţaş care alerga, jucându-se şi râzând în jurul ei... dar amândoi aceştia erau Tib. Da! Tib al ei!.

Şi-a îndreptat umerii, şi-a scuturat capul ei sălbatic, parcă gonind şovăirea. Apoi s-a întors şi a pornit cu îndrăzneală înapoi, spre peştera lui Mucava, a lui Mucava, vraciul. Încă o dată a mai auzit din interiorul peşterii râsul acela înspăimântător. De astă dată, Mome l-a recunoscut drept

ceea ce era într-adevăr: strigătul bizar al unei hiene. Acum negresa nu s-a mai cutermură, ci şi-a ţinut suliţa gata de apărare, strigându-l tare pe Mucava să iasă afară.

În locul lui Mucava, a apărut capul respingător al unei hiene. Mome l-a pocnit cu suliţa şi fiara urâcioasă s-a dat înapoi, mârâind. Mome l-a strigat din nou pe Mucava şi de astă dată a primit răspuns nişte mormăituri ceva mai omeneşti ca acelea ale fiarei.

– Cine îl caută pe Mucava? întrebă o voce.

– Mome, răspunse negresa, Mome din satul şefului Mong.

– Şi ce vrei?

– Vreau un leac bun, un leac mai bun ca acela pe care îl face vraciul Mong, răspunse Mome. Zeul cel mare alb din junglă, mi l-a furat pe Tib şi vreau să vrăjeşti ceva care să mi-l aducă înapoi, ori să aflu unde este ascuns, să mă duc să-l iau.

– Cine-i Tib? întrebă Mucava.

Mome i-a spus.

– Vrăjile lui Mucava sunt foarte tari, se auzi vocea. Cinci capre şi o rogojină nouă abia dacă ajung pentru a plăti o vrajă de-a lui Mucava.

– Două capre sunt destul, răspunse Mome, deoarece spiritul tocmelii este foarte puternic la negri.

Plăcerea de a se târgui asupra preţului a avut destulă putere de atracţie ca să-l aducă pe Mucava până la intrarea peşterii. Lui Mome, i-a părut rău când a văzut că vraciul nu a rămăs înăuntru. Sunt unele lucruri prea oribile, prea urâte, prea repulsive pentru a fi descrise..., iar faţa lui Mucava era unul dintre aceştia. Când Mome l-a văzut, a înţeles pentru ce vraciul abia putea vorbi. Lângă el erau cele două hiene, despre care s-a zvonit că sunt singurii şi nedespărţiţii lui tovarăşi. Făceau împreună un trio excelent...; cele mai odioase fiare cu cea mai respingătoare fiinţă omenească.

– Cinci capre şi o rogojină nouă, mormăi Mucava.

– Două capre grase şi o rogojină, a început Mome, mai

lăsând puţin din tocmeală.

Dar Mucava a rămas neânduplecat. Vraciul nu voia să ştie decât de cinci capre şi de o rogojină, prelungind tocmeala mai bine de o jumătate de oră, în timp ce hienele mârâiau la picioarele lui. Mome era hotărâtă să-i dea tot ce ar fi pretins, dacă nu reuşea să-l convingă să accepte mai puţin, dar tocmitul este o a doua natură pentru negri. Astfel, după o oră de ciorovăială, a avut satisfacţia să ajungă la un compromis: trei capre grase, o rogojină nouă şi o bucată de sârmă de aramă.

– Întoarce-te la noapte, zise Mucava, la două ceasuri după răsăritul lunii. Am să-ţi fac atunci o vrajă puternică prin junglă; trei capre, o rogojină, iar firul de aramă să aibă lungimea antebraţului unui om mare, nu uita!

– Nu pot să le aduc, răspunse Mome. Trebuie să vii tu după ele. După ce mi-l vei aduce pe Tib, le vei primi pe toate în satul lui Mong.

Mucava dădea din cap supărat.

– Nu fac nici o vrajă până nu primesc caprele, rogojina şi bucata de sârmă de aramă.

Mome s-a rugat, a ameninţat, dar totul în zadar. În sfârşit, s-a întors şi a pornit prin junglă, spre satul lui Mong. Cum putea scoate din sat, apoi să treacă prin junglă până la peştera lui Mucava trei capre şi o rogojină, ea singură nu ştia, dar era sigură că, într-un fel sau altul va reuşi să o facă...; ori va reuşi, ori va muri încercând să reuşească. Îşi dorea copilul cu orice preţ!

Tarzan, trecând alene prin junglă împreună cu micul "Go-bu-balu", a prins din aer mirosul lui Bara, cerbul. Îi era dor de carne de cerb. Nimic nu i se părea mai delicios, dar ca să-l urmărească pe Bara cu "Go-bu-balu" după el nu era posibil. L-a ascuns pe băiat în bifurcaţia unui copac, unde era apărat de frunzişul cel des, apoi a plecat repede, fără zgomot după urmele lăsate de Bara.

Tib, rămas singur, era mai îngrozit decât era printre

maimuţe. Primejdii reale şi vizibile sunt mai puţin deconcertante decât acelea pe care ni le închipuim. şi numai Dumnezeul poporului său ştia cât de multe lucruri putea să-şi închipuie Tib.

Nu a stat decât puţin în ascunzătoarea în care l-a lăsat Tarzan, când a auzit că se apropie ceva din junglă. S-a pitit şi mai mult de creangă şi s-a rugat ca protectorul lui să se întoarcă mai repede. Ochii mari ai băiatului cercetau desişul junglei în direcţia de unde se auzea zgomotul.

Ce-ar fi fost dacă era vreun leopard care l-a mirosit? Ar fi sărit într-un minut asupra lui. Lacrimi fierbinţi au început să curgă din ochii mari ai lui Tib. Perdeaua grea de ierburi din junglă a foşnit din nou, aproape de tot. Fiara nu era decât la câţiva paşi de copac. Ochii bietului Tib aproape că au ieşit din orbite, tot privind să vadă cum apare fiinţa temută care, în câteva clipe îşi va îndrepta către el faţa zbârcită de printre iederă şi buruieni.

Perdeaua de ierburi s-a desfăcut deodată şi a apărut o femeie. Tib, cu un suspin de uşurare şi de mare surpriză, a sărit din copac şi a alergat spre ea. Mome a făcut un pas brusc înapoi şi ridică suliţa, dar după o clipă o aruncă la o parte şi a prins băiatul în braţele ei puternice. Strângându-l la sân, plângea şi râdea în acelaşi timp, iar lacrimile ei amestecate cu lacrimile lui Tib curgeau în jos, pe dunga dintre sâni.

Tulburat de un zgomot atât de apropiat, Numa, leul, s-a trezit din somn, într-un tufiş vecin. Uitându-se printre buruienile încâlcite din jur, a văzut o negresă cu băiatul ei. Şi-a lins buzele şi a măsurat distanţa până la ei. Un atac scurt şi o săritură bună vor fi de ajuns să-i înhaţe pe amândoi. Pleznea din vârful cozii şi ofta adânc. O adiere îndărătnică de vânt s-a schimbat în altă direcţie, ducând mirosul lui Tarzan până la nările sensibile ale lui Bara. Nu a fost decât o încordare rapidă de muşchi, o ciulire de urechi, o pornire rapidă în galop..., şi Tarzan a rămas fără prânzul aşteptat.

Supărat, a scuturat din cap şi a pornit spre locul unde îl lăsase pe Go-bu-balu. Venea încet aşa cum obişnuia, când nimic nu îl silea să se grăbească. Înainte de a ajunge acolo, a auzit sunete ciudate, vocea unei femei plângând şi a unei femei râzând, ambele ale aceleaşi persoane. Aceste sunete erau amestecate cu suspinele convulsive ale unui băiat.

Tarzan a început să se grăbească; iar când Tarzan era grăbit, numai păsările şi vântul mergeau mai repede ca el. Tot apropiindu-se, a mai auzit ceva: un oftat adânc. Mome nu l-a auzit, nici Tib, însă urechile lui Tarzan erau tot atât de agere, ca şi ale lui Bara. El a auzit oftatul şi a ştiut ce este. Şi-a desprins suliţa de la spate.

Numa, leul nu a pornit nebuneşte la atac. A mai stat o clipă să chibzuiască, iar judecata i-a spuse că prada era ca şi a lui. Şi-a trecut, deci, marele său trup prin frunziş şi stătea să se uite la hrana lui sigură, cu priviri fixe şi lacome.

Mome l-a văzut şi a scos un ţipăt, strângându-l şi mai mult pe Tib la piept. Ce îngrozitor! Să-şi găsească fiul şi să-l piardă, în acelaşi moment! Şi-a ridicat suliţa, dând mâna dreaptă cât a putut mai mult pe spate. Numa răcnea şi păşea încet înainte. Mome şi-a aruncat arma, dar nu a atins decât umărul fiarei, făcându-i o rană uşoară, în carne, care a stârnit toată bestialitatea teribilă a carnivorului. În aceeaşi clipă s-a repezit asupra negresei.

Mome a încercat să închidă ochii, dar nu a putut. A văzut iuţeala fulgerătoare a enormei maşini de distrugere ce venea asupra ei, dar a mai văzut şi altceva: un alb gol, puternic, căzând ca din cer în drumul leului. A văzut muşchii unui braţ uriaş, încordându-se în lumina soarelui ecuatorial ale cărui raze pătrundeau prin frunzişul de deasupra. A mai observat şi suliţa grea de vânătoare repezită în aer să întâmpine fiara în momentul săriturii.

Numa, trântit la pământ, pe şolduri, răcnea teribil şi izbea cu laba coada suliţei, ieşită aproape de un cot din pieptul lui. Loviturile lui puternice au îndoit şi aproape au rupt arma. Tarzan, pe pitite, aplecat de mijloc în jos, cu

cuţitul său de vânătoare în mână, dădea fiarei înnebunite ocol cu multă atenţie. Mome, cu ochii holbaţi, a rămas ţintuită locului, privind ca fermecată scena ce se desfăşura înaintea ei.

Numa, într-un ceas brusc de furie, s-a aruncat asupra lui Tarzan, dar flăcăul ager a evitat atacul prostesc al leului, păşind la o parte cu iuţeală, ca în clipa următoare să se arunce asupra fiarei. De două ori lama cuţitului luci prin aer. De două ori nimeri în spatele lui Numa, care a început să se înmoaie din cauza rănilor provocate de suliţă atât de aproape de inima lui. A doua lovitură de cuţit a pătruns adânc prin şira spinării fiarei care, cu o ultimă opintire a labelor dinainte, într-o încercare de a-şi ajunge adversarul, s-a prăvălit la pământ, paralizat şi pe moarte.

Între timp Mucava, de teamă să nu piardă orice recompensă din partea negresei care l-a vizitat, a pornit după Mome cu iuţeală, dorind s-o convingă să-i lase ca amanet ornamentele de aramă şi de fier, până îi va aduce plata pentru vrajă. Mucava, ca şi unii avocaţi, cunoştea prea bine valoarea vrăjilor sale şi ştia că este bine să încaseze cât mai mult înainte..., căci - ce-i în mână nu-i minciună.

Vraciul a ajuns la faţa locului tocmai în momentul când Tarzan a sărit să întâmpine atacul leului. A văzut tot şi s-a minunat, ghicind imediat că acesta trebuie să fie ciudatul demon alb în privinţa căruia a auzit nişte zvonuri vagi, înainte ca Mome să fi venit după vrăjile sale.

Mome, acum când leul nu-i mai putea face nici un rău, nici ei nici fiului ei, privea cu groază la Tarzan. El a fost acela care l-a furat pe Tib. Fără îndoială că va încerca să-l fure din nou. Mome şi-a strâns băiatul şi mai tare la sân. De astă dată era hotărâtă să moară ca să-l împiedice să i-l ia pe Tib. Tarzan îi privea în tăcere. Priveliştea băiatului agăţându-se suspinând de mama sa, a stârnit în pieptul lui sălbatic un dor melancolic. Nu era nimeni care să se agaţe şi de Tarzan, de Tarzan care ardea după iubirea cuiva, sau a ceva.

În sfârşit, Tib, simţind tăcerea junglei, s-a uitat în jur şi

l-a văzut pe Tarzan.

– Curios lucru, gândi Mome. Tib nu se teme de demonul alb.

– Tarzan, a început băiatul cu voce rugătoare şi exprimându-se în limbajul marilor antropoizi, nu mă mai lua de la Mome, mama mea. Nu mă mai duce pe la oamenii păroşi de prin copaci. Mi-e frică de Tug şi de Gunt. Lasă-mă cu Mome!

Şi, pentru că Tarzan nu a răspuns imediat, Go-bu-balu a continuat:

– O, Tarzan, mare zeu din junglă! Lasă-mă să rămân cu Mome, mama mea, şi te vom binecuvânta până în ultimele momente ale zilelor noastre. Vom pune mâncare la porţile satului lui Mong, ca să nu fi niciodată flămând.

Tarzan a oftat din adâncul sufletului.

– Du-te, a zis el, înapoi în satul lui Mong. Tarzan însă, te va urma, să vadă că nu ţi s-a întâmplat nimic până acolo.

Tib, a tradus aceste cuvinte mamei sale şi amândoi au întors spatele lui Tarzan, pornind spre casă. În inima lui Mome se cuibărise o mare frică, dar şi multă mândrie, deoarece niciodată nu a umblat însoţită de Dumnezeu şi niciodată nu a fost atât de fericită. L-a strâns pe Tib ceva mai mult lângă ea, mângâindu-l pe obraji. Tarzan a văzut gestul şi oftă din nou:

– Pentru Tika, este un "balu" al Tikăi, a început să se dăscălească el singur. Pentru Sabor sunt puişorii ei, ca şi pentru Gomangana aceasta, pentru Bara, pentru Manu şi pentru toţi. Numai pentru Tarzan nu este nimeni... nici o femelă, nici un "balu". Tarzan al maimuţelor este om şi probabil că oamenii trebuie să umble singuri pe lume.

Mucava i-a văzut plecând şi a început să mormăie prin faţa-i mâncată de boală, făcând un mare jurământ: ca tot să-şi capete cele trei capre grase, rogojina cea nouă şi bucata de sârmă de aramă.

CAPITOLUL VI

Vraciul aleargă după răzbunare

Lordul Greystoke vâna, sau ca să fim mai exacţi, împuşca fazani la Chamston-Hedding. Lord Greystoke era îmbrăcat modern, după toate cerinţele... era la modă, până la cel mai mic amănunt. Desigur, era aşezat în rândul din faţă, nefiind considerat puşcaş în lumea sportivă. Îi lipsea în îndemânarea, dar a ştiut să o completeze cu alte avantaje.

După vânătoare li se vor atribui destule păsări, deoarece avea două puşti şi era om iute la încărcat... poate mai multe păsări decât ar putea să mănânce într-un an dacă ar fi fost flămând chiar, ceea ce nu era, pentru că abia s-a ridicat de la masă după un dejun copios.

Hăitaşii - în număr de douăzeci şi trei, toţi în jachete albe - tocmai au alungat păsările într-un petic de pârloagă şi acum le dădeau ocol pe partea cealaltă, ca să le îndrepte spre puşcaşi. Lord Greystoke era destul de aţâţat, atât pe cât îndrăznea să se arate că este. Era o oarecare plăcere în acest sport, plăcere ce nu se putea tăgădui. Simţea că îl furnică sângele prin vene pe măsură ce hăitaşii se apropiau din ce în ce mai mult cu păsările.

Simţea într-un mod nelămurit şi stupid, după cum a simţit întotdeauna în asemnea ocazii, o senzaţie care semăna cu o întoarcere la tipul preistoric: cum prin vene îi curge sângele unui strămoş din trecut, un strămoş pe jumătate gol, trăind numai prin vânătoare.

Iar, departe de tot, într-o junglă deasă, ecuatorială, vâna alt lord Greystoke, dar adevăratul lord Greystoke. Conform criteriilor cunoscute lui, era şi el la modă..., identic strămoşului său primitiv înaintea primei goniri din rai. Ziua fiind înăbuşitoare, pielea de leopard a fost lăsată (să mai răsufle) pe creanga unui arbore.

Adevăratul lord Greystoke nu avea două puşti. De fapt, nu avea nici una şi nici om rapid la încărcat nu avea. Însă

avea ceva infinit mai eficace decât puşti sau oameni la încărcat, ba chiar şi decât cei douăzeci şi trei de hăitaşi în jachete albe: avea o poftă de mâncare bună, cunoştinţe miraculoase despre pădure, precum şi muşchi de oţel.

În seara aceleiaşi zile, în Anglia, un lord Greystoke mânca cu belşug din ceva care nu a fost vânat de el şi bea din altceva care a fost în sticle înfundate, însoţite de zgomot lung. Îşi tampona buzele cu un şervet de olandă, ca zăpada, pentru a şterge urmele slabe ale cinei sale, fără să ştie că adevăratul posesor al nobilului său titlu îşi sfârşea şi el cina în Africa îndepărtată.

Acesta însă nu întrebuinţa olandă ca zăpada. El trecea dosul antebraţului său ars de soare peste gură şi-şi ştergea de pulpe degetele-i pline de sânge. După aceea pornea încet prin junglă, spre un vad cu apă, unde, pe brânci, bea ca şi ceilalţi tovarăşi ai săi, fiarele din junglă.

În timpul cât îşi potolea setea, un alt locuitor al junglei posomorâte se apropia de pârâu, pe cărare, în urma flăcăului. Era Numa, leul, roşcat la trup şi cu coama neagră, încruntat şi sinistru, scoţând mârâituri surde. Tarzan l-a auzit cu mult înainte de a-l vedea, dar continuă să bea apă până se sătură. După aceea s-a ridicat încet, cu uşurinţa şi graţia unei fiinţe din sălbăticie şi cu toată demnitatea la care avea drept prin naştere.

Numa s-a oprit la vederea unui om care stătea tocmai în locul unde el, regele, a venit să bea. Stătea cu fălcile deschise şi privirile aprinse. Apoi, mârâi şi a început să înainteze încet. Omul, a mârâit şi el dându-se încet înapoi şi pândind nu faţa leului, ci coada lui. Dacă începea coada să se mişte într-o parte şi alta, în mişcări repezi şi nervoase, nu strica să fie cineva atent, iar dacă se înţepenea deodată, dreaptă, una din două: ori o fugă grabnică, ori o luptă cu fiara. Nu s-a întâmplat nici una, nici alta, aşa că Tarzan a continuat să se retragă, pe măsură ce leul venea la apă, unde a început să bea numai la douăzeci de metri de locul unde se afla flăcăul. Mâine, însă, se putea prea bine să sară unul

la gâtul celuilalt... dar exista una din acele pauze ciudate şi inexplicabile care se văd adeseori prin fiarele din junglă.

Mai înainte ca Numa să fi sfârşit de băut, Tarzan a dispărut în pădure, mergând prin copaci, în direcţia satului lui Mong, şeful canibalilor. A trecut cel puţin o lună de zile de când nu i-a mai vizitat pe Gomangani, de atunci de când a avut mărinimia să-l redea pe Tib mamei sale. Incidentul cu adoptarea unui "balu" era un capitol închis din viaţa lui. A căutat să găsească ceva asupra cui să-şi reverse iubirea, după cum făcea Tika cu puiul ei, dar scurta experienţă cu băiatul negru i-a arătat lămurit că nu pot exista asemenea sentimente între ei.

Faptul că l-a tratat un timp pe negru ca şi cum şi-ar fi tratat propriul său "balu" nu a schimbat cu nimic sentimentele de răzbunare pe care le nutrea împotriva ucigaşilor Kalei. Gomanganii erau inamicii lui de moarte şi nu puteau fi altceva. Azi se aştepta să aibă o oarecare uşurare a monotoniei existenţei sale, în surescitarea pe care ar fi putut-o naşte din hărţuiala negrilor. Încă nu se întunecase când a ajuns aproape de sat, reluându-şi locul în copacul cel mare ale cărui crengi atârnau până dincolo de palisada satului.

De jos, din interiorul unei colibe din apropiere, se auzeau bocetele unei femei. Zgomotul a atins neplăcut urechile lui Tarzan... era iritant, zgâria. Neplăcându-i, s-a hotărât să plece, cu speranţa că va înceta după un timp oarecare; cu toate că a fost plecat vreo două trei ore, vaietele erau în continuare când s-a întors. Cu intenţia de a pune un sfârşit violent acestor sunete plictisitoare, alunecă fără zgomot din copac, în umbra de dedesubtul acestuia. Apoi, furişându-se binişor şi ţinându-se tot în dreptul colibelor, s-a apropiat şi de aceea din care se auzeau bocetele. La intrare, ardea un foc viu, de altfel, ardea în faţa tuturor celorlalte colibe din sat. Câteva negrese şedeau jos, în jurul focului, adăugând câte un bocet la acelea ale artistului dinăuntru.

Un zâmbet uşor s-a răspândit pe figura lui Tarzan la gândul consternării ce va urma după săritura sa ca fulgerul,

care îl va duce printre femei, în plina lumină a focului După aceea. în timpul panicii acelora, se va repezi în colibă, îl va sugruma pe şeful bocitorilor şi o va şterge în junglă, înainte să-şi poată aduna negrii şi curajul necesar pentru atac.

De multe ori s-a purtat el în felul acesta în satul canibalului Mong. Misterioasele şi neaşteptatele sale apariţii umpleau totdeauna sufletele sărmanilor negri superstiţioşi de teroare. Se părea că niciodată nu s-ar obişnui cu vederea lui; groaza lor era ceea ce dădea oarecare savoare aventurilor şi distracţiei căutate de mintea omenească a lui Tarzan. A ucide pur şi simplu nu era de ajuns. Obişnuit cu priveliştea morţii, nu mai găsea plăcere în ea. Era mut de când a răzbunat moartea Kalei, dar făcând aceasta a descoperit aţâţarea şi plăcerea ce puteau deriva din hărţuiala negrilor, şi de jocul acesta nu obosea niciodată.

Tocmai când era să facă săritura, însoţită de un răcnet sălbatic, a apărut în uşa colibei o făptură. Era a celui care se bocea şi pe căruia el a vrut să-i închidă gura: o femeie tânără cu o aşchie de lemn prin zgârciul nasului, cu un ornament greu de metal atârnând de buza inferioară, tatuată pe frunte, obraji şi piept, iar pe cap având o coafură de sârmă lipită cu noroi.

Fâlfâiala unei flăcări vii a scos puternic în relief figura grotească a femeii, iar Tarzan a recunoscut-o imediat pe Mome. mama lui Tib. Flacăra a mai trimis câteva raze şi spre umbra unde se găsea Tarzan, arătându-l şi pe el clar de tot în ochii celor de lângă foc. Mome l-a văzut şi l-a recunoscut. Scoţând un ţipăt ascuţit, a sărit înaintea lui Tarzan, care se apropia de ea. Celelalte femei, uitându-se acolo, l-au văzut şi ele, dar nu s-au apropiat de el. Din contră s-au ridicat şi, ţipând, au fugit. Mome s-a aruncat la picioarele lui Tarzan, ridicând spre el mâini rugătoare şi scoţând printre buzele ei mutilate o adevărată cascadă de vorbe, din care Tarzan nu înţeles nimic.

S-a uitat un moment în jos la figura înfricoşată a femeii. A venit să ucidă, dar discursul acela torenţial l-a umplut de

consternare şi de temeri. S-a uitat îngrijorat în jur, apoi din nou la negresă. O schimbare de sentiment a început să-l stăpânească. Nu putea s-o ucidă pe mama micului Tib şi nici nu putea să rabde avalanşa verbală a femeii. Făcând un gest rapid de nerăbdare, înciudat că i s-a stricat petrecerea din seara aceea, s-a întors şi a dispărut în întuneric. După câteva clipe alerga prin copacii junglei, urmărit de bocetele din ce în ce mai slabe ale negresei din sat.

Răsuflă uşurat când a ajuns într-un loc de unde nu le mai putea auzi. A găsit o creangă comodă sus de tot, printre copaci, s-a instalat să doarmă un somn fără vise, deşi pe sub el miorlăia şi tuşea un leu; departe, în Anglia, celălalt lord Greystoke se dezbrăcă cu ajutorul unui valet şi se băga între cearceafuri fără pată, iritat că o pisicuţă miorlăia pe la fereastră. A doua zi de dimineaţă, pe când se ţinea după urma proaspătă a lui Horta, mistreţul, a dat şi de urmele a doi Gomangani, unul mare şi altul mic. Obişnuit să cerceteze mai de aproape tot ce cădea în preajma simţurilor sale, se opri să citească povestea scrisă în pământul moale al cărării din pădure. Erau nenumărate amprente una peste alta, într-o confuzie de nedescris. Pentru Tarzan, însă, fiecare îşi avea povestea sa. Tantor, elefantul, a trecut pe acolo de aproape trei zile. Numa a vânat noaptea trecută, iar Horta mistreţul, a mers încet pe cărare cu vreun ceas mai înainte.

Ceea ce însă îi ţinea atenţia încordată lui Tarzan era ceea ce-i spuneau urmele Gomanganilor. Cu o zi înainte, un bătrân a mers spre nord, cu un băieţel însoţit şi de două hiene. Tarzan se scărpină în cap nedumerit şi cu neâncredere. Putea să vadă bine după suprapunerea urmelor că cele două fiare nu i-a urmărit pe Gomangani, deoarece când una era înainte şi alta înapoi, când amândouă înainte, sau amândouă în urmă.

Era foarte ciudat şi destul de inexplicabil, mai ales că urmele arătau că hienele, pe unde cărarea era mai largă, au mers una de o parte şi alta de partea cealaltă a perechii omeneşti şi chiar alături de ei. Apoi, Tarzan a citit în urmele

micuţului Gomangani o mare fereală de fiara de lângă el, în timp ce în urmele bătrânului nu vedea că acestuia i-ar fi fost frică. La început. a fost preocupat numai de juxtapunerea exactă a urmelor lui Dango şi ale Gomanganilor. Acum însă, privirile lui agere au descoperit ceva în urmele micului Gomangani. care l-a făcut să se oprească brusc.

– Go-bu-balu! exclamă Tarzan.

Numaidecât apăru pe ecranul amintirilor sale atitudinea rugătoare a Momei, când s-a aruncat la picioarele lui, în seara precedentă, în satul Lui Mong. Totul se explică instantaneu..., bocetele şi ruga negreseimame, precum şi vaietele de simpatie ale femeilor de pe lângă foc. Micul Go-bu-balu a fost furat din nou, de astă dată de altcineva decât Tarzan. Fără îndoială că mama a crezut că el se află din nou în mâinile lui Tarzan şi de aceea l-a rugat în genunchi să-i dea înapoi copilaşul.

Da, totul era acum clar ca lumina zilei; dar cine a putut oare să-l fure pe "Go-bu-balu" de data aceasta? Tarzan se întreba cu mirare, după cum se mai mira şi de prezenţa lui Dango. Trebuia negreşit să facă o anchetă. Urma era acolo de o zi şi mergea spre nord. Tarzan a pornit după ea.

În unele locuri era ştearsă cu totul de trecerea multor animale, iar pe unde era drumul stâncos, până şi Tarzan era încurcat. Totuşi a mai rămas puţină emanaţie a urmelor omeneşti, pe care numai simţurile prea deprinse ale lui Tarzan o mai putea distinge.

Totul i s-a întâmplat lui Tib fulgerător şi pe neaşteptate, în urmă cu două zile. Mai întâi, a venit Mucava, vraciul... Mucava, leprosul, cu ciotul lui de nas. care tot mai atârna de faţa în putrefacţie. A venit singur în timpul zilei pe malul râului, acolo unde Mome mergea zilnic să se scalde şi să-l spele pe micul ei Tib. A apărut, deodată, de după un tufiş din apropierea Momei, speriindu-l pe Tib, astfel că băiatul a alergat, ţipând, în braţele mamei sale.

Mome, deşi destul de speriată, s-a întors să înfrunte

ființa îngrozitoare cu toată ferocitatea sălbatică a unei tigroaice încolțite. Când a văzut însă cine era, a scos un suspin de ușurare, deși pe Tib tot îl mai ținea în brațe.

– Am venit, a început Mucava fără preliminarii, după cele trei capre grase, rogojina cea nouă și o bucată de sârmă de aramă, lungă cât brațul unui om înalt.

– Nu am capre pentru tine, izbucni Mome cu o voce ca biciul. Nu am nici rogojină, nici sârmă. Nu mi-ai făcut nici o vrajă. Zeul cel alb din junglă mi l-a dat înapoi pe Tib... Tu nu ai avut nici un amestec în aceasta.

– Ba da, mormăi Mucava printre fălcile lui lipsite de carne. Eu i-am comandat zeului alb din junglă să ți-l dea înapoi pe Tib.

– Mincinosule! i-a strigat Mome, râzând batjocoritor. Du-te înapoi la puturoasa ta vizuină și la hienele tale. Du-te și-ți ascunde fața împuțită în burta dealului, ca să nu o vadă soarele și să se ascundă după un nor.

– Am venit, a început Mucava din nou, după cele trei capre grase, o rogojină nouă și o bucată de sârmă de aramă, lungă cât brațul unui om înalt, pe care trebuie să mi le plătești pentru înapoierea lui Tib.

– Sârma era să fie numai de lungimea antebrațului unui om, l-a corectat Mome, dar nu ai să capeți nimic, hoț bătrân! Nu ai vrut să-mi faci vraja până nu-ți plăteam înainte, dar, pe când m-am întors în sat, marele zeu alb din junglă mi l-a înapoiat pe Tib..., mi l-a dat salvându-l din colții lui Numa. Vrăjile lui sunt adevărate vrăji..., ale tale sunt mincinoase, ca ale unui moș cu o gaură în loc de nas.

– Am venit, a reânceput Mucava cu răbdare, după cele trei...

Dar Mome nu a mai așteptat să audă încă o dată ceea ce știa pe de rost. Strigându-l pe Tib lângă ea, l-a luat de mână și au pornit repede spre satul întărit al lui Mong, șeful canibal. Iar a doua zi pe când Mome lucra în ogoare, împreună cu alte femei din trib, iar micul Tib se juca pe lângă margi- nea pădurii, aruncând în țintă cu o suliță mică,

în anticiparea zilei încă departe, când va fi războinic în toată regula, Mucava s-a întors din nou.

Tib a văzut o veveriță urcându-se repede pe trunchiul unui copac mare din apropiere. În mintea lui copilărească, o transformă în făptura amenințătoare a unui războinic inamic. Şi-a ridicat sulița lui, cu inima cuprinsă de pofta sângeroasă a rasei sale, zugrăvindu-şi orgia nocturnă când va dansa în jurul omului ucis de el, iar femeile din trib vor prepara carnea pentru ospățul ce va urma.

Când a aruncat cu sulița, nu a nimerit nici veverița, nici măcar copacul, pierzându-şi arma în tufişurile încâlcite ale junglei. Totuşi nu putea să fi ajuns numai la câțiva paşi mai încolo în labirintul "interzis". Femeile erau toate pe ogor. Dintre războinici nu era în apropiere niciunul pe care să-l fi strigat, aşa că şi micul Tib a pornit curajos în junglă.

Chiar în spatele ecranului de iederă şi a covorului de frunziş, stăteau ascunse trei figuri oribile: un om bătrân de tot, negru ca tăciunele, cu fața mâncată pe jumătate de lepră, cu dinții de canibal piliți ascuțit şi reieşind galbeni, dezgustători prin gaura unde au fost o dată nasul şi gura. Iar lângă el, tot atât de hidoase, erau două hiene puternice...; mâncătorii de stârvuri întovărăşeau stârvul. Tib nu i-a văzut până când, cu capul aplecat, şi-a făcut drum vreo doi metri printre ierburi, în căutarea suliței sale... dar atunci a fost prea târziu. Când a ridicat ochii şi a zărit fața lui Mucava, bătrânul vraci l-a şi înhățat, înăbuşindu-i strigătele cu palma, Tib s-a zbătut voiniceşte, dar în zadar.

După câteva clipe, s-a trezit dus prin jungla întunecată şi teribilă, bătrânul urât înăbuşindu-i țipetele, iar cele două hiene mergeau pe lângă ei, când alături, când înainte, mârâind mereu, dând să muşte şi ceea ce era mai rău, râzând fioros. Pentru micul Tib, care în scurta lui existență, a trecut prin experiențe mai puțin comune, călătoria spre nord a fost un adevărat coşmar. Se gândea acum la timpul cât a fost cu marele zeu alb din junglă şi se ruga, din tot sufletelul său, ca să poată fi din nou cu acel uriaş alb, care trăia cu oamenii

păroşi din copaci. Speriat a fost el atunci dar împrejurările acelea nu au fost nimic în comparaţie cu ceea ce îndura el acum.

Bătrânul i se adresa foarte rar, cu toate că ziulica întreagă îşi mormăi necontenit. Tib a prins câteva cuvinte care se refereau la copac, rogojină şi sârmă de aramă.

– Zece capre grase, zece capre grase, îşi mormăia bătrânul negru întruna.

Micul Tib a înţeles că preţul răscumpărării lui s-a ridicat. Zece capre grase? De unde avea să găsească mama sa zece capre grase, sau chiar slabe ca să-şi recapte copilul? Mong nu i le-ar fi dat niciodată, iar despre tatăl său Tib ştia foarte bine că nu a avut niciodată mai mult de trei capre.

Zece capre? Tib a început să plângă. Acum ştia bine că moşneagul îl va ucide şi îl va mânca, deoarece caprele nu le va căpăta niciodată. Mucava îi va arunca oasele la hiene. Micul negru se cutremură şi l-a cuprins un acces aşa de mare de slăbiciune, că aproape a căzut din picioare. Mucava i-a dat vreo două după ceafă şi l-a împins înainte. După un timp care i-a părut lui Tib o eternitate, au ajuns la intrarea unei peşteri dintre două dealuri stâncoase. Deschizătura era joasă şi îngustă. O targă de nuiele legate între ele cu piele crudă, închidea intrarea de fiare de pradă.

Mucava a împins la o parte poarta primitivă şi l-a introdus pe Tib înăuntru. Hienele, mârâind, au trecut în goană pe lângă el, pierzându-se în întunericul din interior. Mucava a aşezat uşa la loc şi, apucându-l pe Tib cu brutalitate de braţ, l-a tras de-a lungul unui pavaj îngust şi stâncos. Podeaua era relativ netedă, deoarece gunoiul gros de pe ea a fost călcat în picioare şi bătătorit până când nu au mai rămas decât puţine inegalităţi.

Trecătoarea avea multe cotituri, foarte întunecoase, iar pereţii era aspri şi stâncoşi. Tib căpătă o mulţime de lovituri dureroase şi de zgârieturi în timpul parcursului. Mucava mergea tot atât de repede prin întuneric cum altcineva ar traversa în timpul zilei o cărare cunoscută. Ştia fiecare colţ

şi întorsătură, după cum o mamă cunoaşte trăsăturile copilului ei, şi părea grăbit. Îl smucea pe sărmanul Tib, probabil puţin mai aspru decât era nevoie, chiar şi faţă de iuţeala paşilor săi, dar bătrânul vraci, gonit de societatea omenească, bolnav, ocolit, urât şi temut, era departe de a poseda o fire îngerească. Natura i-a dat puţine din caracteristicile bune ale omului, iar soarta i le-a luat cu totul şi pe acestea. Isteţ, şiret, crud şi răzbunător era Mucava, vraciul.

Se şopteau poveşti îngrozitoare, despre torturile crude, la care îşi supunea victimele. Copiii erau speriaţi şi îndemnaţi să fie cuminţi prin simpla evocare a numelui său. Tib a fost speriat în felul acesta de multe ori şi acum secera recolta de groază, ale cărei seminţe le-a semănat mama sa destul de inocent. Întunericul, prezenţa temutului vraci, durerea loviturilor de pereţi, o presimţire urâtă asupra viitorului şi spaima de hiene, toate se amestecau, aşa încât băiatul era paralizat. Se împiedica şi se clătina, până când, în cele din urmă, Mucava aproape că îl târa, în loc să-l mai conducă.

În sfârşit, Tib a văzut o lumină slabă înaintea lor şi după puţin au intrat într-o încăpere aproape rotundă, în care lumina pătrundea pe o crăpătură din tavanul stâncos. Hienele erau acolo, înaintea lor, aşteptându-i. Când Mucava a intrat cu Tib, fiarele s-au furişat spre ei, rânjindu-şi galbenii lor colţi. Erau flămânde. Veneau mai ales spre Tib şi una a vrut să-l muşte de picior.

Mucava a înhăţat o bâtă noduroasă de pe pardoseală şi a început să izbească fiara cu furie, mormăind în acelaşi timp o serie de înjurături. Hiena s-a ferit, fugind în partea cealaltă a încăperii, unde s-a oprit mârâind. Mucava a făcut un pas spre fiară. Aceasta s-a zburlit de furie la apropierea lui, iar din ochii ei răutăcioşi ieşeau scântei de ură şi spaimă. Din fericire pentru Mucava, frica era sentimentul predominant. Văzându-se neobservată, a doua fiară a dat năvală spre Tib. Copilul a ţipat şi a alergat spre vraci, care şi-a întors atenţia asupra celei de a doua hiene, pe care a ajuns-o cu

bâta, izbind-o de câteva ori şi gonind-o lângă zid. Ajunse acolo, mâncătoarele de stârvuri au început să dea ocol încăperii, în timp ce stârvul de om, stăpânul lor, cuprins de furie drăcească, alerga încoace şi încolo căutând să le ajungă, izbindu-le cu bâta şi biciuindu-le cu limba. Le blestema invocând asupra lor răzbunarea şi descriind, în cuvinte scârboase, ruşine strămoşilor lor.

De mai multe ori, când una, când cealaltă fiară se oprea să-l înfrunte pe vraci şi atunci Tib îşi ţinea răsuflarea de groază, pentru că niciodată, în scurta sa viaţă, nu a văzut atâta ură aprigă zugrăvită pe figura vreunui animal sau fiară. Întotdeauna frica învingea ura sălbaticelor creaturi, aşa că îşi reluau fuga mârâind, cu colţii rânjiţi, tocmai în momentul când Tib era convins că vor sări la gâtul lui Mucava.

În sfârşit, vraciul s-a obosit de goana lui zadarnică. Scrâşnind o dată tot atât de bestial ca şi fiarele, s-a întors spre Tib.

– Mă duc să încasez cele zece capre grase, două rogojini şi două bucăţi de sârmă de aramă, ce mi le va plăti mama ta pentru vraja ce o voi face să te aduc înapoi la ea, a zis el. Tu ai să stai aici, iar acolo am să las hienele. De cauţi să scapi, au să te mănânce.

Vraciul a aruncat băţul apoi şi-a chemat fiarele. Au venit amândouă, mârâind supuse, cu capul în jos şi cu coada între picioare. Mucava le-a condus până lângă pavajul îngust, unde l-a împins înăuntru. Apoi a închis intrarea cu portiţa de nuiele şi a ieşit din cameră.

– Asta, zise el, arătând şubreda despărţitură de nuiele, le va opri până mă întorc eu. Iar, dacă nu primesc cele zece capre grase cu restul lucrurilor, vor avea şi ele câteva oase de-ale tale, după ce mă voi sătura eu.

Zicând acestea, a plecat lăsându-l pe băiat să se gândească la înţelesul preasugestivelor lui cuvinte. După ce a plecat vraciul, Tib s-a aruncat pe pământul gol, izbucnind în suspine de copil îngrozit şi singur. Ştia că mama sa nu avea de unde să dea zece capre grase, aşa că Mucava, întorcân-

du-se în peşteră, îl va ucide şi-l va mânca. Cât timp a stat întins pe jos, nu avea cum să ştie, dar l-a trezit din starea lui mârâitul hienelor. S-au întors prin trecătoare şi acum se holbau la el dincolo de portiţă. Putea să le vadă bine ochii galbeni scânteind prin întuneric. Uite-le, se ridicau în două labe şi rodeau bariera!

Tib s-a înfiorat şi s-a retras tocmai în partea opusă a încăperii. A văzut portiţa de nuiele clătinându-se şi îndoindu-se la atacul fiarelor. Se aştepta din moment în moment să cadă gardul şi să fie atacat de hiene. Orele îngrozitoare treceau încet şi cu greu. A sosit şi noaptea iar Tib a dormit o bucată de vreme, însă fiarele flămânde păreau lipsite de somn. Nu făceau altceva decât să stea dincolo de portiţă, mârâind şi lătrând necontenit.

Pe deschizătura îngustă a tavanului stâncos de deasupra lui Tib, se puteau zări câteva stele, iar după un timp a trecut şi luna pe deasupra. În sfârşit, a venit şi dimineaţa. Tib era foarte flămând şi i s-au uscat buzele de sete, deoarece nu a pus nimic în gură, din dimineaţa trecută, decât puţină apă, din care vraciul l-a lăsat să bea în timpul drumului. Cu toate acestea, atât foamea, cât şi setea au fost ignorate în comparaţie cu grozăvia situaţiei.

Numai după ce s-a luminat de ziuă, băiatul a descoperit o a doua deschizătură în zidurile acelei încăperi subterane, aproape opusă aceleia la care stăteau hienele, uitându-se flămânde la el. Nu era decât o crăpătură îngustă în peretele de stâncă. Se putea să nu aibă decât câţiva metri lungime, dar aceasta putea să-l ducă spre libertate! Tib s-a apropiat de ea şi s-a uitat înăuntru. Nu a putut vedea nimic. A întins braţul în întuneric, dar mai departe nu a îndrăznit să se aventureze. Mucava nu ar fi lăsat niciodată deschisă vreo cale de scăpare, s-a gândit Tib. Prin urmare, trecătoarea aceasta ori nu ducea nicăieri, ori ducea la vreo primejdie şi mai mare.

La spaima băiatului de primejdiile ce îl ameninaţau - cele două hiene ale lui Mucava - superstiţia mai adăugă alte

nenumărate şi tot atât de oribile chiar rostite. Pentru negrii, prin penumbra junglei şi ororile negre ale nopţii de junglă, zboară forme ciudate şi fantastice, populând pădurile, deja ticsite de figuri ameninţătoare: lei, pentere, şerpi, hiene şi nenumărate insecte veninoase ca şi cum bestiile nu ar fi fost de ajuns să bage groaza în inimile sărmanelor fiinţe atât de simple pe care soarta le-a aruncat în cel mai îngrozitor loc de pe suprafaţa pământului...

De aceea micul Tib se temea nu numai de primejdii reale, dar şi de cele închipuite. Îi era frică să încerce un drum prin care ar fi putut scăpa de teamă ca Mucava să nu ar fi lăsat acolo cumva de pază vreun demon îngrozitor din junglă. Totuşi primejdiile reale le-au gonit pe cele imaginare din mintea băiatului, pentru că, odată cu sosirea zilei, hienele aproape moarte de foame, şi-au reânnoit forţa în scopul de a rupe bariera, care le împiedica să ajungă la prada lor. Ridicându-se pe picioarele din spate, muşcau din uşă şi se izbeau de ea. Tib le-a văzut cu priviri aproape încremenite, cum se clatină şi se îndoaie înăuntru, de mijloc. Ştia bine că ea nu va rezista prea multă vreme atacurilor acestor fiare puternice şi hotărâte.

Iată, un colţ a şi ieşit de după unghiul de piatră de la intrare în care se sprijinea portiţa. O labă păroasă pătrunse în cameră. Tib tremura ca în friguri, ştiind acum, că sfârşitul îi este aproape. S-a retras lipit cu spatele de peretele opus, cât a putut să ajungă mai departe de fiare. A văzut corpul uneia pătrunzând dincolo de portiţă, cu botul rânjit şi fălcile deschise spre el. Încă o clipă două şi şubreda portiţă va cădea, iar cele două fiare vor sări asupra lui, sfâşiindu-i carnea, rozând până şi oasele şi bătându-se între ele care să-i mănânce măruntaiele.

Mucava a dat peste Mome dincolo de bariera din satul lui Mong, lângă palisadă. La vederea lui, negresa s-a retras cu scârbă, apoi s-a repezit la el să-l înşface în gheare, dar Mucava ameninţând-o cu suliţa, a ţinut-o la distanţă.

– Unde-mi este copilaşul? strigă ea. Unde e micul meu Tib?

Mucava a deschis ochii mari, simulând mirare.

– Copilaşul tău? exclamă el. De unde vrei să ştiu eu unde se află? Eu atâta ştiu că ţi l-am scăpat de demonul alb din junglă şi că încă nu mi-am primit plata. Am venit să-mi dai caprele, rogojina şi o bucată de sârmă de aramă cât braţul unui om înalt, de la umăr până la vârful degetelor.

– Stârv pentru hiene! strigă Mome. Copilul meu a fost furat din nou, iar tu, rămăşiţă puturoasă de om, tu eşti acela care l-ai luat. Dă-mi-l înapoi ori îţi scot ochii şi-ţi dau inima la porcii sălbatici să o mănânce!

Mucava ridică pur şi simplu din umeri.

– Ce pot şti eu de copilul tău? întrebă el.

Apoi după o pauză scurtă:

– Nu l-am luat eu. Dacă-i furat din nou, Mucava nu a avut nici un amestec. Tot Mucava l-a luat şi înainte? Ţi l-a furat demonul alb din junglă şi dacă l-a furat o dată, l-a mai furat şi a doua oară. Pe mine nu mă priveşte nimic. Eu ţi l-am înapoiat o dată şi acum vin după plată. Dar, dacă este dus din nou şi vrei să îl recapeţi, Mucava poate face o vrajă care să îl aducă înapoi... pentru zece capre grase, două rogojini noi şi două fire de aramă. Învoieşte-te şi Mucava te iartă de plata cealaltă pentru prima vrajă.

– Zece capre grase! ţipă Mome. Nu aş putea să-ţi dau în zece ani atâtea capre. De ce să iei neapărat zece capre grase?

– Acesta este preţul, repetă Mucava. Zece capre grase, două rogojini noi şi două bucăţi de...

Mome îl opri cu un gest de nerăbdare.

– Stai! îi strigă ea. Nu am capre. Îţi strici gura degeaba. Aşteaptă puţin aici să-l chem pe bărbatul meu. Adevărat că nu are decât trei capre, totuşi s-ar putea face ceva. Aşteaptă!

Mucava s-a aşezat la umbra unui copac. Acum era mulţumit, ştiind că va avea ori plată, ori răzbunare. Nu se temea de nici un rău din partea acestui trib, cu toate că era

convins că îl urau tot atât pe cât se temeau de el. Era de ajuns lepra lui ca să-i oprească să se atingă de el, iar pe de altă parte reputaţia lui de vraci, îl făcea de două ori imun atacurilor lor. Acum plănuia cum să-i silească să mâne ei singuri turma de zece capre grase până la intrarea în peştera sa. Întoarcerea lui Mome i-a întrerupt gândurile. Odată cu Mome, au venit şi trei războinici: Mong, şeful, Rabi Keg, vraciul satului, şi Ibet, tatăl lui Tib. Nu erau oameni frumoşi nici în împrejurări obişnuite, dar acum, cu feţele schimonosite de supărare, ar fi inspirat groază oricui. Însă, dacă Mucava s-a speriat cumva, şi-a ascuns bine frica.

El i-a întâmpinat pe toţi cu o privire insolentă, în intenţia de a le impune. Ei s-au aşezat jos în semicerc, la o distanţă mică de bătrânul vraci.

– Unde-i fiul lui Ibet? întrebă Mong.

– De unde să ştiu eu? a răspuns Mucava. Sigur că l-a luat din nou demonul cel alb. Dacă mă plătiţi vă voi face o vrajă bună şi vom şti unde este fiul lui Ibet şi-l veţi putea aduce înapoi. Tot vrăjile mele l-au adus şi rândul trecut înapoi, dar nu am fost plătit încă.

– Am propriul vraci pentru întocmirea vrăjilor, a răspuns Mong cu demnitate.

Mucava se rânji fioros şi se ridică în picioare.

– Foarte bine, zise el. Să-şi facă vraja şi să vedem dacă îl aduce înapoi pe fiul lui Ibet.

A făcut câţiva paşi, îndepărtându-se de ei, apoi s-a întors mânios înapoi.

– Vraja lui nu va aduce copilul înapoi... asta o ştiu EU bine şi mai ştiu că, atunci când îl veţi găsi, va fi prea târziu pentru orice vrajă, pentru că va fi mort. Uite, acum am aflat aceasta. Stafia surorii tatălui meu s-a apropiat de mine şi mi-a spus.

Acum Mong şi Rabi Keg nu prea puneau temei pe vrăjile lor, iar în privinţa vrăjilor altuia, chiar erau cam sceptici. Totuşi, se putea să fie "ceva" şi adevărat, mai ales că nu era vraja lor. Nu se ştia, oare, în toată lumea că

Mucava vorbeşte cu demonii şi că doi din ei trăiau cu el în peşteră. sub formă de hiene? Nu trebuiau să accepte imediat propunerea lui. Mai trebuia luat în seamă şi preţul, iar Mong nu prea avea de gând să se despartă atât de uşor de zece capre în schimbul unui singur băieţaş care putea să moară de pojar, cu mult mai repede de a ajunge în vârstă.

– Aşteaptă, zise Mong. Arată-ne mai întâi ceva din magia ta, să vedem dacă sunt bune vrăjile. După aceea vom discuta şi plata. Va face şi Rabi Keg puţină magie. Vom vedea atunci care face mai bine. Şezi jos, Mucava.

– Vraja mea costă zece capre..., capre grase, două rogojini noi şi două fire de aramă cât braţul unui războinic, de la umăr până la vârful degetelor. Plata înainte şi caprele duse până la peşteră. Atunci vă fac o vrajă tare şi se va întoarce la mama sa a doua zi. Nu se poate mai repede, pentru că asemenea vrăji iau vreme mai multă.

– Fă-ne acum o vrajă, zise Mong. Să vedem ce ştii să faci.

– Aduceţi-mi foc, răspunse Mucava şi am să vă fac magie.

Mome a fost trimisă după foc şi în timp ce ea era dusă, Mong se tocmi cu Mucava asupra preţului vrăjii. Zece capre, argumenta Mong, este un preţ prea mare, chiar pentru un războinic, darmite pentru un copil. I-a mai atras atenţia lui Mucava că el, Mong, e sărac şi poporul său foarte sărac şi că zece capre sunt cu opt mai mult decât se cuvenea, fără a mai socoti rogojinile şi sârmele de aramă.

Mucava însă, a rămas neclintit. Susţinea că vrăjile lui sunt foarte costisitoare şi că cel puţin cinci capre trebuie să le dea zeului care îl ajută la vrajă. Erau în pline negocieri când s-a întors Mome cu jăratecul. Mucava a răsturnat câţiva cărbuni aprinşi pe pământ în faţa lui, apoi a presărat pe deasupra, cât intra între două burice de degete, nişte praf pe care l-a scos dintr-o pungă de la brâu. Un noruleţ de fum alb s-a înălţat după un mic "Puff!" A închis ochii şi se legăna înainte şi înapoi. Apoi a făcut câteva figuri cu mâna prin aer

şi s-a prefăcut că leşină. Mong şi ceilalţi erau foarte impresionaţi.

Rabi Keg a devenit nervos. Vedea cu ochii că i se ducea reputaţia. În vasul în care Mome a adus jăratecul au mai rămas câţiva tăciuni. A aruncat imediat deasupra o mână de frunze uscate într-un moment când nimeni nu se uită la el, după care a scos un ţipăt puternic, atrăgând atenţia celor prezenţi, asupra lui.

S-a întâmplat că şi pe Mucava îl trezi în mod miraculos din leşin, dar când bătrânul vraci a văzut care era cauza tulburării, a recăzut în nesimţire, mai înainte ca cineva să-i fi observat greşeala. Rabi Keg, văzând că se bucură de atenţia lui Mong, a lui Ibet şi a Momei, a început să sufle în vasul de pământ, iar rezultatul a fost că frunzele au început să ia foc şi să iasă un fum gros pe gura ulciorului. Rabi Keg avea grijă să îl ţină în aşa fel, încât nimeni să nu vadă frunzele uscate.

Ochii tuturor s-au deschis larg, la o demonstraţie atât de adevărată a puterilor vraciului satului. Acesta, încântat de reuşită, şi-a dat drumul. A început să strige, să sară în sus şi în jos, în strâmbături oribile. După aceea şi-a lipit faţa de gura vasului, având aparenţa că comunică cu spiritele dinăuntru. Tocmai când era ocupat în felul acesta, şi-a venit şi Mucava în fire, nemaiputând să reziste curiozităţii de care era cuprins. Nimeni însă nu-i dădea nici cea mai mică atenţie. Clipi de câteva ori mânios din singurul său ochi pe care îl avea apoi a scos un răcnet îngrozitor.

Cum s-a asigurat că Mong şi-a întors privirea spre el, s-a înţepenit deodată şi a făcut câteva mişcări, ca apucat de spasmuri, cu mâinile şi cu picioarele.

– Îl văd, strigă el, îl văd! Este departe. Nu l-a luat demonul alb. Este singur şi în mare primejdie. Dar, adăugă el repede, dacă mi se plătesc cele zece capre grase şi celelalte lucruri, tot mai este timp să-l scăpăm.

Rabi Keg s-a oprit să asculte. Mong se uită la el nedumerit. Nu ştia ale cui vrăji sunt mai bune.

– Ţie ce îţi spune magia? îl întrebă el pe Rabi Keg.
– Şi eu îl văd, ţipă Rabi Keg. Dar nu este acolo unde spune Mucava că ar fi. Este mort în fundul râului.

La auzul acestora, pe Mome o cuprinse disperarea şi începu să plângă.

Tarzan s-a ţinut de urma bătrânului, a celor două hiene şi de a micului negru până la gura peşterii din trecătoarea stâncoasă dintre cele două dealuri. Acolo s-a oprit un moment înaintea barierei de nuiele făcute de Mucava, ascultând la mârâiturile şi scrâşnetele ce se auzeau slab din adâncul cavernei. După puţin însă, amestecat cu ţipetele fiarelor, a ajuns la urechile agere ale lui Tarzan şi geamătul de agonie al unui copil. Nu a mai stat atunci pe gânduri. Cu o singură smucitură a împins uşa cât colo şi a intrat în întunericul cavernei. Strâmt şi întunecos era coridorul, dar s-a servit prea mult de ochii săi, obişnuiţi cu întunericul cumplit al nopţilor din junglă. Mergea repede şi cu mare atenţie; era întuneric şi nu cunoştea locul în care se afla. Însă cu cât înainta, cu atât auzea mai tare mârâiturile celor două hiene, amestecate cu râcâiturile şi zgârieturile ghiarelor lor pe lemn.

Gemetele copilului au crescut în volum şi Tarzan a recunoscut în ele vocea micuţului "balu" al său. Nu era nici o grabă isterică în înaintarea lui. Era prea obişnuit cu moartea din junglă, ca să se emoţioneze în faţa morţii unui cunoscut, dar pofta de luptă îl silea să meargă mai repede. Nu era decât o fiară sălbatică, iar inima lui de fiară, bătea puternic, anticipând conflictul.

În încăperea stâncoasă din centrul dealului, micul Tib s-a ghemuit lângă zid, cât a putut mai departe de fiarele înnebunite de foame. A văzut gărduţul de nuiele slăbind sub atacurile lor disperate. Ştia că în câteva minute viaţa i se va stinge, într-o moarte oribilă sfâşiat de colţii galbeni ale acestor animale dezgustătoare. La impulsurile puternice ale celor două corpuri grele, portiţa s-a îndoit înăuntru, până

când s-a rupt troznind, dând drumul ambelor carnivore asupra băiatului. Tib aruncă spre ele o ultimă privire de spaimă, apoi a închis ochii, îngropându-şi faţa în mâini şi plângând de ţi se rupea inima.

În primul moment, hienele s-au oprit, ţinute în loc de prudenţă şi laşitate. După ce au stat puţin astfel, privindu-şi prada, au început să înainteze pe furiş spre băiat, pitindu-se pe brânci. În poziţia aceasta a dat Tarzan peste ele când a pătruns în cameră rapid şi fără zgomot... ca urechile agere ale fiarelor să nu fi înregistrat sosirea lui. S-au întors de la Tib şi, cu mârâituri furioase, au sărit asupra lui Tarzan, care mergea spre ele zâmbind.

Repezindu-se la fiară, a apucat-o de ceafă tocmai când voia să scape trecând pe lângă el şi a aruncat-o dincolo de cavernă, lângă tovarăşa ei. Apoi, Tarzan l-a ridicat pe Tib de jos, iar când copilul a simţit mâini omeneşti pe el, în loc de labele şi colţii hienelor, a deschis ochii şi s-a uitat în sus, surprins şi neâncrezător. Când a constatat că lângă el este Tarzan, din pieptul lui de copil a ieşit un suspin de uşurare şi s-a agăţat cu mâinile de salvatorul său, ca şi cum demonul cel alb nu ar fi fost cea mai temută creatură din junglă.

Când Tarzan a ajuns la ieşirea din peşteră, hienele nu se mai vedeau nicăieri. Şi atunci, după ce l-a lăsat pe Tib să bea apă de la un izvor din apropiere, până se sătură, l-a luat pe umeri şi a pornit cu el prin junglă, în trap, hotărât să o liniştească pe Mome cât mai repede, deoarece a ghicit că lipsa mititelului ei era cauza atâtor bocete ale negresei.

– E mort în fundul râului! Ha! ha! îl batjocori Mucava pe vraciul satului. Ce ştie omul acesta despre secretele magiei? Şi, mai întâi, cine este el care să îndrăznească a spune că vrăjile lui Mucava nu sunt bune? Mucava îl vede pe fiul Momei. Este departe, singur, în mare primejdie. Grăbiţi-vă cu cele zece capre grase, căci altfel...

Dar nu a mers mai departe. A venit o întrerupere de sus, chiar din crengile copacului sub care stăteau s-a auzit un

zgomot, iar când cei cinci negri s-au uitat în sus, aproape că au leşinat de spaimă văzându-l pe marele zeu alb uitându-se în jos la ei. Mai înainte de a avea timp să fugă, au mai văzut şi altă faţă, aceea a micului Tib, vesel şi fericit.

Tarzan a sărit fără frică în mijlocul lor, cu băiatul în spinare, depunându-l la picioarele mamei sale. Mome, Ibet, Rabi Keg şi Mong s-au îngrămădit toţi în jurul băiatului, încercând să-i pună cu toţii întrebări, deodată. Apoi, deodată, Mome s-a repezit cu ferocitate să-l sfâşie pe Mucava, deoarece băiatul i-a spus tot ce a suferit din partea crudului bătrân. Mucava însă, nu mai era acolo. Nu i-a trebuit să mai recurgă la vrăjitorie, ca să se încredinţeze că pe aproape de Mome, nu era tocmai sănătos să mai stea, după ce Tib şi-ar fi spus povestea. Aşa că alerga acum prin junglă, pe cât de iute îl duceau picioarele sale bătrâne, îndreptându-se spre îndepărtata lui vizuină unde ştia că negrii nu vor îndrăzni să-l urmărească.

Tarzan a dispărut şi el, după cum avea obiceiul să facă, spre completa mistificare a negrilor. Privirile Momei au alunecat apoi spre Rabi Keg. Vraciul satului a văzut în ochii negresei ceva care nu anunţa nimic bun şi s-a dat înapoi.

– Aşa, hai? Tib al meu e mort în fundul râului? a început să strige negresa. E departe, singur şi mare primejdie, nu-i aşa? Vrajă! Ptiu!

Dispreţul pe care Mome îl îngrămădi în acest singur cuvânt ar fi făcut onoare şi celui mai mare actor mondial.

– Vrajă, da, vrajă! ţipă ea. Stai să-ţi arăt eu o vrajă de-a mea!

Şi, zicând acestea, a pus mâna pe un băţ şi a început să-l croiască pe Rabi Keg pe spate şi în cap. Bietul vraci a încercat să fugă, scoţând ţipete de durere. Mome îl urmări lovindu-l din când în când, până la porţile satului, apoi pe toată lungimea potecii, până când negrul s-a ascuns în coliba sa..., spre marele haz al războinicilor, al femeilor şi copiilor. Aşa s-a întâmplat că Tarzan a mai câştigat doi duşmani.

Cele mai grozave planuri de răzbunare ale lor se

prăbuşeau în faţa fricii şi a smereniei ce o simţeau. numai gândindu-se la acest alb puternic şi misterios. Tânărul lord Greystoke nu ştia că ei plănuiesc împotriva lui, dar, chiar dacă ar fi ştiut, nu s-ar fi sinchisit. Dormi bine în noaptea aceea, după cum a mai dormit şi în alte nopţi şi cu toate că nu avea nici un acoperiş deasupra şi nici uşi a dormit cu mult mai bine decât nobila sa rudă din Anglia, care a mâncat în seara aceea cam mult "homard" şi a băut la cină puţin vin tare.

CAPITOLUL VII

Moartea lui Mucava

Pe când nu era decât un flăcău, Tarzan a învăţat, printre alte lucruri, să împletească funii din iarba fibroasă de prin pădure şi junglă.

Erau tari şi rezistente funiile împletite de Tarzan, micul Tarmangani. Chiar tatăl său vitreg, Tub, ar fi putut să jure, ba ar fi putut spune şi multe altele; ar fi fost destul să încerci să-l mituieşti cu o mână plină de omide grase şi şi-ar fi dezlegat limba îndeajuns să povestească câteva istorioare despre multele necazuri pe care Tarzan i le-a făcut cu funia lui. E drept însă, că în momentele acelea îl apuca o furie atât de mare - numai gândindu-se mai mult la funie sau la Tarzan - că nu ar fi fost tocmai bine să se afle cineva prin apropierea lui, ca să-l audă ce avea de spus.

Laţul, ca un şarpe al arcanului, a căzut de atâtea ori pe neaşteptate peste capul lui Tub, făcându-l să se poticnească dureros, fără să se mai poată ridica, tocmai atunci când se aştepta mai puţin, că nu-i de mirare că în inima lui sălbatică nu mai era loc de iubire pentru fiul său vitreg cu pielea albă şi netedă, sau simpatie pentru născocirile nesfârşite ale acestuia.

Se mai întâmpla ca Tub, să spânzure neputincios în aer,

laţul arcanul strângându-i-se de gât şi moartea privindu-l în faţă, în timp ce micul Tarzan juca de bucurie pe vreo creangă din apropiere, aţâţându-l cu diverse expresii şi strâmbându-se la el.

A mai fost şi altă împrejurare când funia a jucat un rol din cele mai însemnate: singura împrejurare, de altfel, despre care Tub îşi amintea cu plăcere. Tarzan, tot atât de activ la creier ca şi la corp, inventa întruna diferite jocuri, deoarece în copilăria lui a învăţat foarte multe prin intermediul jocurilor. În acea zi a mai învăţat ceva, iar faptul că nu şi-a pierdut viaţa pe când a învăţat era o mare surpriză pentru el, iar pentru Tub un izvor de plăcere şi de amintiri dulci.

Băiatul, aruncând cu arcanul după un tovarăş de joc care se găsea într-un copac, nu a nimerit, dar laţul s-a prins de o creangă mare şi încercând să o recupereze, s-a strâns şi mai tare. Atunci a început să se urce pe ea, ca să o poată dezlega de creangă. Pe când era la jumătatea drumului, un pui de maimuţă mai jucăuş ca ceilalţi, a apucat capătul de funie ce atârna şi a fugit cu el până unde a putut să ajungă lungimea acestuia. Tarzan i-a strigat să se oprească şi maimuţoiul dând drumul funiei puţin o smuci repede spre el, îndărătnic, nevoind să asculte de ceea ce îi spunea Tarzan.

Aceasta a generat o mişcare de balans a coprului care i-a distrat atât pe maimuţă, cât şi pe băiat. Atunci Tarzan a insistat ca maimuţa să continue mişcarea, legănându-l în toate părţile. Distanţa, nefiind prea mare, deoarece creanga nu era prea sus de la pământ, nu putea să dea băiatului fiorii necesari care fac parte din petrecerile noastre din copilărie.

S-a urcat deci, pe creanga unde s-a încurcat laţul, l-a desfăcut şi a trecut pe o creangă mare şi groasă, mult mai departe de pământ decât prima. Acolo a legat bine laţul, apoi luând în mână celălalt capăt al funiei, a coborât în aer printre crengi, atât cât i-a permis lungimea funiei de jos, apoi a început să se legene, sucindu-şi şi răsucindu-şi corpul ca un pendul, la vreo zece metri deasupra ierbii din poiană.

Ah, ce plăcut era! Un joc neânchipuit de frumos. Tarzan

era ca fermecat. A mai descoperit că, după câteva minute, torsionându-şi corpul la timpul potrivit şi aşa cum trebuia, putea să micşoreze sau să accelereze oscilaţia după dorinţă. Deci, nefiind decât un băiat fără griji, a preferat, fireşte, să mărească oscilaţia. După puţin se legăna puternic înainte şi înapoi, pe când în poiană, maimuţele din tribul lui Ciuk se uitau la el aproape uimite.

Dacă legănându-se de capul funiei, ar fi fost oricare alt copil normal în locul lui Tarzan, nu s-ar fi întâmplat ceea ce s-a întâmplat cu el, deoarece nici un alt copil nu s-ar fi legănat atâta timp, cât să înlesnească acea întâmplare.

Tarzan se simţea aproape tot atât de bine legănându-se atârnat de mâini, ca şi cum ar fi stat în picioare pe teren solid. În tot cazul, el nu s-a simţi obosit decât mult mai târziu, când altui copil i-ar fi amorţit mâinile de tot, de încordare fizică. Aceasta a fost spre nenorocirea lui Tarzan.

Tub îl privea împreună cu ceilalţi membrii ai tribului. Dintre toate fiinţele din junglă nu era niciuna pe care Tub să o fi urât din toată inima, aşa cum ura această caricatură de maimuţă: o fiinţă fără păr, cu pielea albă, netedă, fiinţă hidoasă sub toate aparenţele.

Dacă nu ar fi fost agerimea lui Tarzan şi paza neâncetată a dragostei materne a sălbaticei Kala, Tub s-ar fi scăpat de multă vreme de această pată pe blazonul familiei sale. A trecut atâta timp de când Tarzan a devenit membru al tribului, că Tub a uitat împrejurările intrării orfanului din junglă în familia sa, iar acum Tub îl credea pe Tarzan fiul său, ceea ce îi amplifica ciuda.

Tarzan se legăna cât putea mai tare, până când tocmai când a ajuns pe punctul cel mai înalt al arcului descris de funie, acesta rozându-se repede de scoarţa aspră a copacului, s-a rupt pe neaşteptate. Toate maimuţele care îl priveau, l-au văzut pe Tarzan zburând înainte şi în sus, apoi în jos, ca o bucată de plumb. Tub a sărit în aer, emiţând ceea ce, la o fiinţă omenească ar fi fost o exclamaţie de deliciu. Acum se va sfârşi cu Tarzan şi cu mai multe din necazurile lui Tub.

De acum încolo putea să-şi trăiască restul vieţii în linişte şi siguranţă.

Tarzan a căzut de la o înălţime de vreo cincisprezece metri, întins pe spate, într-un tufiş. Kala a ajuns prima lângă el...; ferocea, urâta şi iubitoarea Kala. A mai văzut ea o dată, cu mulţi ani înainte, stingându-se viaţa micului ei "balu" tocmai printr-o astfel de cădere.

Era oare dat să-l piardă şi pe acesta tot aşa? L-a găsit pe Tarzan zăcând nemişcat şi înfundat adânc în tufiş. I-a trebuit bietei femele câteva minute până să-l poată descurca şi scoate de acolo, dar băiatul nu a murit din cauza căzăturii. Nu a fost nici chiar grav rănit.

Crengile de mai sus ale tufişului au atenuat forţa căderii, dar la ceafă avea o tăietură care arăta că s-a izbit de tulpina groasă a răchitei, explicând, în felul acesta şi pierderea cunoştinţei. După un sfert de oră, însă, era tot atât de activ ca şi înainte. Tub era furios şi în furia lui, a vrut să-l muşte pe un tovarăş, fără să se uite mai întâi cine era, aşa că mâncă o bătaie zdravănă, pentru că a ales să-şi răcorească necazul tocmai pe un maimuţoi tânăr, în plina vigoare a vârstei.

Tarzan a învăţat ceva nou şi anume că frecarea continuă poate roade firele funiei sale. Totuşi, au trecut mulţi ani până să aibă prilejul să se folosească de această experienţă la altceva decât ca pe un avertisment în jocul cu funia. A sosit însă şi ziua când acelaşi fapt, care aproape că l-a ucis să devină mijlocul de salvare a vieţii sale.

Nu mai era copil, ci flăcău în toată puterea cuvântului. Acum nu mai era nimeni care să vegheze cu grijă asupra lui, dar nici nu avea nevoie de aşa ceva. Kala a murit ca şi Tub. Odată însă, cu moartea Kalei a pierdut-o pe singura fiinţă de care a fost iubit cu adevărat până atunci, pe câtă vreme moartea lui Tub a lăsat în urmă destui maimuţoi care să îl urască.

Tarzan nu era mai crud sau mai sălbatic decât inamicii săi, deşi putea fi tot atât de crud şi de sălbatic după cum

erau şi fiarele care îl însoţeau, însă, adeseori putea fi şi duios, ceea ce ei nu erau niciodată. Nu, nu acesta era motivul care l-a făcut să piardă iubirea mai multor maimuţoi din trib ci faptul că poseda şi practica o caracteristică pe care ei nu numai că nu o înţelegeau, dar nici nu ar fi putut să o înţeleagă, chiar dacă ar fi vrut... era latura de umor inerentă fiinţei omeneşti.

Posibil, însă, ca la Tarzan să fi fost puţin mai dezvoltată manifestându-se prin glume dureroase şi brutale asupra prietenilor săi şi hărţuieli ale inamicilor. Însă duşmănia lui Mucava nu o datora niciunuia din aceste motive. Mucava, vraciul, vrăjitorul, locuia într-o peşteră între două dealuri, departe de satul şefului Mong. Vraciul era gelos pe Tarzan şi, nefiind om care să uite uşor, era cât pe-aci să fie cauza pieirii lui.

Au trecut luni întregi de zile de când Mucava trăia numai cu ură, iar răzbunarea i se părea atât de departe, încât nu avea să se mai întâmple niciodată, Tarzan trăind prin alte părţi ale junglei, despărţite de mulţi kilometri de vizuina lui Mucava. Numai o dată a avut prilejul să-l vadă pe demonul alb, cum îi ziceau adesea flăcăului negrii şi, tocmai atunci, Tarzan l-a frustrat de o plată grasă, făcându-l şi mincinos, ba chiar arătând că vrăjitoriile lui nu au nici o valoare.

Aceste lucruri nu le putea uita Mucava, cu toate că i se părea că nu va mai avea niciodată ocazia să se răzbune. Şi totuşi, prilejul acesta s-a ivit într-o bună zi, pe neaşteptate.

Tarzan era la vânătoare, departe, spre nord. S-a depărtat de trib după cum făcea din ce în ce mai des, pe măsură ce se apropia de maturitate, ca să vâneze singur câteva zile.

În copilărie s-a distrat foarte mult alergând şi jucându-se cu puii de maimuţă, dar aceşti amici de joacă s-au transformat acum în nişte brute posomorâte, nervoase, bănuitoare şi arţăgoase peste măsură.

În timp ce vâna, cerul începea să se înnoreze. Norii rupţi în bucăţi şi mânaţi de un vânt puternic, treceau repede pe deasupra vârfurilor copacilor, amintindu-i lui Tarzan de

antilopele speriate de atacul unui leu flămând. Dar, cu toate că norii alergau atât de repede pe bolta cerească, pădurea era nemişcată Nici o frunză nu tremura, iar liniştea apăsa ca o greutate insuportabilă. Până şi insectele păreau că au amorţit în aşteptarea îngrijorătoare a unui eveniment îngrozitor, iar fiinţele mai mari din junglă nu scoteau nici un sunet.

Tot aşa trebuie să fi fost şi jungla la început, în era neânchipuit de îndepărtată, mai înainte ca Dumnezeu să fi populat lumea cu vietăţi, iar pe deasupra mai domnea şi o lumină palidă, gălbuie, prin care se strecurau norii, alergând odată cu vântul care îi împingea din urmă.

Tarzan a văzut aceste stări atmosferice de mai multe ori, dar niciodată nu a putut să se scuture de un sentiment ciudat care îl cuprindea de fiecare dată, în asemenea împrejurări. Nu cunoştea ce este frica, dar faţă de manifestarea elementelor cu puteri nemăsurate şi nemiloase ale Naturii, se simţea foarte mic şi singur. Din depărtare se auzea un geamăt surd.

– Leii îşi caută prada, murmură el, uitându-se sus, la norii veşnic în mişcare.

Geamătul crescu în volum şi în forţă, aproape un adevărat muget de data aceasta.

– Iată-i că vin, şi-a zis Tarzan, căutând un adăpost sub frunzişul des al unui copac.

Deodată, copacii şi-au încovoiat simultan vârfurile ca şi cum Dumnezeu ar fi întins o mână din ceruri, apăsându-şi palma în jos asupra lumii.

– Iată-i că trec! Trec leii! îşi şopti Tarzan.

După aceea s-au pornit flăcările vii ale fulgerelor, urmate de tunete asurzitoare.

– Au sărit leii, strigă Tarzan, şi acum răcnesc pe cadavrele victimelor lor!

Copacii se clătinau acum sălbatic în toate direcţiile, în timp ce un vânt îndrăcit bătea fără milă prin pădure. În mijlocul acestuia a sosit şi ploaia... nu aşa cum vine peste noi în ţinuturile nordice, ci subit, un potop înăbuşitor, orbitor.

– Sângele celor ucişi, interpretă Tarzan fenomenul. lipindu-se şi mai tare de trunchiul copacului sub care se adăpostea.

Nu era însă departe de marginea pădurii şi cu puţin înainte de a începe vijelia a văzut în apropiere două dealuri, dar acum nu mai putea vedea nimic.

Se distra privind cum cade ploaia, căutând cu ochii cele două dealuri. Îşi închipuia că ploaia va înceta curând, că soarele va ieşi din nou şi că totul va fi cum a fost mai înainte, înafară de câteva crengi căzute ici-colea, sau că vreunul din bătrânii copaci din junglă, putred, să se fi prăbuşit, îngrăşând pământul din care s-a hrănit de secole întregi.

Peste tot în jurul lui, văzduhul era plin de crengi şi frunze care cădeau la pământ, smulse din rădăcină de furia vântului şi de greutatea apei care le izbea.

Un copac s-a clătinat şi a căzut la câţiva metri de el, dar el era ferit de toate aceste primejdii de crengile întinse ale unui copac tânăr şi solid sub care l-a îndreptat instinctul fiarei din junglă. Aici nu era decât într-o singură primejdie, şi aceasta foarte îndepărtată. S-a nimerit să fie, pentru că stejarul care l-a ocrotit a fost trăznit pe neaşteptate, iar când a apărut soarele din nou, Tarzan zăcea întins cu faţa în jos, printre sfărâmiturile uriaşului care l-ar fi ocrotit.

Mucava a ieşit la intrarea peşterii sale, după ce au trecut furtuna şi ploaia, şi a privit scena din faţa lui. Putea să vadă bine cu singurul său ochi teafăr..., însă, chiar dacă ar fi avut mai mulţi ochi, tot nu ar fi putut considera că aspectul junglei este frumos. Faţă de asemenea amănunte, din punctul de vedere al firii sale, creierul său nu ar fi reacţionat. Chiar dacă ar mai fi posedat nasul, pe care de mulţi ani nu îl mai avea, tot nu ar fi simţit plăcere în aerul de curând spălat.

De fiecare parte a leprosului se afla câte unul din tovarăşii lui nedespărţiţi: cele două hiene care miroseau cu botul în sus prin aer. Una a scos un mârâit surd, apoi, cu capul în jos, a pornit repede spre junglă, urmată imediat şi

de cealaltă. Mucava, curios de atitudinea fiarelor, a pornit după ele, ţinând în mână noduroasa lui bâtă.

Hienele s-au oprit la câţiva metri de trupul lui Tarzan întins pe jos, mirosind şi mârâind. Apoi a sosit şi Mucava, neputând să creadă ceea ce vedea cu proprii săi ochi.

Când s-a dezmeticit şi a văzut că era, într-adevăr, demonul, furia sa nu a mai cunoscut margini, în convingerea că e mort, iar el Mucava, frustrat de răzbunarea la care visa de atâta vreme. Hienele s-au apropiat de Tarzan cu colţii rânjiţi. Scoţând un ţipăt de neânţeles, Mucava s-a năpustit asupra lor izbind cu putere în dreapta şi în stânga, în speranţa vagă că ar mai fi rămas puţină viaţă în corpul pe care toate aparenţele îl arătau fără viaţă.

Fiarele, căutând să-l muşte şi mârâind răguşit de furie, aproape că au sărit să-l sfâşie, dar frica infiltrată în ele de atâta vreme le-a reţinut şi de data aceasta departe de gâtul în putrefacţie al aceluia care le chinuia. S-au retras câţiva metri mai încolo, aşezându-se pe şoldurile din spate, cu ochii scăpărând de ură şi de foame pe care nu şi-au putut-o potoli.

Mucava s-a aplecat şi şi-a aplecat urechea în dreptul inimii lui Tarzan. Bătea încă. Atunci în sluţenia lui s-a ivit, pe cât era posibil aceasta, o urmă de plăcere. Lângă Tarzan se găsea lunga sa funie de iarbă. Mucava l-a făcut imediat prizonier, legându-i braţele la spate, apoi l-a ridicat pe umăr, deoarece, deşi bătrân şi plin de răni, i-a mai rămas destulă putere.

S-a îndreptat spre peşteră, iar hienele au pornit lângă el, urmându-l prin coridorul întunecos. Negrul continua să-şi ducă sarcina, clătinându-se sub greutatea ei, spre fundul dealului, trecând prin camere subterane, legate între ele prin coridoare întortocheate, până când, la o cotitură bruscă, a ajuns într-o încăpere rotundă unde pătrundea lumina zilei.

S-a oprit acolo, adânc de tot în malul dealului, în ceea ce părea a fi fost craterul unui vulcan vechi, unul din acelea care nu ajung niciodată la demnitatea de munte şi nu sunt decât nişte scobituri adânci, încadrate de lavă, mult mai

apropiate de suprafaţa pământului decât un adevărat vulcan.

Cavitatea aceasta era încadrată între pereţi drepţi şi prăpăstioşi. Singura ieşire era trecătoarea prin care a intrat Mucava. Pe fundul stâncos al craterului, au răsărit pe vremuri doi-trei copaci pipemiciţi, dar, la vreo patruzeci de metri în sus se puteau vedea marginile dinţate ale acestei gropi moarte, reci şi infernale.

Mucava l-a proptit pe Tarzan de trunchiul unui copac, legându-l cu propria sa funie de iarbă, dar cu toate că i-a lăsat mâinile libere, a făcut nodurile în aşa fel că Tarzan nu ar fi putut ajunge până la ele. Hienele se învârteau încoace şi încolo, mârâind fioros. Mucava le ura din tot sufletul, dar şi ele îl urau pe el. Vraciul ştia că ele nu aşteaptă decât momentul când el va deveni neputincios, sau până când ura lor va ajunge să depăşească teama ce o simţeau faţă de el.

În adâncul inimii sale se temea şi el foarte mult de aceste fiare, aşa că avea întotdeauna grijă să fie bine hrănite. Vâna adeseori pentru ele, atunci când căutările lor după hrană nu dădeau rezultate satisfăcătoare. Totuşi era foarte crud cu ele, manifestând cruzimea unui creier îngust, bolnav, bestial şi primitiv.

După ce l-a legat pe Tarzan s-a dus din nou în coridor, gonind şi hienele înaintea lui. Apoi aşeză transversal cu intrarea, o portiţă de crengi împletite, care închidea intrarea din coridor în crater în timpul nopţii, astfel ca Mucava să doarmă liniştit; în acest mod hienele erau izolate ca nu cumva să sară asupra vraciului pe când dormea.

Mucava a ieşit din peşteră, a umplut un vas cu apă de la izvorul ce se prelingea dintr-o stâncă din apropiere şi s-a întors în crater. Hienele se uitau cu lăcomie printre gratiile portiţei, la Tarzan. Au mai fost ele hrănite în felul acesta şi altă dată. Vraciul s-a apropiat cu apă de Tarzan, aruncându-i în faţă o parte din conţinutul vasului. Observă o fluturare a pleoapelor, iar apoi, Tarzan a deschis ochii şi s-a uitat în jurul lui.

– Demone! strigă Mucava. Eu sunt cel mai mare vraci.

Vrăjile mele sunt puternice. Ale tale sunt slabe. Dacă nu ar fi aşa, ai sta tu oare legat ca un ied, când este pus să atragă leii?

Tarzan nu a înţeles nimic din ce a spus vraciul, aşa că nu a răspuns, ci se uita ţintă la el cu o privire rece, pătrunzătoare. În timpul acesta hienele s-au apropiat de Tarzan pe la spate. Le-a auzit mârâitul, dar nici nu a întors capul măcar. Era şi el tot o fiară, însă cu creier de om. Fiara din el refuza să arate frica în faţa unei morţi pe care mintea lui umană o considera inevitabilă.

Mucava, nefiind pregătit să-şi predea victima hienelor, s-a repezit cu bâta la ele. A fost o mică învălmăşeală în detrimentul fiarelor, după cum se întâmpla de regulă.

Când a văzut scena, Tarzan şi-a dat seama de ura ce exista între cele două animale şi hidosul simulacru de om care le stăpânea.

După ce hienele au fost stăpânite, Mucava s-a întors pentru a-l batjocori mai departe pe Tarzan, dar, văzând că nu înţelege nimic din ce îi spune, renunţă la sportul acesta. S-a retras în coridorul pe care l-a închis cu portiţa de crengi împletite. Apoi şi-a aşternut o rogojină alături, dincolo de portiţă, ca să poată şedea întins şi să privească derularea savuroasei scene.

Hienele se apropiau câte puţin, pe furiş, dând ocol flăcăului. Tarzan întinse o clipă de legăturile sale, dar a înţeles imediat că funia pe care a împletit-o el să-l ţină pe Numa, îl putea suţine şi pe el tot atât de bine.

Nu voia să moară, însă putea să privească şi acum moartea în faţă, după cum a făcut-o de atâtea ori, fără să clipească măcar.

În clipa când a întins o funie, a simţit-o frecându-se de scoarţa copacului pipernicit pe după care era trecută. Instantaneu, s-au zugrăvit în memoria vizuală a flăcăului amănuntele unei scene din viaţa sa de copil. S-a văzut cum era cu câţiva ani în urmă, suspendat în aer de capătul unei funii. A văzut o mulţime de maimuţoi privindu-l de jos, apoi

funia rupându-se şi băiatul prăbuşindu-se la pământ.

Tarzan a început să zâmbească, dar odată cu aceasta, a început să tragă repede de funie, încoace şi încolo, strâns de coaja aspră a copacului. Hienele căpătând curaj, s-au apropiat şi mai mult. Acum îl miroseau pe la picioare, dar când el plezni cu mâinile libere, s-au retras din nou. Tarzan ştia că odată ce vor deveni flămânde, îl vor şi ataca.

De aceea, rece, metodic şi fără grabă, şi-a frecat funia de scoarţa zgronţuroasă a copacului de care era legat. Mucava a adormit la intrarea în crater, dincolo de uşa de nuiele care îl apăra de hiene.

S-a gândit că va trece un timp până ce hienele vor flămânzi, ca să aibă destul curaj să-l atace pe demonul legat şi neputincios din faţa lor. Atunci mârâiturile lor şi strigătele victimei îl vor deştepta. Între timp nu strica să doarmă, ceea ce a şi făcut. Astfel ziua trecea, hienele, nefiind flămânde, iar funia cu care era legat Tarzan era mai tare decât cea din copilărie. Totuşi, pe măsură ce foamea punea stăpânire pe fiare, firele funiei se slăbeau.

În timpul acesta, Mucava dormea dus. Era târziu, după-amiază, când una din fiare, iritată de dorinţa de a se hrăni, s-a repezit mârâind la Tarzan. Zgomotul fiarei l-a deşteptat pe Mucava. Ridicându-se, privea la ceea ce se petrecea în grotă.

A văzut una din hienele flămânde atacându-l pe flăcău şi repezindu-se la gâtul lui gol. A mai văzut însă, că prizonierul întinde o mână şi prinde fiara, care mârâia groaznic.

A văzut a doua hienă sărind în umărul "demonului". Apoi, s-au încordat în noduri sub pielea lui..., flăcăul s-a împins înainte cu toată puterea, legăturile s-au rupt şi toate trei fiarele s-au rostogolit pe podeaua craterului, mârâind, muşcând şi sfâşiind.

Mucava a sărit în picioare. Era oare cu putinţă ca "demonul" să iasă biruitor în lupta cu fiarele? Imposibil!

Fiinţa aceasta era neânarmată şi s-au rostogolit pe jos cu două hiene deasupra lui. Mucava nu îl cunoştea pe Tarzan.

Flăcăul şi-a încleştat degetele în beregata unei hiene şi s-a ridicat într-un genunchi, cu toate că fiara cealaltă se căznea din răsputeri să-l doboare. Ţinând-o pe una din ele în frâu cu o singură mână, Tarzan a întins şi mâna cealaltă şi a tras spre el fiara a doua.

Atunci, Mucava, văzând că lupta se întoarce împotriva forţelor sale, alergă în cavernă cu bâta ridicată; Tarzan l-a văzut venind şi, ridicându-se în picioare, cu câte o hienă în fiecare mână, a aruncat una în capul vraciului, rostogolindu-se amândoi pe pardoseală.

A aruncat şi a doua fiară într-un colţ al craterului, pe când prima muşca din faţa putredă a stăpânului ei. Faptul însă, nu era pe placul flăcăului, care izbind fiara cu piciorul, a trimis-o după tovarăşa ei. S-a aplecat, l-a prins pe Mucava de umăr şi l-a smucit în picioare.

Vraciul, conştient încă, a citit în ochii flăcăului moartea rapidă şi teribilă care îl aştepta, aşa că s-a întors asupra lui cu dinţii şi unghiile, ca o fiară încolţită. Flăcăul s-a cutremurat la apropierea acestei figuri de a sa. Hienele, sătule de ce au păţit, au dispărut din coridorul care ducea afară din peşteră.

Tarzan nu a întâmpinat nici o dificultate să-l stăpânească şi să-l lege pe Mucava. După aceea, l-a dus până la copacul de care l-a legat pe el, dar a avut grijă ca Mucava să nu mai poată scăpa aşa cum a scăpat el..., apoi, l-a părăsit.

Când a trecut prin coridorul întortocheat al acestui apartament subteran, folosit de Mucava, nu a văzut hienele nicăieri, dar nu s-a mirat.

– Se vor întoarce, şi-a zis.

În crater, între pereţii înalţi ai acestuia, îngheţat de spaimă şi tremurând ca de friguri, şedea Mucava legat de copac, gândindu-se la răzbunarea sa!

– Se vor întoarce! a mai strigat Tarzan, referindu-se la hiene.

Da, s-au întors la Mucava.

CAPITOLUL VIII

Leul şi pielea de leu

Numa, leul, s-a pitit după un tufiş de mărăcini, aproape de o cotitură a râului. Aici era un vad mare, iar de o parte şi de alta a apei malurile erau adânc săpate de un drum bătătorit, destul de larg la marginea apei, unde, de nenumărate secole, animalele sălbatice din junglă şi din câmpie, veneau să se adape: carnivorele cu îndrăzneală şi mândrie, ierbivorele timide şi ezitând.

Numa, leul, era flămând..., chiar foarte flămând, aşa că aştepta în adâncă tăcere. În drumul său către vad, gemând, mârâind şi răcnind destul, dar pe măsură ce se apropia de locul unde l-a pândit pe Bara, cerbul, sau Horta, mistreţul, sau pe oricare altul din animalele cu carnea fragedă şi gustoasă care veneau să se adape, devenea tot mai tăcut. Această tăcere posomorâtă şi teribilă o dezminţeau numai privirile lui feroce şi zvâcniturile nervoase din vârful cozii.

Pacco, zebra, a fost prima care a sosit la vad, iar Numa, abia şi-a putut reţine un răcnet de furie, pentru că dintre toate ierbivorele din câmpie, nici unul nu-i atât de sensibil ca Pacco, zebra. În spatele acestui armăsar vărgat, venea o mică herghelie de vreo treizeci-patruzeci din aceste animale mici, atât de asemănătoare calului. Conducătorul lor, apropiindu-se de râu, ciulindu-şi urechile şi ridicându-şi botul, a mirosit adierea uşoară care îi putea da de veste despre apropierea carnivorelor.

Numa, devenind puţin nervos, a făcut o mişcare uşoară, trăgându-şi sub el picioarele din spate, pregătindu-se astfel pentru săritura bruscă, primul pas al atacului său sălbatic. Ochii îi aruncau scântei, iar muşchii săi enormi tremurau de excitarea momentului. Pacco a făcut câţiva paşi mai aproape, s-a oprit, sforăi şi o luă la goană. S-a auzit apoi un ropot de copite şi întreaga herghelie a dispărut. Numa însă, nu s-a mişcat. Ştia prea bine că Pacco se va întoarce, cu toate că o

va lua la fugă de mai multe ori, până va avea destul curaj ca să-şi conducă haremul şi vlăstarii săi la adăpat.

Se putea prea bine ca Pacco să se sperie serios. Numa a mai văzut şi în alte dăţi întâmplându-se aceasta, aşa că s-a înţepenit ca un lemn, de teamă ca nu cumva să fie tocmai el acela care i-ar fi trimis înapoi la câmpie.

Pacco şi familia lui s-au întors, s-au întors de mai multe ori la rând la apă şi tot de atâtea ori au tras şi o goană rapidă înapoi. De fiecare dată, însă veneau tot mai aproape de apă, până când, în cele din urmă, botul moale ca şi catifeaua al grăsuţului armăsar se afundă uşor în apa rece şi limpede a râului.

Celelalte zebre i-au urmat exemplul şi s-au apropiat de apă, păşind cu multă băgare de seamă până alături de conducătorul lor. Numa şi-a ales o mânză grasă la care se uita cu lăcomie, deoarece nimic nu-i place lui Numa mai mult, decât carnea lui Pacco. Probabil că dintre toţi carnivorii, zebrele sunt cele mai greu de vânat de carnivori.

Leul s-a ridicat încet, o idee numai, ca să sară, dar în clipa aceea trozni o crenguliţă sub apăsarea uneia din enormele labe ale fiarei. Atunci, ca şi un proiectil dintr-un turn, leul s-a năpustit asupra mânzei, dar şi crenguţa care s-a frânt a fost destul să-i sperie fricosul vânat, aşa că, în acelaşi timp cu atacul lui Numa, vânatul a pornit-o să fugă.

Armăsarul a rămas cel din urmă, iar leul, făcând o săritură disperată, s-a aruncat prin aer ca să îl prindă. Crenguţa l-a frustrat pe Numa de prânzul lui, pentru că cu toate ghearele lui puternice au lâsat câteva dungi roşii pe frumoasa blană a zebrei. Numa s-a îndepărtat atunci de râu, intrând în pădure furios, flămând şi mai primejdios ca oricând pentru tot ce ar fi întâlnit în cale. Până şi Dango, hiena, nu ar fi avut norocul să fie curăţată acum. În aceste toane era Numa când dădu peste maimuţele din tribul lui Ciuk.

În junglă, nimeni nu se aşteaptă să se întâlnească decât foarte rar cu Numa, aşa de devreme dimineaţa. De regulă el

doarme sătul într-un tufiş alături chiar de resturile vânatului de peste noapte. Numa însă, nu a vânat nimic în noaptea trecută, aşa că era acum tot la vânătoare, mai flămând ca oricând.

Antropoizii îşi pierdeau vremea prin poiană, după ce şi-au satisfăcut dorinţa matinală a stomacului lor flămânzit. Numa i-a mirosit cu mult mai înainte de a-i vedea. De obicei, s-ar fi îndepărtat de ei, ducându-se în căutarea altui vânat, pentru că şi Numa avea respect faţă de muşchii puternici, de colţii cei mari şi de ghiarele teribile ale maimuţoilor din tribul lui Ciuk. A pornit drept spre ei, cu botul rânjit într-un mârâit puternic şi sălbatic.

Fără nici o clipă de şovăire, atacă din momentul când a ajuns într-un loc de unde maimuţele i-au venit în raza ochilor. Se aflau într-o poieniţă mai bine de o duzină din aceste fiinţe păroase, care semănau cu omul.

Pe creanga unui copac, la câţiva paşi de maimuţoi, se afla un tânăr cu pielea bronzată de arşiţa soarelui. El a văzut atacul impetuos al leului, a văzut şi maimuţele luând-o la goană, maimuţoii călcând în fuga lor pe puişori. Numai una singură a rămas să înfrunte atacul, o femelă tânără sub suflul noii ei maternităţi, pentru a face sacrificiul suprem ca micul ei "balu" să poată scăpa.

Tarzan a sărit jos de pe creangă, zbierând şi ocărându-i pe maimuţoii care fugeau şi pe aceia care se găseau la adăpost prin copaci. Dacă maimuţoii ar fi arătat împotrivire, Numa nu şi-ar fi terminat atacul, decât dacă era împins de cea mai cumplită foame. Dar chiar atunci nu ar fi scăpat neatins, dacă se întâmpla să scape.

Nu se ştie dacă maimuţoii l-au auzit pe Tarzan. În tot cazul, de l-au auzit cumva, au fost foarte domoli în răspunsul lor, pentru că leul a prins-o pe tânăra mamă şi a târât-o în desişul pădurii mai repede ca bărbaţii adulţi din trib să se reculeagă îndeajuns pentru a-şi aduna curajul.de a-şi apăra prietena.

Supărarea din vocea lui Tarzan a izbutit să stârnească în

pieptul lor, un sentiment asemănător. Mârâind puternic, au pornit să-l urmărească pe Numa. în labirintul de frunze unde fiara căuta să se ascundă de ei. Flăcăul era în frunte, mergând repede, dar şi cu mare grijă, bizuindu-se pe auz şi miros, mai mult decât pe ochi. ca să îl găsească pe Numa.

Urma însă, era uşor de ţinut, deoarece corpul victimei, dus târâş, a lăsat urme clare de sânge pe unde a trecut, pe lângă mirosul puternic al fiarei... ca un fir de aţă albă. Pentru Tarzan. urma lui Numa era tot atât de distinctă, ca şi trotuarul străzilor din oraşe pentru noi. Tarzan a ştiut că se apropie de carnivor. cu mult înainte de a-i auzi mârâiturile furioase de prevenire.

Strigând maimuţelor să facă ca el, s-a urcat repede într-un copac, după câteva clipe, Numa era înconjurat de un cerc de fiare aţâţate, destul de sus ca el să nu le poată ajunge cu ghiarele, dar în plina lui vedere.

Carnivorul sătea pitit cu labele din faţă pe pieptul victimei. Tarzan putea să vadă că era moartă, dar ceva din forul său interior îl îndemna să-i salveze cadavrul din ghiarele fiarei, ca o pedepsire a ei. Strigând în cor tot felul de insulte, care mai de care mai teribile, au rupt crengi din jurul lor, aruncându-le asupra leului..., acesta, bineânţeles, în urma exemplului dat de Tarzan, ca iniţiator al bombardamentului.

Numa a început să răcnească cu furie. Era flămând, dar în condiţiile acestea nu se putea hrăni.

Maimuţele dacă ar fi fost lăsate în voia lor s-ar fi plictisit în curând şi l-ar fi lăsat pe leu să se bucure de tovarăşa lor moartă. Ele tot nu mai puteau să o învie, aruncând cu beţe în Numa şi, deci, se foloseau pierzându-şi timpul în care fiecare şi-ar fi putut căuta liniştit de hrană?

Tarzan avea cu totul altă concepţie. El socotea că Numa trebuia pedepsit şi gonit de acolo. Trebuia să i se administreze lecţia că nu are voie să mănânce un Mangani, chiar dacă a reuşit să îl ucidă.

Mintea lui omenească îmbrăţişa şi viitorul, pe când mai-

muţoii nu puteau zări decât prezentul imediat. Ei se mulţumeau să scape azi de primejdia lui Numa, pe când Tarzan vedea nevoia, precum şi mijloacele, de a fi apăraţi şi în zilele ce vor mai urma.

De aceea a insistat ca antropoizii să îşi continue atacul, astfel că ploaia de proiectile îl făcea pe Numa să-şi ferească necontenit capul şi să răcnească întruna. Totuşi, de flămând ce era, nu se îndura să-şi părăsească prada.

Tarzan însă şi-a dat sema în curând, că crengile aruncate de Numa nu-i pricinuiau fiarei nici o rană, nici nu o dureau prea tare, când se întâmpla să o nimerească, aşa că se uită prin jur după proiectile mai cu efect. Nu i-a trebuitz multă vreme să găsească ceea ce îi trebuia. La vreo treizeci de metri de Numa ieşeau din pământ câteva vârfuri de stâncă de un granit descompus în bucăţi mari şi mici, insuflând flăcăului ideea unui fel de muniţii mai eficace.

Comunicând maimuţoilor ca să-l observe bine, s-a lăsat jos din copac şi adună un braţ întreg de pietre de toate dimensiunile, atâtea cât putea duce cu el. Ştia că îndată ce maimuţoii îl vor vedea ce face, îl vor imita imediat, înţelegând chiar ceea ce aveau de făcut, mai repede decât le-ar fi dat instrucţiile necesare în această privinţă.

De altfel, dacă le-ar fi cerut să facă ceea ce au făcut după câteva minute, s-ar fi putut prea bine ca maimuţoii să nu-l asculte, pentru că Tarzan nu a ajuns încă regele tribului Ciuk. Aceasta a fost câţiva ani mai târziu. Deocamdată nu era decât un tânăr, care a reuşit să capete un loc de onoare în consiliile acestor fiare sălbatice, printre care o soartă ciudată l-a aruncat. Maimuţoii, posomorâţi din generaţia mai veche, tot îl urau, după cum fiarele îi urăsc pe toţi aceia în care nu au încredere şi al căror miros le este străin.

Maimuţoii mai tineri, aceia care au crescut din copilărie odată cu el, s-au obişnuit cu mirosul lui ca şi acela al oricărui membru de trib. Ei nu aveau în el mai puţină încredere ca în oricare altul din camarzii lor. Totuşi, nu îl iubeau pentru că în afară de sezonul împerecherii, nu iubeau

pe nimeni, iar animozităţile iscate între maimuţoi în timpul acestui sezon durau de multe ori tot anul, până în sezonul următor. Nu erau decât o bandă de fiare posomorâte şi uşor iritabile.

Într-adevăr, se găsea printre ei şi câte unul în care să încolţească primele sămânţe ale omenirii..., un fel de rememorare a omului care a făcut primii paşi spre umanism, atunci când a început să umble mai mult şi mai des pe picioarele din spate şi a descoperit că se mai poate servi şi la altceva de labele anterioare.

De aceea, şi Tarzan le-a arătat prin exemple ceea ce voia el să facă ei şi nu avea încă dreptul să le comande. El a descoperit de mult înclinarea maimuţelor spre imitaţie şi a învăţat că se poate folosi de ea. Prin urmare, umflându-şi braţele cu fragmente de granit, s-a urcat din nou în copac şi a rămas satisfăcut când a văzut că maimuţoii îi urmează imediat exemplul.

În timpul scurtei pauze acordate leului, interval în care maimuţoii şi-au adunat muniţii, el s-a pregătit să mănânce, dar abia a apucat să-şi întindă prada pentru ospăţ şi să ia o poziţie mai comodă, că a şi fost izbit în obraz de o piatră colţuroasă, pe care mâna experimentală a flăcăului a aruncat-o cu putere. Răcnetul lui brusc de durere şi de furie, aproape că a fost înăbuşit de o salvă de pietroaie din partea maimuţelor care au văzut actul lui Tarzan. Numa şi-a scuturat capul său masiv şi se uita furios în sus la aceia care îl chinuiau.

Mai bine de jumătate de oră l-au urmărit cu pietre şi beţe rupte din pomi, dar, cu toate că leul şi-a târât prada până în cele mai dese tufişuri, era descoperit mereu şi proiectilele găseau drum până la el, fără să-i dea răgaz să se hrănească, gonindu-l înainte. Maimuţa aceea albă şi fără păr, care mirosea a om, era cea mai rea dintre toate, pentru că a ajuns cu îndrăzneala până acolo că venea aproape de regele animalelor, pentru a arunca cu mai multă precizie fragmentele colţuroase de granit şi bucăţile grele de lemn.

Numa s-a repezit la el de câteva ori - atacuri bruşte, îngrozitoare - dar agera fiinţă care îl chinuia a fost întotdeauna în stare să-l evite, cu o uşurinţă insolentă, încât leul uita de foamea lui în locul furiei ce-l consuma, lăsându-şi prada singură de multe ori, minute întregi, în efortul zadarnic pe care îl făcea să-şi prindă inamicul.

Maimuţele şi Tarzan l-au urmărit până la o poiană mai mare, unde Numa s-a hotărât să se opună pentru ultima dată, aşezându-se în centrul poienii, destul de departe de oricare copac, pentru a fi imun la aruncările neândemânatice ale maimuţelor. Tarzan îl nimerea acum mult mai des şi cu mai bun efect. Distanţa nu îi prea convenea lui Tarzan, pentru că Numa suferea izbiturile ocazionale numai cu câte o mârâitură şi s-a şi instalat la dejunul întârziat atât de mult.

Tarzan se scărpina în ceafă, gândindu-se la o metodă mai eficace de atac, fiind hotărât să-l împiedice cu orice preţ pe Numa de a se alege cu vreun profit în urma atacului asupra tribului. Mintea lui de om se gândea la viitor, pe când păroasele maimuţe nu se gândeau decât la ura lor din prezent împotriva inamicului secular... Tarzan înţelegea că dacă Numa găseşte că este uşor să fure, când îi este foame, pe când unul din tribul lui Ciuk, nu va trece mult şi existenţa maimuţelor va fi un coşmar necontenit.

Numa deci, trebuia să capete lecţia că uciderea unei maimuţe aduce după sine o pedeapsă imediată şi nici o recompensă. Nu era nevoie decât de câteva lecţii din acestea şi siguranţa de odinioară a tribului era pentru totdeauna asigurată.

Probabil că leul acesta era vreun leu bătrân, ale cărui forţe şi agilitate fiind în descreştere, l-au silit să se agaţe de prima pradă pe care a putut-o prinde. Era deajuns un singur leu, de era lăsat în voia lui să extermine tribul, sau cel puţin să-i facă existenţa atât de precară şi de îngrozită ca să nu mai fie de trăit.

– Să vâneze pe Gomangani, reflectă Tarzan. Ei sunt pradă şi mai uşoară. Dar trebuie învăţat că printre Mangani

nu are voie să vâneze.

Prima chestiune pe care o avea de rezolvat era cum să smulgă corpul victimei din ghiarele fiarei. A găsit, în cele din urmă, un plan. Oricărei alte persoane, în afară de Tarzan, acest plan i s-ar fi părut foarte riscant. Poate chiar şi lui Tarzan i s-a părut astfel, dar lui tocmai, îi plăceau foarte mult situaţiile care conţineau şi primejdii. În tot cazul, e de presupus că nici unul din noi nu am fi ales un astfel de plan pentru a juca o festă leului acela furios şi flămând.

Tarzan avea nevoie de ajutor pentru ducerea la îndeplinire a planului pe care l-a conceput, iar asistentul lui trebuia să fie tot atât de curajos şi aproape tot atât de ager ca şi el.

Privirile flăcăului au căzut asupra lui Tug, tovarăşul său de joc din copilărie, rivalul primei sale iubiri, care acum dintre toţi maimuţoii din trib, era singurul despre care putea crede că poate nutri în creierul lui sălbatic, pentru Tarzan, un sentiment identic cu acela pe care noi, oamenii îl descriem cu cuvântul "prietenie". Tarzan ştia că Tug este curajos, agil şi tânăr, cu o musculatură minunată.

– Tug! strigă Tarzan.

Marele maimuţoi şi-a întors privirea de pe o creangă groasă pe care încerca să o rupă şi se uită la Tarzan.

– Tug, du-te mai aproape de Numa şi necăjeşte-l, adăugă Tarzan. Necăjeşte-l până se dă la tine. După aceea fugi în partea cealaltă, aşa ca el luându-se după tine să se îndepărteze cât mai mult de corpul Mukăi. Ţine-l aşa, dacă poţi mai multă vreme.

Tug, a dat afirmativ din cap şi a pornit, făcând ocolul poienii prin copaci, până de partea opusă lui Tarzan. Înainte de a coborî, a rupt o creangă groasă şi înainta spre Numa ocărându-l cum îi venea la gură.

Leul, destul de supărat până acum, s-a uitat prima dată la Tug, apoi se ridică în picioare. Tot în acelaşi timp, coada i s-a înălţat dreaptă, întărindu-se ca băţul, iar Tug a pornit la fugă, cunoscând prea bine semnalul de prevenire ce precedea atacul.

Tarzan a alergat spre locul unde zăcea Muka. Numa, cu ochii ţintă la Tug, nu a avut cum să îl vadă pe Tarzan, aşa că a pornit după maimuţoiul care a luat-o la fugă, tocmai la timp, pentru că a ajuns la cel mai apropiat copac cu vreo doi metri înaintea demonului de care era urmărit. Bietul antropoid, cu toată greutatea lui, s-a urcat de astă dată ca pisicile, pe trunchiul sanctuarului său. Câţiva centimetri erau suficienţi să-l ajungă ghearele lui Numa.

Leul s-a oprit un moment sub copac, privind cu furie spre Tug şi scoţând răcnete de se cutremura pământul. După puţin, a vrut să se întoarcă la prada lui şi făcând aceasta coada ţeapănă i-a zvâcnit din nou şi a atacat cu mai multă atenţie ca şi până acum. Ceea ce a văzut el, flăcăul care alerga spre copacii opuşi, ducând pe umărul lui uriaş cadavrul prăzii lui Numa.

Maimuţele spectatori de prin copaci ai acestei întreceri pe viaţă şi pe moarte, ţipau cât le ţinea gura, insulte la adresa leului şi avertismente pentru Tarzan. Soarele, fierbinte şi strălucitor, cădea ca un reflector puternic asupra actorilor din poiană, scoţându-i în relief faţă de spectatorii din umbra copacilor din jur. Se vedea bine corpul brun al tânărului, aproape ascuns de corpul păros, plin de sânge, al maimuţei ucise. După el venea leul îngrozitor cu coama neagră, cu capul aplecat, cu coada întinsă, cursar de rasă din junglă, alergând prin poiana luminată de soare.

Ah, asta este viaţa! Cu moartea la câţiva paşi în urmă, Tarzan gusta plăcerea unui astfel de trai în toată splendoarea lui. Va ajunge el la copaci înaintea morţii care îl gonea?

Gunt, atârnat de o creangă s-a aplecat în faţa lui strigând sfaturile ce se pricepea să le dea.

– Prinde-mă! striga Tarzan, sărind cu sarcina din spinare cu tot, spre maimuţoiul care atârna acolo de picioare şi de o labă. Gunt l-a prins - atât pe Tarzan, cât şi cadavrul femelei ucise - i-a prins cu o labă mare şi păroasă, făcându-le vânt în sus, unde şi degetele lui Tarzan s-au încleştat de o altă creangă, din apropiere.

Sub ei, Numa a făcut o săritură enormă, dar Gunt greu şi neândemânatic în aparenţă, era tot atât de rapid ca şi Manu, maimuţa cea mică, aşa că ghiarele leului abia l-au atins, lăsând în urma lor o dâră de sânge, sub unul din braţele păroase ale maimuţoiului.

Tarzan a dus cadavrul Mukăi până la furca unei crengi înalte, unde nici Şita, pantera, nu l-ar fi putut ajunge. Numa păşea înfuriat încoace şi încolo, pe sub copac, răcnind îngrozitor. A fost frustrat atât de pradă, cât şi de răzbunare.

Era, într-adevăr, sălbatic de tot, dar şi aceia care i-au luat prada de sub nas erau sus de tot, unde nu-i putea ajunge. Maimuţele, după ce au mai aruncat cu câte ceva în fiară, s-au îndepărtat prin copaci dispărând din ochii ei.

Tarzan s-a gândit mult la mica aventură din seara aceea. El a prevăzut ce s-ar putea întâmpla dacă marii carnivori din junglă, ar da o atenţie serioasă tribului lui Ciuk... dar s-a mai gândit şi la spaima şi la fuga rapidă a maimuţelor, când leul s-a repezit asupra lor, la început.

În junglă domnea foarte puţin umor şi, atunci când se întâmpla să fie era de natură posomorâtă, aproape fioros. Fiarele ori nu au, ori au un simţ prea dezvoltat al umorului, dar tânărul vlăstar englez vedea cu haz multe lucruri care tovarăşilor săi, nu le păreau deloc hazlii. Încă din fragedă copilărie a căutat, cum s-a priceput mai bine, să scoată în evidenţă partea glumeaţă a lucrurilor, ba încă să o şi născocească de multe ori, spre marele necaz al maimuţelor din trib.

De aceea şi acum a găsit prilej de râs, în marea spaimă a maimuţelor, precum şi în furia dezamăgitului Numa... chiar în această aventură tristă în care Muka şi-a pierdut viaţa, punând în primejdie şi alţi membrii ai tribului în acelaşi timp. Nu au trecut decât câteva săptămâni de când Şita, repezindu-se, deodată printre membrii tribului, a prins un "balu" de pe creanga unui copac, unde l-a lăsat mama lui ca să-şi caute hrana mai încolo. Şita s-a depărtat neatinsă de nimeni, cu mica sa pradă în fălci. Gândurile acestea îl

indispuneau mult pe Tarzan. A vorbit cu maimuţele, explicându-le uşurinţa cu care Numa şi Şita, într-o singură lună, au ucis pe doi membrii ai tribului

– Ne vor mânca pe toţi, striga el. Noi vânăm prin junglă după voie, fără grijă de inamicii care se apropie de noi. Nici Manu nu face asta. Doi sau trei din tribul lui sunt totdeauna de pază. Tot aşa şi Pacco, zebra, şi Wapi, antilopa: au paznici în jurul hergheliei sau cirezii, în timp ce restul este la păscut. Numai noi, Manganii, îi lăsăm pe Numa, Sabor şi pe Şita să vină să fure, ducând cu ei pe oricare din noi, mai ales pe micii "balu".

– Gr-r-r-r, începu Nung iritat de sugestivul tablou.

– Dar ce putem face? a întrebat Tug, mai inteligent.

– Să avem şi noi paznicii noştri, doi, trei, care să semnaleze apropierea lui Numa sau a Şitei, prevenindu-i astfel pe acei care şi-ar căuta hrana atunci în linişte. Nici Histah nu ar putea să se strecoare, cu toate că vine ascuns prin iarbă.

Iată, deci că maimuţele lui Ciuk, au început să pună santinele în jurul tribului, care să-i păzească pe când ceilalţi îşi căutau hrana, mai grupaţi acum. Tarzan însă, a pornit singur prin junglă, pentru că era om şi căuta să se distreze sau să guste din aventurile pe care jungla posomorâtă şi groaznică le oferea celor care o cunoşteau şi cărora nu le era frică de ea... cu umor fantastic, cu ochi aprinşi şi plini de sânge de multe ori.

Astfel, pe când alţii căutau de mâncare, Tarzan căuta să îşi petreacă în acelaşi timp. Se amuza sărind de pe o creangă de-asupra satului lui Mong, canibalul din jungla primitivă. L-a văzut, după cum l-a văzut de atâtea ori pe vraciul Rabi Keg, cu capul băgat şi acoperit în pielea lui Gorgo, bivolul. Spectacolul acesta nu i-a sugerat nimic, până ce nu a văzut şi o blană de leu, cu cap cu tot, întinsă pe unul din pereţii aplecaţi ai colibei lui Mong. Atunci un zâmbet de mare satisfacţie s-a răspândit pe frumoasa faţă a flăcăului din junglă.

După aceea a pornit înapoi prin junglă, până când, întâmplarea, agilitatea, puterea şi isteţimea lui, sprijinite de puterea minunată de percepţie a simţurilor sale, i-au procurat o cină bună. Dacă simţea că lumea îi datorează mijloacele de trai. îşi dădea seama că era numai de datoria lui să le încaseze. : dar nici nu a existat vreodată un încasator mai bun decât acest fiu al unui lord englez, care ştia mai puţin despre apucăturile strămoşilor lui decât pe ei înşişi, ceea ce echivala cu nimic.

S-a întunecat bine de tot când s-a întors în satul lui Mong, reluându-şi locul de pe creanga lustruită care atârna asupra palisadei, în partea de apus a acestui sat bine întărit. Cum nu era nimic important la ordinea zilei, satul era liniştit şi foarte puţină lume frecventa uliţa principală a satului. Numai câte o orgie de carne sau de bere indigenă îi putea atrage afară din colibe, noaptea, pe oamenii lui Mong. Acum, majoritatea lor dormeau, doar câţiva bătrâni stăteau la taifas pe lângă foculeţele din faţa colibelor, pe când cei mai tineri dispăreau, perechi-perechi, prin umbră.

Tarzan a coborât uşor din copac şi, furişându-se prin umbra colibelor, s-a apropiat de coliba şefului, unde a găsit imediat ceea ce căuta.

Prin apropiere, se aflau câţiva războinici, dar niciunul nu ştia că temutul demon cu pielea albă s-a furişat atât de aproape de ei, nici că a pus în stăpânire ceea ce a vrut să aibă, aşa că nu l-au simţit nici când s-a depărtat de acolo, tot atât de discret precum a venit.

Ceva mai târziu, tot în noaptea aceea, pe când se ghemuia să doarmă la furca unui copac, a rămas mai multă vreme cu ochii deschişi, fără să îl cuprindă somnul, uitându-se la stelele sclipitoare, la planetele de pe cer, la lună şi zâmbi. Şi-a amintit cât au fost de caraghioşi maimuţoii când au luat-o la fugă, o fugă nebună spre adăpostul sigur ce îl ofereau copacii, în ziua când Numa a apărut printre ei şi a prins-o pe Muka.

Îi ştia, totuşi, fioroşi şi foarte curajoşi. De fapt, prima

impresie a surprizei a fost aceea care le-a creat panică, dar şi-a dat bine seama de acest amănunt. A adormit cu faţa înseninată de un zâmbet. Manu, maimuţa cea mică, l-a deşteptat dimineaţa, aruncându-i în faţă boabele uscate din păstaia unei plante, de pe o creangă mai înaltă ca şi aceea unde dormea. Flăcăul s-a uitat în sus şi a zâmbit din nou, pentru că în felul acesta a mai fost trezit din somn, de multe ori de această maimuţă neastâmpărată, Manu.

Erau prieteni buni, o prietenie întemeiată pe reciprocitate. Uneori Manu venea repede, de dimineaţă şi îl trezea, spunându-i că Bara este prin apropiere, sau că Horta doarme într-o groapă cu nămol, nu prea departe. În schimb. Tarzan îi spărgea nucile prea tari, sau îi speria pe Şita şi pe Histah, gonindu-i din apropierea micului său prieten.

Soarele era de câteva suliţe pe cer, iar tribul lui Ciuk a pornit de mult în căutarea hranii. Manu, i-a indicat lui Tarzan, făcând din mână şi scoţând câteva sunete ascuţite din vocea lui subţire, direcţia urmată de maimuţele mari.

– Hai cu mine, Manu, i-a zis Tarzan. Haide să vezi ceva care te va face să leşini de râs. Vino cu mine, dacă vrei să petreci bine azi.

Cu aceste cuvinte, a pornit în direcţia indicată de Manu, care sărea uşurel din creangă în creangă, pe deasupra flăcăului, trăncănind întruna. Tarzan avea peste umeri blana de leu pe care a furat-o în ajun din satul lui Mong. Tribul îşi vedea de treburi în pădure, prin jurul poienii în care Tug, Gunt şi Tarzan l-au chinuit în aşa hal pe Numa încât i-au smuls din ghiare fructul vânătorii.

Unele maimuţe se aflau chiar în poiană. Se hrăneau toate liniştite şi mulţumite, deoarece erau păzite de câteva santinele. Tarzan le-a învăţat aceasta, dar cu toate că el lipsea de mai multe zile, fiind dus singur la vânătoare după cum făcea adesea - sau poate că era dus să viziteze mica lui colibă de la malul mării - maimuţele nu au uitat încă nimic. Mai mult încă, de mai continuau câteva zile să tot pună santinele, ar fi devenit un obicei al tribului, perpetuându-se

la infinit.

Tarzan, care-i cunoştea mai bine decât se cunoşteau ei pe ei, avea toată convingerea că au încetat să mai pună paznici, imediat cum a plecat el. A plănuit să se distreze acum, pe socoteala lor dându-le, în acelaşi timp, o lecţie în ceea ce priveşte pregătirea, care este o chestiune destul de vitală, atât în junglă cât şi oriunde. Faptul că noi existăm azi nu poate fi datorat decât "pregătirii" vreunuia din antropoizii erei oligocene. Desigur, maimuţele lui Ciuk erau totdeauna bine pregătite, din punctul lor de vedere.

Gunt stătea în partea de nord a poienii. Şedea în furca unui copac de unde putea să vadă o bună distanţă din junglă. El a fost acela care a descoperit inamicul. Un foşnet prin tufişuri i-a atras atenţia, iar după puţin a văzut o parte din coama stufoasă şi spatele roşcat al fiarei. Numai în treacăt a zărit, prin frunzişul de sub el, dar a fost destul ca să scoată din adâncul plămânilor un "Va-a-arda!", care în limba maimuţelor înseamnă: "fiţi atenţi", sau "primejdie".

Imediat membrii tribului au început să strige unul după altul "Vaaarda" până când maimuţele s-au înghesuit sus în copaci, iar maimuţoii cei mari au alergat în direcţia lui Gunt. Tot atunci a apărut în poiană şi Numa, leul, păşind maiestuos şi încrezut - din al cărui piept s-a auzit pe rând o tuse, un geamăt prelung şi un răcnet atât de grozav că a făcut să se zburlească părul pe toată lungimea spinărilor păroşilor maimuţoi. Numa s-a oprit aproape de mijlocul poienii, iar în clipa aceea a căzut deasupra lui, din copacii din faţă, o adevărată ploaie de pietre şi beţe. A fost lovit de vreo zece ori, poate şi mai mult în cursul bombardamentului, apoi maimuţoii s-au coborât repede din copaci şi adunând alte pietre au continuat să-l bombardeze fără milă.

Numa căuta atunci să fugă, dar drumul i-a fost împiedicat de altă salvă de proiectile, iar când aproape să iasă din poiană, Tug l-a întâmpinat cu un pietroi mare.

Regele animalelor a căzut sub lovitura ameţitoare a bolovanului colţuros. Cu strigăte şi răcnete de furie, maimu-

ţele din tribul lui Ciuk s-au repezit asupra leului doborât. În labele lor din faţă aveau ciomege şi pietre cu care să-l lovească. Încă câteva clipe şi înainte de a-şi veni în fire, Numa va fi ciomăgit şi sfâşiat până când nu va mai rămâne decât o masă de carne şi oase sfărâmate, amestecate cu păr şi bucăţele de blană, din ceea ce a fost cu puţin înainte una din cele mai temute fiinţe din junglă.

Când ciomegele s-au ridicat să-l izbească şi pietrele să-l zdrobească, iar colţii erau gata să-l sfâşie... în momentul acela s-a repezit ca glonţul de sus din copaci, un Manu bătrân, cu laba lungă şi faţa zbârcită. S-a coborât pe corpul lui Numa, iar odată acolo începu să danseze şi să ţipe, ameninţându-i pe marii maimuţoi ai lui Ciuk. Aceştia s-au oprit în primul moment, ca şi paralizaţi de minunea ce o vedeau înaintea ochilor.

Cum, Manu, maimuţa cea mică? Manu, fricosul şi laşul, îndrăznea să înfrunte furia şi ferocitatea Manganilor! Manu dansând pe corpul în nesimţire a lui Numa, leul şi ameninţându-i pe maimuţoii lui Ciuk, să nu se mai atingă de leu.

Era ceva de necrezut! Iar când maimuţele s-au oprit, Manu s-a aplecat şi l-a apucat pe Numa de o ureche, începând să-l tragă şi să-l smucească de cap până când acesta a căzut de partea cealaltă ca o mască legată, scoţând la iveală părul negru, ciufulit şi profilul delicat a lui Tarzan.

Câteva maimuţe au declarat însă că trebuie, mai ales în cazul de faţă, să termine ceea ce au început, dar Tug, posomorâtul şi puternicul Tug, a sărit imediat lângă flăcăul maimuţelor şi stând deasupra peste trupul în nesimţire al acestuia; îi goni pe aceia care s-ar fi atins de prietenul său din copilărie.

Tika soţia lui, a venit şi ea luând loc alături de Tug, cu colţii rânjiţi şi mârâind. Au mai fost şi alţii care le-au urmat exemplul, până când, după câteva minute. Tarzan a fost înconjurat de un cerc de camarazi, care nu ar fi permis nimănui, nici în ruptul capului să se apropie de el.

Iar când Tarzan a deschis ochii după vreo cinci minute,

dezmeticindu-se din leşin, avea un aer foarte surprins, simţind totuşi, bine durerea loviturilor primite. Se uită în jurul lui precum şi la maimuţele de care era înconjurat şi atunci a înţeles tot ce s-a petrecut. Încet-încet, un zâmbet îi însenină figura.

Loviturile primite erau multe şi unele din ele îl dureau, dar rezultatul bun al aventurii sale merita tot ce l-a costat. A descoperit, de exemplu, că maimuţele lui Ciuk au ascultat de învăţătura lui şi mai află că are prieteni printre aceste fiare arţăgoase pe care le-a socotit lipsite de orice sentiment. Mai află că micul şi fricosul Manu, şi-a riscat viaţa în apărarea lui. Îi părea bine de aceste constatări, dar se roşea ca bujorul când se gândea şi la lecţia pe care a primit-o.

El totdeauna a fost glumeţ... singura persoană glumeaţă printre posomorâţii lui prieteni, dar acum când era întins, pe jumătate mort, de loviturile primite, a făcut un jurământ solemn: să se lase pentru totdeauna de glume pe seama altora.

CAPITOLUL IX

Un vis ciudat

Negrii din satul lui Mong, şeful, se ospătau, în timp ce deasupra lor, într-un copac mare, stătea Tarzan... posomorât, îngrozitor, flămând şi invidios. Ziua aceea a fost foarte săracă în vânat, pentru că până şi pentru cel mai mare vânător din junglă, există zile slabe ca şi zile abundente.

De multe ori se întâmpla ca Tarzan să umble flămând câte douăzeci şi patru de ore în şir. Mai mult, a avut chiar săptămâni întregi în care abia a fost în stare să gonească foametea de la uşă. Dar, împrejurări din acestea erau şi vremelnice şi destul de rare.

Într-un timp a venit o molimă peste ierbivore, încât câmpiile au rămas aproape fără vânat câţiva ani în şir, pe

lângă aceasta numărul marilor pisici a crescut atât de repede, de mişunau prin partea locului, iar prada lor ca şi a lui Tarzan bineânţeles, a fost speriată de acolo pentru multă vreme.

Totuşi, în majoritatea cazurilor era bine hrănit mai întotdeauna. Acum a rămas flămând datorită unor împrejurări nefericite care s-au succedat cu o iuţeală tot atât de mare pe cât de repede a fost el în stare să dea de urma vânatului. Aşa că acum pe când stătea cocoţat în copac, simţea toate junghiurile foamei, iar ura contra veşnicilor lui duşmani, clocotea şi mai puternic în pieptul lui.

Păreau într-adevăr, chinurile lui Tantal, să stea acolo flămând, pe când Gomanganii aceia să se îndoape de mâncare până când stomacurile lor erau gata să crape... şi încă cu friptură de elefant.

Adevărat că Tarzan şi Tantor erau cei mai buni prieteni şi că el nu a gustat, până acum carne de elefant, dar evident că Gomanganii au omorât vreunul şi acum se ospătau din carnea vânatului lor, nici un cod moral nu l-ar fi putut opri pe Tarzan să facă la fel ca ei, dacă ar fi avut prilejul.

Însă, dacă ar fi ştiut că elefantul acesta a murit de boală acum câteva zile, înainte să-i descopere negrii cadavrul, nu ar fi fost atât de pofticios să ia parte la ospăţ, pentru că Tarzan nu mânca stârvuri. Foamea, însă ar putea amorţi gusturile cele mai epicuriene, iar Tarzan nu era tocmai un epicur în felul lui.

În momentul acesta nu era nimic altceva decât o fiară flămândă, pe care numai prudenţa îl ţinea în frâu, pentru că căldarea cea mare de gătit din mijlocul satului era înconjurată de mulţi războinici negri, printre care nici Tarzan nu putea spera că o să treacă neatins.

Prin urmare ar fi fost necesar pentru el, să stea acolo flămând până când negrii se vor sătura încât să cadă în amorţire. Apoi de ar mai fi rămas ceva firimituri, să se sature cum va putea cu ele. Însă, nerăbdătorului Tarzan i se părea că lacomii negri ar crăpa mai curând decât să pără-

sească ospăţul înainte de a fi devorat până şi ultima bucată de carne.

După un timp au întrerupt monotonia mâncării, pentru a executa părţi din dansurile de vânătoare, o manevră care le stimula digestia îndeajuns ca să poată reveni la mâncare cu forţe noi, dar după ce au consumat o cantitate de speriat de carne de elefant şi de bere indigenă, au început să fie prea grei şi incapabili pentru un efort fizic, unii ajungând atât de rău încât nu se mai puteau ridica de jos, ci stăteau întinşi comod, lângă căldare, îndopându-se până-şi pierdeau cunoştinţa.

Trecuse demult de miezul nopţii, când Tarzan a fost, în sfârşit, în măsură să întrezărească sfârşitul orgiei. Negrii adormeau acum repede, unul după altul, numai câţiva mai rezistau. Faţă de starea în care se aflau acum, Tarzan ar fi putut să intre cu uşurinţă în sat şi să fure o mână de carne de sub nasul lor, dar o mână de carne nu era ceea ce voia el. Nimic mai puţin decât o burtă plină ar fi putut potoli golul ce îl simţea în el.

Prin urmare, trebuia să aibă timp destul ca să poată lua câtă carne va vrea. În sfârşit nu a mai rămas decât un singur războinic credincios idealurilor sale: un bătrân a cărui burtă încreţită de vârstă s-a făcut acum netedă şi întinsă ca pielea de pe tobă. Dând dovezi că nu îi este bine, ba chiar că are şi dureri, se târa până la căldare, apoi se ridica cu mare greutate în genunchi, poziţie din care întindea mâna şi înhăţa o bucată de carne.

După aceea se rostogolea pe spate şi gemea greu, rămânând întins, vârând în acelaşi timp carnea printre dinţi, apoi silind-o să coboare în stomacul lui încărcat.

Tarzan s-a gândit că bătrânul va mânca până va muri sau până ce nu va mai rămâne carne în căldare. Gândul acesta l-a făcut să clatine din cap dezgustat. Ce fiinţe murdare mai erau şi Gomanganii aceştia!

Cu toate acestea ei erau singurii din întreaga junglă, care semănau mai aproape cu el la chip şi la trup. Tarzan era

om, aşa că şi ei trebuie să fi fost tot un fel de oameni, după cum micile şi marile maimuţe împreună cu Bolgani, gorila, evident că erau din aceeaşi familie mare, cu toate că se deosebeau în mărime, în înfăţişare şi în obiceiuri.

Lui Tarzan a început să-i fie ruşine, pentru că dintre toate fiarele din junglă, omul era atunci cel mai dezgustător, omul şi Dango, hiena.

Tarzan l-a văzut o dată pe Dango mâncând din stârvul unui elefant, până a pătruns înăuntru, apoi continuă să mănânce atât de mult, că nu a mai fost în stare să iasă pe gaura pe care a intrat în stârv.

Acum ar fi putut crede cu uşurinţă că dacă i s-ar da şi omului prilejul acesta, ar face la fel. Omul mai era de asemenea, cea mai urâtă fiinţă, cu picioarele lui subţiri, cu stomacul lui mare, dinţii piliţi şi buzele groase şi roşii. Omul era dezgustător, iar privirile lui Tarzan erau aţintite în momentul acela asupra războinicului care se tăvălea prin murdăria din preajma căldării.

Iată-l! Se căznea acum să se ridice din nou în genunchi, ca să ia altă bucată de carne. Gemea cât putea de tare de durere şi totuşi, căuta să mănânce, să mănânce, să mănânce întruna. Tarzan nu mai putea să rabde nici de foame, nici să suporte dezgustul de care era cuprins. A coborât la pământ încetişor, aşa ca trunchiul copacului să fie între el şi negrul care tot mai mânca.

Individul era încă în genunchi, îndoit de mijloc, de durere, în faţa căldării. Era întors cu spatele spre Tarzan, care se apropia repede şi fără zgomot. Nici când degetele sale ca oţelul au încercuit gâtul negrului, nu s-a auzit nici un zgomot. Lupta a fost scurtă, pentru că negrul era bătrân şi pe jumătate în nesimţire de efectele îndopării cu bere.

Tarzan a dat drumul masei inerte din mâinile sale şi căutând prin oală a scos mai multe bucăţi mari de carne... destul pentru a satisface foame lui cea grozavă, apoi a ridicat stârvul negrului şi l-a înfundat în căldare.

– Când negrii ceilalţi se vor trezi, vor avea la ce să

mediteze! şi-a spus rânjind.

Iar când a fost să pornească spre copac, cu carnea luată, a pus mâna şi pe un vas cu bere, pe care l-a dus la buze, dar de la primele picături pe care le-a gustat, a scuipat scârbit şi a aruncat departe de el vasul primitiv.

Era sigur că nici Dango nu ar bea o băutură cu un gust şi miros atât de murdar, iar dispreţul lui pentru om a crescut odată cu această convingere.

A pornit prin junglă şi umblă un kilometru şi mai bine înainte să se oprească să mănânce ceea ce a furat de la negri.

A observat că acea carne avea un miros ciudat şi neplăcut. dar a presupus că aceasta se datora faptului că a stat într-un vas cu apă deasupra focului. Bineânţeles că Tarzan nu era obişnuit cu carne gătită.

Nu-i plăcea dar era foarte flămând şi a apucat să mănânce o parte bună din carne, până când să-şi dea seama cât era de scârboasă. I-a trebuit cu mult mai mult decât şi-a închipuit el că va fi necesar ca să-i potolească foamea.

Aruncând restul jos, s-a ghemuit între crengile unui copac, căutând să doarmă, dar somnul părea că îi va veni greu. De regulă adormea tot atât de repede ca şi un câine după ce se face colac în faţa focului din sobă.

Acum, însă, se sucea şi se răsucea, pentru că în adâncul stomacului său, simţea ceva ciudat care semăna cu o încercare din partea fragmentelor de carne de elefant de acolo, să iasă în căutarea elefantului, dar Tarzan era neânduplecat

Scrâşnea din dinţi şi le ţinea în el. Doar nu era el să fie frustrat de ceea ce a mâncat, tocmai acum după ce a aşteptat atâta timp ca să poată pune mâna pe acea mâncare.

A reuşit să aţipească, însă răcnetul unui leu l-a trezit din somn. S-a ridicat şi a văzut că era ziuă în toată regula. S-a frecat la ochi. Nu cumva a dormit cu adevărat? Nu se simţea încă destul de odihnit.

Un zgomot i-a atras atenţia şi, uitându-se în jos, a văzut

un leu la rădăcina copacului, privindu-l cu lăcomie. Se strâmbă în faţa regelui animalelor şi atunci Numa, spre marea lui mirare, a început să se urce în copac spre el.

Acum Tarzan nu a mai văzut lei să se caţere în copaci, ştia că nu se poate, dar totuşi, dintr-un motiv neexplicabil, nu era chiar atât de surprins ca tocmai acest leu să procedeze astfel.

Pe măsură ce leul se urca încet spre el, Tarzan îşi căuta refugiu în crengile de mai sus, dar spre necazul lui a descoperit că nu se mai putea urca decât cu cea mai mare greutate.

Aluneca mereu, pierzând distanţa pe care a câştigat-o, în timp ce leul înainta într-una, apropiindu-se din ce în ce mai mult de el.

Tarzan putea să vadă bine acum scânteierea flămândă din ochii galbeni-verzui ai fiarei. Mai putea să vadă cum îi curgeau balele de pe fălcile căscate, precum şi colţii cei mari gata să-l sfâşie şi să-l distrugă.

În sfârşit, după mare efort, băiatul a reuşit să câştige puţin din distanţă, faţă de urmăritorul lui. A ajuns acum pe crengi mai subţiri, sus de tot, unde ştia bine că leul nu va putea ajunge şi totuşi, diavolul de Numa se urca mereu după el. Era ceva de necrezut dar vedea cu ochii că este adevărat.

Ceea ce îl mira şi mai mult era că deşi îşi dădea seama de imposibilitatea fenomenului, îl accepta ca ceva normal, mai întâi ca un leu să se poată urca în copaci şi al doilea ca să poată ajunge atât de sus unde nici Şita, pantera, animal mai uşor, nu îndrăznea să se aventureze. Tarzan s-a străduit să ajungă în vârful copacului, dar Numa venea după el gemând şi scâncind că trebuie să tot urce.

În sfârşit Tarzan a ajuns sus de tot deasupra pădurii, în vârful copacului pe o creangă care se tot clătina şi încovoia sub greutatea lui. Mai departe nu putea să meargă. Sub el, leul se urca mereu, iar Tarzan s-a convins că i-a sosit sfârşitul.

Nu se putea bate cu Numa pe o creangă atât de subţire,

mai ales cu un astfel de Numa, pentru care crengile de la şaptezeci de metri înălţime erau un teren tot atât de bun de mers ca şi pământul de jos.

Leul se apropia acum din ce în ce mai mult Încă o clipă şi va putea întinde labele sale enorme. trăgându-l în fălcile lui îngrozitoare.

Un zgomot huruitor deasupra capului său l-a făcut pe Tarzan să se uite îngrijorat în sus. O pasăre mare dădea ocol în zbor pe deasupra lui. Nu a mai văzut până acum în toată viaţa lui, o pasăre atât de mare ca aceea şi totuşi, o recunoscu imediat.

Nu a văzut-o el de atâtea ori într-una din cărţile din cabana de lângă golful înconjurat de pământ..., cabana pe care a crescut muşchi şi al cărui conţinut era singura moştenire rămasă de la răposatul şi necunoscutul lui tată?

În cartea ilusrată, pasărea era arătată că zboară departe de pământ cu un copilaş în ghiarele sale, pe când pe pământ, o mamă disperată stă cu mâinile în sus.

Leul a întins laba lui cu ghiare să-l înhaţe, când pasărea a coborât repede şi şi-a înfipt în spatele lui Tarzan un rând de gheare tot atât de formidabile ca şi ale leului.

Durerea a fost amorţitoare, totuşi, Tarzan a simţit o mare uşurare când a fost smucit din ghearele teribile ale lui Numa Cu un fâlfâit puternic din aripi, pasărea s-a ridicat repede, până când pădurea a rămas departe în jos.

Tarzan s-a simţit rău şi i-a venit ameţeală, uitându-se în jos de la o înălţime atât de mare, aşa că a închis ochii strâns, reţinându-şi răsuflarea.

Pasărea enormă care îl ţinea în ghiare se urca din ce în ce mai sus. Tarzan a deschis ochii, jungla era atât de departe că abia putea să o mai vadă, ca pe ceva nelămurit, de culoare verde, dar deasupra lui şi foarte aproape era soarele.

A întins mâinile la soare, să se încălzească, simţindu-le reci Şi atunci l-a apucat pe neaşteptate un acces de furie faţă de situaţia în care se găsea. Unde îl ducea oare pasărea? Trebuia el să se lase atât de liniştit, în voia poftei unei fiinţe

înaripate, oricât de enormă ar fi fost ea? Trebuia oare, ca el, Tarzan luptător puternic, să moară fără să dea măcar o singură lovitură pentru propria lui apărare?

Niciodată!

A scos din teacă lungul lui cuţit de vânătoare şi l-a înfipt de două ori deasupra, în pieptul păsării. Puternicele aripi îi mai fâlfâiră spasmodic de câteva ori, strânsoarea ghearelor ei slăbi, iar Tarzan s-a simţit căzând prin spaţiu în jos, spre jungla atât de îndepărtată.

I s-a părut flăcăului că nu mai termină de căzut, că au trecut nenumărate minute până când a ajuns să se izbească de vârful copacilor.

Crengile mai subţiri s-au rupt sub greutatea lui, dar i-au încetinit căderea, aşa că a ajuns să se oprească o clipă, chiar pe creanga pe care s-a culcat aseară.

În primul moment s-a oprit acolo, căutând cu disperare să îşi restabilească echilibrul, dar nu a reuşit şi şi-a continuat căderea, dar întinzând rapid mâinile apucă o creangă şi s-a lăsat atârnat de ea.

A deschis încă o dată ochii, pentru că i-a închis la momentul căderii. Cu agilitate a urcat înapoi, în furca de unde s-a rostogolit.

Un leu răcni sub el şi uitându-se în jos, Tarzan a văzut ochii galbem-verzui ai fiarei, strălucind în lumina lunii, uitându-se lacom în sus la el, prin întunericul nopţii din junglă. Tarzan a deschis gura după aer, să răsufle adânc. O sudoare rece îi ieşea din toţi porii, iar în stomac simţea o durere mare... Tarzan a visat primul său vis.

A stat mai multă vreme să se uite la Numa, aşteptându-l să se urce în copac după el şi ascultând să audă zgomotul aripilor făcute de pasărea de sus, pentru că pentru Tarzan, visul era realitate.

Nu-i venea să creadă ceea ce a văzut şi totuşi, văzând acele lucruri de necrezut, nu putea să nu creadă dovezilor propriilor sale simţiri. Niciodată, în toată viaţa lui nu l-au înşelat simţurile sale atât de rău, aşa că era firesc să aibă

încredere în ele.

Fiecare simţire care a fost transmisă până acum creierului său a fost întotdeauna cu toată varietatea, o simţire adevărată. El nu putea concepe posibilitatea ca să treci, numai în aparenţă, printr-o aventură, atât de ciudată, în care să nu fie nici un pic de adevăr.

Un stomac deranjat de carne veche de elefant, un leu răcnind în junglă, o carte cu poze şi somnul ar fi putut să zugrăvească, cu atâta exactitate, până şi cele mai mici amănunte, a ceea ce, după toate aparenţele, i s-a întâmplat.

Ştia bine că Numa nu se poate urca în copac, ştia că nu există în junglă nici o pasăre ca aceea pe care a văzut-o şi mai ştia că nu ar fi putut să cadă nici o parte din distanţa de la care i-a dat drumul pasărea şi să mai trăiască după aceea.

Ca să încheiem, Tarzan era într-o stare de mare nedumerire, când s-a instalat încă o dată să doarmă... o persoană foarte nedumerită, e drept, dar care simţea şi o greaţă mare. Şi cum se gândea adânc asupra întâmplărilor ciudate de peste noapte, mai asistă şi la o altă întâmplare remarcabilă.

Era într-adevăr de neânchipuit şi totuşi a văzut cu proprii lui ochi, nici mai mult nici mai puţin decât pe Histah, şarpele, târându-se încolăcit, cu trupul lui alunecos, în sus pe trunchiul copacului...

Un Histah cu capul bătrânului pe care Tarzan l-a îndesat în căldare cu capul şi cu burta lui rotundă, neagră, întinsă ca pe tobă.

Când figura îngrozitoare a bătrânului, cu ochii peste cap fixi şi sticloşi, a ajuns aproape de Tarzan şi şi-a deschis fălcile să îl prindă.

Flăcăul a lovit cu furie în faţa aceea hidoasă, iar în clipa când a izbit-o, umbra a dispărut. Tarzan s-a ridicat în picioare tremurând din fiecare mădular, cu ochii holbaţi şi gâfâind.

S-a uitat de jur-împrejur cu ochii lui ageri, dar nu a văzut nici urmă de bătrân cu corpul lui Histah, şarpele. A văzut numai o omidă pe pulpa lui goală căzută de pe o

creangă de deasupra lui. Făcând o strâmbătură, a pleznit-o cu degetul şi a văzut-o căzând în întunericul de jos.

În felul acesta a trecut noaptea: vis după vis, coşmar după coşmar, până când bietul Tarzan a ajuns să tresară, ca o căprioară speriată, până şi de foşnetul frunzelor din copac, sau să sară în picioare, când râsul spart al vreunei hiene întrerupea tăcerea junglei.

În sfârşit, a venit şi dimineaţa, care părea că nu mai vine, iar Tarzan bolnav şi cu febră, a pornit abătut prin desişul junglei să caute apă de băut. I se părea că întregul său corp e în flăcări şi că i se usucă gâtul ca scoarţa unui copac.

A văzut pe o cărare o încâlceală de tufişuri aproape de nepătruns şi se strecură acolo, pentru a muri singur şi nevăzut, ferit de atacurile carnivorilor.

Dar nu a murit. A dorit el destulă vreme să moară, însă după un timp natura şi un stomac ultragiat s-au uşurat după propriul lui sistem de terapie, iar Tarzan a avut un şoc, apoi a căzut într-un somn normal şi netulburat, care a durat până târziu, după-amează. Când s-a trezit nu mai era bolnav, dar se simţea foarte slăbit.

Iarăşi căută apă şi după ce a băut bine, a pornit încet spre cabina de lângă mare. A luat de mult obiceiul, ca în momente de singurătate sau când era necăjit, să caute acolo liniştea şi odihna pe care nu le găsea nicăieri.

Când a ajuns lângă cabină şi a ridicat veriga elementară pe care a făcut-o tatăl său cu atâţia ani în urmă, doi ochi mici injectaţi de sânge, au început să îl pândească din ascunzişul unui tufiş de la marginea junglei.

Îl priveau cu răutate, pe sub sprâncene groase şi stufoase şi încă cu cea mai mare curiozitate. El a intrat, în timpul acesta, în cabină, închizând uşa.

Aici, departe de toată lumea, putea visa fără teamă că va fi întrerupt. Se putea ghemui sus pe masă şi să se uite la chipurile din acele lucruri ciudate care erau cărţi. Mai avea şi putinţa să dezlege înţelesul cuvintelor tipărite pe care a

învăţat acum să le citească, fără să cunoască limba vorbită pe care o reprezentau.

În felul acesta putea să trăiască într-o lume minunată, despre care nu avea altă idee decât că era cuprinsă între scoarţele iubitelor sale cărţi.

Numa şi Sabor puteau să cutreiere mult şi bine în apropierea lui, elementele naturii puteau bântui în toată furia lor, dar aici Tarzan putea să nu mai fie în pază, ci într-o delicioasă descordare, care îi reda toate facultăţile pentru urmărirea neântreruptă a uneia din cele mai mari plăceri ale sale.

A răsfoit până a ajuns la chipul acelei păsări mari care îl ducea în gheare pe micul Tarmangani. Şi, examinând poza tipărită din faţa lui, şi-a încreţit fruntea.

Da, era chiar pasărea care a zburat cu el, cu o zi înainte... pentru că visul a fost pentru Tarzan o realitate în toată puterea cuvântului, la care el tot se mai gândea, deşi a trecut o zi şi o noapte de când a dormit în copacul acela.

Dar, cu cât se gândea mai mult la această chestie cu atât pierdea din certitudinea în adevărul aventurii prin care a trecut..., dar nu era nicidecum în stare să determine unde înceta realul şi unde începea irealul.

A fost el oare sau nu în satul negrilor, l-a ucis sau nu pe bătrânul Gomangani, a mâncat sau nu a mâncat carne de elefant, a fost sau nu bolnav?

Tarzan s-a scărpinat în părul lui negru şi s-a minunat de toate pentru că erau foarte ciudate. A ştiut, totuşi, că nu l-a văzut niciodată pe Numa urcându-se în copaci, precum nici pe Histah cu capul şi burta unui negru bătrân ucis de el mai înainte. În cele din urmă a scos un oftat şi a renunţat. Nu a mai încercat să afle ceea ce nu putea afla. Cu toate acestea, în adâncul inimii lui ştia bine că i s-a întâmplat ceva despre care nu a mai avut experienţă până atunci... o altă viaţă care exista când dormea şi despre care putea să-şi amintească şi după ce se trezea din somn.

Şi atunci, a început să se întrebe cu uimire, dacă vreuna

din acele creaturi ciudate. pe care le întâlnea în somn, nu l-ar ucide cumva. În momentele acelea, Tarzan părea să fie alt Tarzan, timid. neândemânatic şi molatic . dorind să fugă de duşmani, după cum fugea Bara cel mai fricos dintre animale.

Astfel, odată cu visul a venit şi prima nuanţă uşoară de frică, ceva ce Tarzan nu a mai simţit niciodată când era treaz, dar poate că trecea acum prin ceea ce au trecut şi premergătorii lui la începutul omenirii şi pe care ei au transmis-o posterităţii, mai întâi sub formă de superstiţie. iar mai târziu ca religie. Şi aceasta pentru că în ei Tarzan a văzut noaptea, în somn. lucruri pe care nu şi le putea explica după criteriile simţirilor şi judecăţii din timpul zilei.

Astfel, au găsit pentru ei o explicaţie ciudată. în care se cuprindeau forme groteşti. posedând puteri ciudate şi de neânchipuit şi cărora le-au atribuit, în cele din urmă. toate fenomenele inexplicabile ale naturii care îi umpleau de smerenie, de uimire şi de groază.

Pe când Tarzan şi-a concentrat mintea asupra "gândăceilor" de pe paginile tipărite din faţa lui, reamintirea activă a ciudatelor aventuri. a început să se contopească cu textul pe care îl citea: o povestire despre Bolgani, gorila. în captivitate.

Avea în faţa lui o ilustraţie în culori, mai mult sau mai puţin aproape de realitate. a unui Bolgani într-o cuşcă, iar o mulţime de Tarmangani rezemaţi de o balustradă. se uitau curioşi la fiara care le mârâia în faţă.

Tarzan se mira destul de mult, după cum, de altfel, o făcea întotdeauna, despre penele colorate, atât de curioase şi fără rost cu care aceşti Tarmangani erau acoperiţi de sus până jos. Îi venea întotdeauna să zâmbească când se uita la aceste fiinţe ciudate. Se întreba dacă ei îşi acopereau corpul de ruşine că sunt fără păr. sau pentru că credeau că aceste lucruri ciudate măresc frumuseţea înfăţişării lor.

Îl distrau în special gătelile ciudate de pe capul persoanelor din ilustraţii. Se mira cum de izbuteau unele femele să

le poată ţine drepte pe cap... dar când a privit la caraghioasele lucruri mici şi rotunde pe care bărbaţii le aveau pe cap, a fost aproape să izbucnească într-un hohot de râs, cum nu a mai râs vreodată.

Continua să dezlege încet înţelesul diferitelor combinaţii de litere de pe acea pagină, dar în timp ce citea gândăceii, pentru că întodeauna socotise ca atare literele, au început să alerge prin faţa lui foarte confuz, încurcându-i vederea şi gândurile.

De două ori s-a frecat apăsat pe ochi cu dosul palmei, dar nu a fost în stare să-i aducă pe gândăcei înapoi la o formă coerentă şi inteligibilă decât numai câteva clipe de fiecare dată.

A dormit rău cu o noapte înainte, şi acum era istovit de nesomn, de boală şi de febra uşoară ce-l scuturase, aşa că i-a fost din ce în ce mai greu să-şi fixeze atenţia sau să îşi ţină ochii deschişi.

Şi-a dat seama că adoarme, dar tocmai pe când se lămurea de aceasta şi se decidea să se supună înclinării care acum a luat proporţia unei dureri fizice, a fost deşteptat de zgomotul deschiderii uşii cabanei.

Întorcând repede capul într-acolo, a rămas uimit pentru un moment, văzând cât era uşa de mare trupul enorm şi păros al unui Bolgani, gorilă fioroasă.

Dacă era vreun locuitor al junglei cu care nu ar fi vrut să fie în încăperea cea mică a cabanei, acela era Bolgani.

Totuşi, nu îi era frică, deşi privirile lui agere au descoperit că fiara era în covulsiunele acelei nebunii de junglă care se abate asupra atâtor maimuţoi fioroşi.

De obicei, gorilele evită conflictul, se ascund de alte animale din junglă şi în general sunt cei mai buni vecini. Când, însă, sunt atacaţi, sau când îi apucă nebunia, nu există fiinţă în junglă suficient de îndrăzneaţă şi de feroce ca să caute de bună voie ceartă între ele.

Tarzan însă nu avea cum să evite aceasta. Bolganii îl priveau în ochii lui răutăcioşi, injectaţi de sânge. Nu va trece

nici o clipă şi se va năpusti asupra flăcăului, pentru a-l înhăţa.

Tarzan a întins mâna după cuţitul de vânătoare aflat pe masă, lângă el, dar cum degetele lui nu au găsit imediat arma, îşi roti privirea în căutarea cuţitului.

Făcând acesta, privirile i-au căzut asupra ilustraţiei cu Bolgani. Îşi găsi cuţitul dar nu a făcut altceva decât să-l pipăie alene, zâmbind în direcţia fiarei care înainta spre el.

Nu va mai fi el înşelat din nou de lucruri goale care veneau pe când dormea! Fără îndoială că, după o clipă, Bolgani se va transforma în Pambo, şobolanul, cu capul lui Tantor, elefantul.

Tarzan a avut destule halucinaţii în zilele de febră, pentru a avea o idee la ce s-ar putea aştepta. De data aceasta, Bolgani nu şi-a schimbat forma, ci venea încet spre el. Deşi era puţin cam nedumerit, Tarzan nu simţea dorinţa să alerge după vreun loc de adăpost, după cum a fost senzaţia cea mai certă în celelalte aventuri ale lui atât de noi şi stranii. Se simţea acum acelaşi ca întotdeauna, gata să se bată la nevoie..., dar era convins că în faţa lui nu se află o gorilă în carne şi oase.

Socoti că era timpul ca apariţia să se fi topit în aerul curat, sau să se fi schimbat până acum în altceva. Dimpotrivă, însă, era tot acolo, distinctă ca şi Bolgani în persoană, în blana lui neagră magnifică, lucind vie în lumina unei raze de soare cum se răsfrângea în cabană pe fereastra de la spatele lordului Greystoke.

Aceasta era cea mai reală din aventurile somnului său, gândi Tarzan, aşteptând impasibil incidentul amuzant ce credea că va urma.

Gorila s-a repezit la atac. Două mâini puternice cu pielea îngroşată, îl înhăţară pe flăcău, din pieptul adânc al fiarei ieşi un mârâit hidos, iar pe obraji, Tarzan îi simţi răsuflarea fierbinte. Şi totuşi, a rămas zâmbind.

O dată sau de două ori putea fi înşelat Tarzan, dar nu de atâtea ori consecutiv! Era convins că acest Bolgani nu e o

gorilă reală, pentru că, dacă ar fi fost, nu ar fi putut intra niciodată în cabană, deoarece numai el, Tarzan, ştia cum să umble cu clanţa aceea.

La rândul ei, gorila era nedumerită de pasivitatea ciudată a acestei maimuţe fără păr. Se opri o clipă cu fălcile deschise şi cu colţii rânjiţi aproape de beregata flăcăului, apoi părea că a ajuns, deodată, la o hotărâre.

L-a aruncat pe Tarzan pe unul din umerii lui păroşi şi a pornit, ieşind pe uşă, spre copacii mai mari din apropiere.

Tarzan şi acum era sigur că totul era o aventură din somn, aşa că zâmbea cu poftă când gorila ucigaşă îl ducea de acolo fără să întâmpine nici o rezistenţă.

Peste puţin timp, considera Tarzan, se va trezi şi se va vedea înapoi în cabană, acolo unde a adormit. A privit înapoi şi a crezut că a văzut că uşa cabanei a rămas deschisă.

Asta nu îi convenea! El a a vut grijă să o închidă întotdeauna, ca nu cumva să intre cineva acolo. Manu, maimuţa cea mică i-ar răvăşi grozav comorile, dacă s-ar întâmpla să intre acolo măcar pentru câteva minute.

Acest gând l-a încurcat. Unde se sfârşea aventura somnului şi unde începea realitatea? Tot ce vedea în jurul lui era destul de normal..., nimic din exagerarea grotescă a aventurilor din somn.

În acest caz, ar fi fost mai bine să ştie că lucrurile sunt cum trebuie, să se asigure că uşa cabanei este într-adevăr închisă, nu ar fi stricat aceasta, chiar dacă totul părea că se întâmplă, sau se întâmpla real.

A încercat să se dea jos de pe umărul lui Bolgani, dar fiara nu a făcut decât să mârâie înfiorător şi să-l ţină şi mai strâns. Făcând un efort puternic, Tarzan a reuşit să se desfacă din strânsoare, dar cum a ajuns jos pe pământ, gorila s-a repezit furioasă spre el, înhăţându-l din nou şi înfigându-şi colţii în umărul lui pârlit de soare.

Zâmbetul de umor a dispărut de pe buzele lui Tarzan când durerea şi sângele fierbinte au deşteptat în el instinctele

de luptă.

Adormit sau treaz, afacerea aceasta nu mai era o glumă! Muşcând, sfâşiind şi mârâind, amândoi se rostogoliră pe jos pe pământ. Gorila era cuprinsă de înverşunarea unei furii nebune.

Mereu îşi slăbea colţii din umărul flăcăului, încercând să-i încleşteze în beregata lui. Dar şi Tarzan s-a mai bătut cu fiinţe care ţintesc în locul fatal, aşa că se ferea de fiecare dată într-o parte, căutând el să-şi înhaţe adversarul de gât. A reuşit.

Puternicii lui muşchi s-au încordat şi s-au înnodat sub pielea lui netedă, străduindu-se să scuture de pe el corpul păros al fiarei.

În timp ce îl sugruma pe Bolgani şi-l împingea cu greu la o parte, strecura încet mâna cealaltă printre ei, până când vârful cuţitului de vânătoare ajunse în dreptul inimii sălbatice a fiarei...

A fost suficientă o mişcare rapidă a pumnului de oţel, cu lama ascuţită să pătrundă până la ţintă. Bolgani, gorila, nu scoase decât un singur răcnet, după care se desfăcu din strânsoarea lui Tarzan, se ridică în picioare, făcu câţiva paşi clătinându-se, apoi a căzut întinsă.

După câteva mişcări în spasmele morţii, a rămas ţeapănă.

Tarzan stătea şi privea fiara pe care tocmai a răpus-o, tot trecând degetele, nedumerit prin părul lui negru. După puţin, s-a aplecat şi a atins cadavrul.

Sângele gorilei i-a murdărit degetele. Le-a ridicat până la nas şi le mirosi. Apoi clătină din cap şi porni spre cabană. Uşa era tot deschisă.

A închis-o şi a tras zăvorul de lemn. S-a întors apoi la cadavrul gorilei, s-a oprit şi s-a scărpinat în ceafă. Dacă aceasta era o aventură din somn, atunci care era realitatea? Cum să le distingă una de cealaltă?

Cât de real şi cât de ireal era tot ce i s-a întâmplat până acum în toată viaţa lui? A pus atunci un picior pe corpul

întins jos şi nemişcat al adversarului lui şi. întorcându-şi faţa spre ceruri, a lansat strigătului pe care obişnuia să-l folosească atunci când ucidea.

Un leu i-a răspuns de departe de tot. Era ceva foarte real şi totuşi. nu era sigur. Nedumerit. porni înainte prin junglă.

Nu. nu ştia ce este şi ce nu este real. dar un lucru ştia bine de tot: că niciodată nu va mai mânca din carnea lui Tantor. elefantul.

CAPITOLUL X

Lupta cu cartuşele

Era o zi senină, ideală. O adiere răcoroasă tempera căldura soarelui ecuatorial. În trib domnise pacea de săptămâni întregi şi nici un duşman nu a pătruns de afară în locurile lui rezervate.

Toate acestea, în mintea maimuţelor erau o dovadă că şi viitorul va fi identic cu trecutul apropiat. Santinelele, devenite acum. dintr-o simplă regulă un obicei definitiv al tribului, ori îşi neglijau vigilenţa, ori dezertau cu totul de la posturi, după cum le venea pofta.

Tribul era foarte împrăştiat în căutarea hranei. Aşa pot submina pacea şi prosperitatea, siguranţa celei mai primitive comunităţi ca şi pe cea a celei civilizate.

Până şi persoanele deosebite devin mai puţin pridente şi slăbesc paza, aşa că cineva ar fi socotit că Numa. Sabor şi Şita au uitat cu totul de ei.

Femelele şi puii alergau nepăziţi prin jungla posomorâtă, în timp ce maimuţoii lacomi, le-au luat-o cu mult înainte. Aşa se întâmplă că Tika şi Gazan, micul ei "balu", să vâneze în marginea extremă a tribului fără să se afle nici un maimuţoi prin apropiere.

Cu mult mai la sud. trecea prin junglă o făptură sinistră:

un maimuţoi antropoid enorm, aproape nebun din cauza singurătăţii şi a înfrângerii recent suferite.

Cu o stâptămână înainte a intrat în dispută pentru domnia unui trib îndepărtat, şi acum, bătut bine şi îndurerat, rătăcea prin junglă alungat din trib.

S-ar fi putut întoarce mai târziu în propriul trib şi să se supună voinţei brutei păroase pe care a încercat să o detroneze. În momentul de faţă, însă, nu îndrăznea să o facă, pentru că, nu numai că a umblat după coroana aceluia, ci şi după nevestele lui.

Va trebui să treacă cel puţin o lună până să fie uitat şi iertat de acela în faţa căruia a greşit. Din această cauză, Meg rătăcea prin junglă singur, furios şi plin de ură.

În această stare sufletească se afla el când a dat, pe neaşteptate peste o femelă tânără căutându-şi singură hrana prin junglă: o femelă străină, mlădioasă, voinică şi incomparabil de frumoasă.

Meg, fără să sufle măcar, se furişă de o parte a cărării, unde frunzişul des al tufişurilor tropicale îl ascundea de Tika, fără însă să-l poată împiedica să-şi desfete ochii la drăgălăşenia ei.

Dar privirile lui nu se ocupau numai de Tika în momentul acela, ci cercetau şi prin jur, ca nu cumva să fie pe acolo vreun "balu" mai mare, sau mai ales, maimuţoi adulţi din tribul ei.

Când cineva râvneşte la o femelă dintr-un trib străin, trebuie să ţină seamă şi de gardienii fioroşi şi puternici ai femelelor, care foarte rar se întâmplă să fie departe de ele şi care s-ar bate cu un străin până la moarte, în apărarea soţiei sau a puiului unui camarad.

Meg nu vedea nici urmă de altă maimuţă, doar această femelă străină şi un "balu" mic jucându-se prin apropiere. Tot uitându-se la femelă, ochii lui răi şi injectaţi s-au închis pe jumătate, cât despre "balu", o muşcătură a fălcilor lui puternice în mica lui ceafă îl va reduce la cea mai deplină tăcere.

Meg, era un maimuţoi frumos şi mare, semănând mult cu Tug, soţul Tikăi. Amândoi erau în floarea vârstei, amândoi cu musculatura perfectă, colţi mari şi tot atât de feroce, aşa cum ar dori să fie cea mai pretenţiosă femelă.

Dacă Meg ar fi fost din tribul ei, Tika ar fi cedat tot atât de uşor ca şi lui Tug, când i-ar fi fost timpul de împerechere... acum, însă, îi aparţinea lui Tug şi nici un alt maimuţoi nu ar fi putut avea pretenţii asupra ei mai înainte să îl învingă pe Tug în luptă piept la piept.

În cazul acesta, Tika avea dreptul să se hotărască. Dacă nu favoriza de pretendent, putea lua parte la luptă alături de soţul ei şi să-şi facă datoria, descurajându-l pe acela care o doreşte.

Pentru aceasta putea fi de ajutor soţului ei, pentru că deşi avea ghearele şi colţii mai mici ca ai unui maimuţoi adult, se putea servi de ele cu foarte mult efect. Chiar în momentele acestea era ocupată în neobosita căutare a unor lăcuste, uitând de toate.

Nici nu observase cât de mult s-a îndepărtat, împreună cu puiul ei, Gazan, de restul tribului şi nici simţurile ei nu erau în gardă, aşa cum ar fi trebuit să fie.

Lunile de siguranţă şi linişte sub paza protectoare a santinelelor, le-a infiltrase tuturor un sentiment de siguranţă paşnică, întemeiată pe ideea greşită, care a distrus multe comunităţi luminate în trecut şi va continua să distrugă şi altele în viitor, că, dacă nu au fost atacaţi până acum, nu vor mai fi niciodată.

Meg, convingându-se că numai femela şi puiul ei se aflau prin preajmă, ieşi hoţeşte la iveală. Tika era cu spatele întors spre el, când el a dat năvală asupra ei.

Simţurile ei s-au deşteptat până la urmă, vestind-o de primejdie şi se întoarse să-l întâmpine pe maimuţoiul străin, cu câteva clipe mai repede ca el să o fi ajuns.

Meg se opri la câţiva paşi de ea. Mânia i-a dispărut faţă de farmecul feminin aşa de seducător al străinei.

A făcut câteva zgomote prietenoase - o serie de plescă-

ituri, cu buzele sale mari şi groase - care nu erau departe de a semăna cu acelea care ar fi fost produse de o sărutare în aer.

Tika însă, nu i-a răspuns decât printr-o rânjire a buzelor şi un mârâit de prevenire. Micul Gazan a început să alerge spre mama sa, dar ea îl preveni printr-un "Kriiig" să nu se apropie, poruncindu-i să se urce într-un copac înalt.

Evident că Tika nu a fost impresionată favorabil de noul ei admirator. Meg şi-a dat seama de aceasta, aşa că îşi schimbă procedeele.

Îşi umflă pieptul uriaş şi se bătu în el cu pumnii noduroşi, legănându-se încoace şi încolo.

– Eu sunt Meg, se lăudă el. Uită-te la colţii mei. Uită-te la braţele mele cât sunt de mari şi ce picioare puternice am. Cu o singură muşcătură, aş putea ucide pe cel mai mare dintre maimuţoii voştri. Singur am ucis-o pe Şita. Eu sunt Meg. Meg te vrea pe tine.

Apoi aşteptă să vadă efectul vorbelor sale, dar nu a avut mult de aşteptat. Tika se răsuci cu o iuţeală care dezminţi greutatea ei şi a plecat în direcţie opusă.

Scoţând un mârâit de supărare, Meg a urmărit-o, dar femela mai mică şi mai uşoară, era prea rapidă pentru el. O goni câteva zecimi de metri, apoi făcând spume la gură, se opri şi începu să bată cu pumnii în pământ.

Micul Gazan privea de sus din copac şi asista la supărarea maimuţoiului străin. Fiind prea tânăr şi văzându-se în siguranţă, mai sus decât unde ar fi putut ajunge maimuţoiul, aruncă, ţipând o insultă, aceluia care îl necăjea. Meg s-a uitat spre el.

Tika s-a oprit la o mică distanţă...; nu putea să se îndepărteze prea mult de puiul ei. Meg repede şi-a dat seama de acest lucru şi s-a hotărât să profite de ocazie. A observat că pomul în care s-a urcat Gazan era izolat şi puiul nu ar fi putut trece în altul fără să nu se dea jos din acesta.

Meg o va obţine aşadar, pe mamă prin dragostea acesteia pentru puiul ei. Maimuţoiul se aruncă în crengile de

jos ale copacului.

Micul Gazan încetă să-l mai insulte; expresia ştrengărească de pe figura lui se schimbă în una de îngrijorare, care a fost repede urmată de frică îndată ce Meg a început să urce spre el.

Tika îi striga să se urce mai sus şi micul "balu" alergă sus printre crengile subţirele, care nu ar fi suportat greutatea marelui maimuţoi.

Cu toate acestea, Meg a continuat să se urce. Tikăi nu-i era frică. Ştia că Meg nu putea să urce destul de sus ca să-l ajungă pe Gazan, aşa că stătea la oarecare distanţă de copac, şi-i striga maimuţoiului toate ocările din junglă. Fiind de sex feminin nu încape îndoială că era neântrecută în această artă.

Ea, însă, nu cunoştea isteţimea la rele a micului creier din ţeasta lui Meg. Era convinsă că maimuţoiul se va urca cât mai sus după Gazan, apoi, văzând că nu-l va putea ajunge, va relua goana după ea, despre care ştia că va fi de asemenea fără rezultat.

Era atât de convinsă de siguranţa puiului ei şi capacitatea de a-şi purta de grijă, că nu mai scoase strigătul de ajutor care ar fi adus imediat pe ceilalţi membri ai tribului în ajutor.

Meg a mers încet, până unde îndrăznea să rişte să se urce cu greutatea lui cea mare pe crengile cele subţiri. Gazan, însă, era cu patru-cinci metri mai sus decât el. Maimuţoiul se înţepeni pe picioare, apucă în mâinile lui vânjoase creanga principală din mijloc - partea de sus a trunchiului copacului - se încordă şi a început să o scuture cu violenţă. Tika se îngrozi. A înţeles imediat ce şi-a pus Meg în gând.

Gazan se atârnase de vârful unei crengi lungi. De la prima scuturătură şi-a pierdut echilibrul. Nu a căzut însă, ci se ţinea agăţat, cu toate cele patru mâini ale lui. Meg îşi îndoi sforţările, iar în urma zguduiturilor sale teribile creanga de care atârna puiul se frânse cu o troznitură puternică.

Tika a văzut prea bine care era rezultatul şi uitând de propria ei primejdie, împinsă de iubirea de mamă, alerga să se urce în copac şi să se bată cu acea creatură îngrozitoare care ameninţa viaţa mititelului ei.

Înainte de a ajunge la trunchiul copacului, Meg reuşise cu zguduituri violente, să-l desprindă pe Gazan de creangă. Puiul de maimuţă dând un strigăt de spaimă, porni să cadă printre crengile înfrunzite, căutând zadarnic să se agaţe din nou de altă creangă.

Fără să reuşească în încercarea lui disperată, a căzut cu o bufnitură surdă la picioarele mamei sale, unde a rămas nemişcat. Tika s-a aplecat să ridice în braţele ei trupul care nu mai dădea semne de viaţă, dar tot în acelaşi timp, Meg a sărit asupra ei.

Zbătându-se şi muşcând, se luptă să scape, dar muşchii ei nu se puteau împotrivi prea mult muşchilor uriaşi ai acelui maimuţoi enorm. Meg, o lovea întruna înăbuşind-o, până când, în cele din urmă, pe jumătate în nesimţire, femela a căzut într-o quasi-supunere. Meg o aruncă atunci pe umăr şi porni pe cărare, spre sud, de unde a venit.

Întins jos pe pământ zăcea micul Gazan, nemişcat. Nu gemea, nu se mişca. Soarele se ridica încet spre meridian. O fiară scârboasă ridicând din când în când botul să miroasă adierea de vânt, din junglă, se strecura prin tufişurile dese de sub copaci. Era Dango, hiena.

După puţin, urâciosul ei cap a pătruns prin frunziş şi ochii ei cruzi s-au oprit asupra lui Gazan.

În aceeaşi zi, de dimineaţă, Tarzan s-a dus la cabana lui de pe malul mării, unde îşi petrecea câteva ceasuri din zi, mai ales când tribul se afla prin vecinătate.

Pe podeaua camerei era întins un schelet de om - tot ce a mai rămas din fostul lord Greystoke - zăcea aşa cum a căzut, acum vreo douăzeci de ani când Ciuk, maimuţoiul cel mare l-a aruncat la podea, luându-i viaţa.

De multă vreme oasele lui bine făcute de englez au fost

curăţite până şi de cea mai mică bucăţică de carne de pe ele. De ani de zile, Tarzan vedea acest schelet, dar fără să-i dea prea multă atenţie decât a acordat nenumăratelor mii de oase împrăştiate în toate părţile prin junglă.

Pe pat se odihnea un alt schelet, mai mic; iar tânărul îl ignora şi pe acesta, după cum l-a ignorat şi pe celălalt. De unde putea el să ştie că unul a fost tatăl lui iar celălalt mama sa?

Grămăjoara de oase din tabăra primitivă făcut cu atâta dragoste de fostul lord Greystoke, nu însemna nimic pentru el...; dar într-o zi ţeasta aceea mititică va fi dovada dreptului său la un titlu mândru.

Pentru Tarzan nu erau decât oase. Nu-i trebuiau, pentru că nu a mai rămas carne pe ele şi nici nu erau în drumul lui, pentru că nu cunoştea nevoia unui pat, iar peste scheletul de pe pardoseală putea păşi cu uşurinţă.

Acum se simţea neliniştit. A răsfoit paginile unei cărţi, apoi pe ale alteia. S-a uitat la ilustratele pe care le ştia pe de rost, apoi le aruncă la o parte.

După aceea a cotrobăit a mia oară prin dulap. A scos de acolo un săculeţ care conţinea mai multe piese mici, rotunde, de metal. S-a jucat de multe ori cu ele, în decursul anilor, dar întotdeauna le-a pus la loc în pungă, iar punga în dulap, pe raftul unde o descoperise la început.

Ciudat mai era şi modul cum se manifesta ereditatea lui Tarzan. Născut dintr-o rasă ordonată, el fiind o persoană ordonată, fără să ştie pentru ce.

Maimuţele lăsau de multe ori să le cadă din mână lucrurile când îşi pierdeau interesul pentru ele..., le dădeau drumul în iarbă sau din crengile înalte ale copacilor. Uneori le găseau din întâmplare, dar cu Tarzan nu era tot aşa.

Printre puţinele lucruri ce îi aparţineau avea un loc şi punea înapoi fiecare obiect, după ce termina ce avea de făcut cu el. Bucăţile rotunde, de metal din pungă, îl interesau întotdeauna. De fiecare parte a lor erau în relief figuri al căror înţeles el nu îl putea cuprinde.

Piesele erau curate şi luceau. Se distra alcătuindu-le la diferite figuri de masă. S-a jucat cu ele în felul acesta de sute de ori. Acum însă, pe când se juca a scăpat o bucată drăguţă şi galbenă - o liră sterlină de aur - care a alunecat sub patul în care zăcea tot ce a fost muritor din frumoasa lady Alice de odinioară.

Potrivit obiceiului, Tarzan s-a lăsat imediat pe brânci, căutând sub pat piesa de aur pe care a pierdut-o. O găsi, dar a mai găsit şi altceva: o cutie mică de lemn şi un capac care se ridica cu totul.

Le-a scos pe amândouă, după ce a pus lira la loc în pungulіţă şi pungulіţa pe raft în dulap, a început să cerceteze cutia. Conţinea un număr de bucăţi cilindrice, de metal sub formă de con la un capăt şi late la celălalt, nişte cartuşe de armă de vânătoare aproape ieşite din uz. Erau verzi de tot, nelustruite, acoperite de rugina depusă pe ele de ani de zile. Tarzan luă din cutie câteva şi le examină.

Frecându-le una de alta, descoperi că verdele se ia, lăsând o suprafaţă lucitoare pe două treimi din lungime şi un gri închis în partea conică. A luat atunci un beţişor şi a frecat între ele cilindrele, pentru a se convinge pe deplin.

La şold îi atârna o pungă, pe care a luat-o de la unul din numeroşii războinici negri ucişi de el. A pus în ea vreo două duzini din noile lui jucării, cu gândul să le lustruiască în voie când va avea chef să o facă.

După aceea a pus cutia la loc sub pat, şi nemaigăsind nimic care să îl distreze, a ieşit din cabină pornind înapoi în direcţia tribului.

Cu puţin mai înainte de a ajunge de acolo, a auzit un freamăt, ţipete de femele şi de "balu", precum şi mârâituri sălbatice de adulţi. Imediat şi-a iuţit paşii pentru că "Kriiig"-urile pe care le auzea, l-au înştiinţat că se întâmpla ceva grav. Mai înainte, când Tarzan era ocupat cu lucrurile din cabana tatălui lui, Tug, puternicul soţ al Tikăi, vâna cam la doi kilometri mai la nord de trib. După ce şi-a potolit foamea, a pornit alene, înapoi spre poiană, unde a lăsat

tribul cu un ceas două înainte

După puţin timp, s-a întâlnit cu membrii tribului, împrăştiaţi câte unul sau doi. trei la un loc. Nu o vedea însă pe Tika. nici pe Gazan. aşa că a început să-i întrebe despre ei. Nimeni. însă. nu i-a văzut de mai multă vreme.

Tot ce ştia el era că vrea să o găsească pe Tika. ca să-l scarpine în spate, pe când îşi digera dejunul. Dar cu toate că o strigă. o căută şi i-a întrebat pe toţi pe care i-a întâlnit. nu a putut da de nici o urmă. A început să se supere şi aproape s-a hotărât să o pedepsească pe Tika, pentru că s-a îndepărtat atât de mult de trib, tocmai atunci când el avea nevoie de ea

A apucat pe o cărare care mergea la sud. iar. când a ajuns într-o poiană mică prin care trecea poiana, o observă de partea cealaltă pe Dango, hiena. Fiara mâncătoare de stârvuri nu l-a văzut pe Tug, pentru că nu mai avea ochi pentru nimic altceva, decât pentru ceea ce se găsea în faţa ei, în iarba de sub un copac ceva de care se apropia pe furiş. după cum era obiceiul fiarelor din junglă.

Tug. precaut ca întotdeauna. după cum se şi cuvine acelor care cutreieră jungla şi doresc să trăiască mai mult, s-a urcat fără zgomot într-un copac. putând în felul acesta să vadă mai bine ce se petrecea în poiană. Nu îi era frică de Dango. dar dorea să vadă ce pândea hiena. De fapt, Tug era împins mai mult de curiozitate decât de precauţie.

Ajungând într-un loc printre crengi de unde putea vedea fără nici o piedică, o zări pe Dango mirosind ceva jos în iarbă... ceva ce Tug a recunoscut imediat că este micul său Gazan, nemişcat şi fără viaţă. Scoţând un strigăt atât de bestial şi de îngrozitor că orice mişcare a hienei a fost paralizată pentru câteva clipe, iar maimuţoiul se aruncă asupra fiarei Aceasta, surprinsă de atacul neaşteptat al lui Tug. s-a întors scrâşnind şi mârâind, asupra lui ca să-l sfâşie, dar era ca şi cum o vrabie ar ataca un uliu.

Degetele noduroase ale lui Tug s-au şi înfipt în gâtul hienei, apoi numai dintr-o singură muşcătură a fălcilor lui puternice, i-a rupt beregata şi-i aruncă la o parte cadavrul, cu

dispreţ. Ridicându-se în picioare a scos strigătul de chemare a maimuţoiului către femela sa. Neprimind nici un răspuns s-a aplecat din nou, cu capul în iarbă, mirosind corpul lui Gazan. În pieptul acestei fiare sălbatice şi urâte bătea o inimă care era mişcată cât de puţin, de aceleaşi emoţii de iubire paternă.

Chiar dacă nu avea nici o dovadă despre aceasta, trebuie să ne închipuim că există, deoarece numai astfel se poate explica supravieţuirea rasei umane, în care gelozia şi egoismul masculilor ar fi distrus puii în primele stadii ale rasei, tot aşa de repede cum erau aduşi pe lume, dacă Dumnezeu nu ar fi sădit în pieptul lor acea dragoste paternă care se arată destul de puternică prin instinctul protector al masculului. Iar Tug, s-a dezvoltat nu numai în instinctul protector într-un grad înalt, dar şi iubirea pentru vlăstarul lui. Aceasta, din cauză că Tug era un specimen neobişnuit de inteligent, printre maimuţele acelea mari, antropoide, despre care localnicii din ţinutul Gabiei vorbesc numai în şoapte, dar pe care nici un alb nu le-a văzut vreodată, sau dacă le-a văzut nu a apucat să trăiască şi să ne spună şi nouă despre ele, până la venirea lui Tarzan printre ele.

De aceea şi Tug s-a întristat, după cum s-ar fi întristat oricare alt tată când îşi pierde copilul.

Tug, mirosi câteva clipe trupul inert al fiului său. După aceea a început să-l mângâie şi să-i netezească părul ciufulit cu botul şi limba. De pe buzele lui sălbatice ieşi un geamăt surd, dar imediat durerea lui a fost urmată de o dorinţă mistuitoare de răzbunare. Sărind în picioare, a dat drumul unei salve de "Kriiig"-uri, printre care intercala şi strigătul maimuţoiului înfuriat, Tug nemaifiind acum decât un antropoid predominat de răzbunare şi de pofta de a vărsa sânge. La strigătele lui, s-au asociat strigătele celorlalţi membri ai tribului, care alergau prin copaci.

Acestea au fost strigătele pe care le-a auzit Tarzan, când se întorcea în cabana lui. Imediat şi-a ridicat vocea şi a dat răspunsul necesar, alergând, în acelaşi timp acolo, cu o

repeziciune uimitoare. Când a ajuns, în cele din urmă, în locul unde se afla tribul, i-a văzut aproape pe toţi membrii acestuia strânşi în jurul lui Tug şi a încă ceva care zăcea întins pe pământ. Coborând printre ei, Tarzan s-a apropiat până în mijlocul cetei de maimuţoi.

Tug tot mai răcnea, dar, cum l-a văzut pe Tarzan, încetă şi aplecându-se, îl ridică pe Gazan în braţele sale, întinzându-l să-l vadă şi el. Dintre toţi maimuţoii din trib, numai pe Tarzan îl iubea Tug, iar Tarzan avea încredere, socotindu-l mai înţelept şi mai isteţ. Tot lui i s-a adresat şi acum.

Cum a văzut trupul neimşcat în braţele lui Tug, de pe buzele lui Tarzan a ieşit un mârâit surd de durere.

– Cine a făcut asta? întrebă el. Unde este Tika?

– Nu ştiu, răspunse Tug. L-am găsit întins aici şi Dango era să-l mănânce, dar nu a fost Dango acela care i-a făcut aceasta...; nu văd urme de colţi.

Tarzan s-a apropiat şi şi-a lipit urechea de pieptul lui Gazan.

– Nu-i mort, a zis. Poate că nu o să moară.

Cu aceste cuvinte, a trecut printre maimuţoi şi a făcu de două ori ocolul cetei, examinând terenul pas cu pas. Deodată, s-a oprit, mirosind cu patos, apoi a sărit în picioare şi a scos un strigăt ciudat, la auzul căruia Tug şi ceilalţi maimuţoi s-au apropiat de el, pentru că au înţeles că vânătorul a dat de urma vânatului.

– Un maimuţoi străin a fost pe aici, a zis Tarzan. L-a bătut pe Gazan şi a furat-o pe Tika.

Atunci Tug şi ceilalţi adulţi din trib au începu să răcnească şi să-l ameninţe pe hoţ, dar nu au mai făcut nimic altceva. Dacă maimuţoiul străin ar fi fost pe undeva, pe aproape, în ochii lor, l-ar fi rupt în bucăţi, dar niciunul nu s-a gândit să îl urmărească.

– Dacă santinelele ar fi păzit teritoriul tribului, lucrul acesta nu s-ar fi întâmplat, îi dojeni Tarzan. Dar aşa o să se întâmple mereu, atâta timp cât nu ţineţi sentinele să vă păzească de inamici. Jungla este plină de duşmani şi, totuşi,

voi vă lăsaţi femelele şi puii să umble după hrană pe unde vor ei. Tarzan se duce acum, continuă el după o mică pauză. să o găsească pe Tika şi să o aducă înapoi în tribul ei.

Această idee le plăcu şi celorlalţi maimuţoi.

– Mergem şi noi cu toţii! au strigat ei

– Nu se poate, a răspuns Tarzan. să mergem cu toţii. Nu putem lua cu noi femelele şi puii, când plecăm la vânătoare şi la luptă. Trebuie să rămâneţi să le păziţi, pentru că altfel, îi pierdem pe toţi.

Maimuţoii se scărpinară gânditori în ceafă. Începeau să priceapă acest sfat înţelept, dar la început au fost încântaţi de ideea cea nouă, ideea de a urmări un inamic, de a-l prinde şi a-l pedepsi. Instinctul comunităţii a fost înrădăcinat în firea lor de veacuri întregi de datină.

În timpuri grele, instinctul comunităţii, îi trimitea grămadă, aşa că maimuţoii, prin unirea forţelor şi ferocitatea lor, se puteau apăra foarte bine de duşmani. Dar ideea de a se despărţi pentru a se război cu duşmanul nu le-a trecut încă prin minte..., era cu totul străină obiceiului, prea departe de interesele comunităţii.

Simţurile lui îi spuneau că atacul asupra Tikăi nu a fost făcut decât de un singur maimuţoi. Deci pentru un singur inamic nu era nevoie de tot tribul ca să-l pedepsească. Doi maimuţoi l-ar fi ajuns repede, salvând-o pe Tika. În trecut nimeni nu nu s-a gândit să pornească în căutarea femelelor furate, uneori, din trib. Dacă se întâmpla ca Numa, Sabor sau Şita, sau chiar vreun maimuţoi străin, să ducă vreo fată sau femelă din trib, fără să fi observat cineva, afacerea era terminată: femela era pierdută pentru ei, nimic mai mult.

Soţul păgubit, în cazul când victima avea soţ, mormăia supărat o zi-două, apoi dacă era destul de voinic îşi lua altă tovarăşă din trib, sau pornea prin junglă cu gândul să poată fura şi el una din femelele altor triburi. Tarzan s-a învoit în trecut cu aceste obiceiuri, din cauză că cei furaţi nu au prezentat nici un interes pentru el. Acum însă, era altceva. Tika a fost prima lui dragoste, iar pe Gazan, puiul Tikăi, îl

iubea tot atât de mult ca şi cum ar fi fost al lui.

S-a mai întâmplat odată mai de mult, ca Tarzan să fi intenţionat să pornească în căutarea cuiva pentru a se răzbuna. Aceasta a fost atunci, de mult, când fiul lui Mong, Long o ucise pe Kala. Singur a pornit atunci în urmărire şi s-a răzbunat. Acum, deşi într-un grad mai mic, era îndemnat de aceeaşi pasiune.

Însufleţit de aceste gânduri, i-a vorbit astfel lui Tug:

– Lasă-l pe Gazan cu Muga. E bătrână, cu colţii rupţi şi nu mai este bună de nimic, dar îl va îngriji bine pe Gazan, până ne înapoiem cu Tika.

Apoi s-a adresat Mugăi:

– Să ştii că te ucid, dacă îl găsim cumva pe Gazan mort când ne întoarcem.

– Unde mergem? întrebă Tug.

– Ne ducem să o aducem pe Tika, a răspuns el, apoi să-l ucidem pe maimuţoiul care a furat-o. Haide!

Şi a pornit imediat pe urma maimuţoiului străin - urmă pe care el o vedea destul de bine - a pornit fără să se uite dacă Tug îl urmează sau nu. Acesta îl depuse pe Gazan în braţele Mugăi, zicându-i:

– Dacă moare, Tarzan te va ucide!

Apoi se luă după tovarăşul lui, care în timpul acesta alerga de-a lungul cărării din junglă.

Nici un maimuţoi din tribul lui Ciuk nu era în stare să urmărească vânatul cu atâta îndemânare ca Tarzan, ale cărui simţuri dezvoltate erau ajutate de o inteligenţă deosebită. Raţiunea i-a arătat drumul pe care l-a urmat, iar urmele lăsate de Meg erau dinstincte pentru el.

Maimuţoiul enorm şi păros a urmat de aproape silueta elegantă a flăcăului. Mergeau în tăcere, ca două umbre, printre numeroasele umbre din junglă. Urma era proaspătă, iar acum, după ce au trecut de locul unde mirosul tribului era mai tare, îi era foarte uşor să-l urmărească pe Meg şi pe Tika după miros.

Mirosul Tikăi, binecunoscut lui Tarzan şi lui Tug, le

spuneau amândurora că sunt pe urmele ei. În curând şi mirosul lui Meg le deveni tot atât de cunoscut. Înaintau destul de repede, când cerul se acoperi pe neaşteptate cu nori. Tarzan se grăbi. Acum aproape că zbura pe cărarea din junglă sau printre copaci. Îl urmărea cu îndemânare, ca o veveriţă, pe drumul cotit printre crengi, sărind din copac în copac, după cum a făcut şi Meg cu puţin înaintea lor... Înaintau mult mai repede decât Meg, pentru că ei nu erau împiedicaţi de o sarcină ca a aceluia.

Tarzan se gândi că trebuie să fie foarte aproape de acela pe care îl urmărea şi că, din moment în moment, avea să dea peste el, mirosul devenind din ce în ce mai pronunţat. Deodată, însă jungla a fost străbătută de fulgere, după care au urmat imediat zgomotul asurzitor al tunetului, răsunând prin ceruri şi pădure, de se cutremura întreg pământul. După aceea a început să plouă.

Ploaia a făcut tocmai ceea ce Tarzan ştia bine că va face: a înlăturat orice urmă a vânatului de pe faţa pământului. Torentele de apă au căzut într-una mai bine de o jumătate de oră, apoi soarele a apărut din nou, împodobind pădurea cu milioanele de pietre scumpe, strălucitoare, dar Tarzan, deşi întotdeauna sensibil la minunăţiile variate ale junglei, astăzi nu mai avea ochi pentru ele. Numai la un singur lucru se mai gândea acum: ploaia a şters orice urmă a Tikăi şi a răpitorului ei.

Până şi printre crengi există cărări bătătorite, întocmai ca cele de jos, de pe pământ, dar cele de prin copaci se bifurcă şi se întretaie cu mult mai des decât cele de jos, drumul fiind mai deschis decât printre tufişurile dese de sub copaci. După ce a încetat ploaia, Tarzan şi Tug şi-au urmat drumul pe una din aceste cărări, presupunând că era era drumul urmat de hoţ; ajunşi la prima răspântie, s-au găsit în mare încurcătură, pentru că nu ştiau pe unde să apuce.

S-au oprit aici, iar Tarzan a început să examineze fiecare copac şi frunză care ar fi putut fi atinsă în trecere de maimuţoiul fugar. A mirosit chiar şi trunchiul copacului, pe

când ochii lui ageri cercetau coaja pentru a găsi cel mai mic indiciu de urma vânatului. Era o lucrare înceată şi anevoioasă, iar Tarzan ştia că în timpul pierdut de el, maimuţoiul din tribul străin se îndepărta într-una cu prada, câştigând poate timpul necesar să ajungă undeva, la loc sigur, înainte de a putea fi prins.

În sfârşit, după vreo jumătate de oră de căutări, din partea amândurora, nasul ager al lui Tarzan a prins mirosul lui Meg, slab de tot şi aproape imperceptibil, sub o frunză unde umărul păros al duşmanului s-a atins în trecerea lui, de crengi. Au pornit deci, încă o dată la drum, dar încet şi cu multe pauze, care îi descurajau, pentru că în unele locuri urma părea pierdută. După aceste indicii şi după altele, Tarzan a înţeles că hoţul tot o mai ducea cu el pe Tika. Adâncimea urmelor picioarelor arăta că acela care le-a făcut ducea o sarcină, în plus, se sprijinea numai într-un singur pumn, mâna cealaltă fiind ocupată cu altă treabă: aceea de a-şi ţine prizoniera pe umăr.

În unele locuri, Tarzan a putut observa chiar schimbarea sarcinii de pe un umăr pe celălalt, indicată prin adâncimea urmei de partea greutăţii şi schimbarea urmei pumnului dintr-o parte în alta a cărării. Pe distanţe destul de mari se putea observa că maimuţoiul a mers drept, numai pe picioarele din spate, aşa cum merge un om. Însă aceste urme ar fi putut fi făcute de orice alt antropoid de specia aceea, pentru că spre deosebire de cimpanzei şi gorile, indivizii acelei specii umblau cu uşurinţă, fără ajutorul mâinilor.

Amănuntele de felul acesta le serveau lui Tug şi lui Tarzan la identificarea hoţului, iar mirosul caracteristic al acestuia, întipărit în memoria lor, le înlesnea să-l recunoască imediat ce ar fi dat peste el, chiar dacă ar fi lăsat-o pe Tika undeva. L-ar fi recunoscut mai repede şi mai sigur decât toate fotografiile şi tot sistemul Bertillon prin care detectivii moderni, recunosc pe cei din lumea civilizată care fug azi de justiţie.

Dar cu toate simţurile lor atât de acute, cei doi membri

din tribul lui Ciuk: Tarzan vlăstar omenesc şi Tug maimuţoiul, au avut destul necaz şi destule pauze să se ţină de urma lui Meg, aşa că nici a doua zi pe la amiază nu au prins hoţul. Acum însă, mirosul acestuia era puternic, pentru că a fost lăsat după ploaie, iar Tarzan ştia că nu va trece mult şi-l va ajunge pe fugar cu prada lui.

Pe deasupra lor, pe când se furişau înainte prin junglă, erau o mulţime de Manu pălăvrăgind între ei. Mai erau şi mii de păsări cu pene strălucitoare, ciripind sau ţipând prin frunziş, în timp ce nenumărate insecte bâzâiau şi zbârnâiau prin iarbă şi prin aer.

Un Manu cu barbă albă, îi văzu trecând şi se opri din ocara ce i-o făcea femelei sale. După ce i-a privit câteva clipe, a pornit prin copaci cu o iuţeală ce te făcea să bănuieşti că ar fi urmărit de Şita... În aparenţă, Manu nu era decât o maimuţică foarte speriată, fugind să-şi salveze viaţa..., nu se vedea nimic suspect în acţiunea lui.

Dar Tika ce a făcut în tot timpul acesta?

Se resemnase, oare, şi-l însoţea pe noul ei soţ cu toată umilinţa şi dragostea unei soţii supuse? O singură privire ar fi dat răspunsul cel mai satisfăcător. Tika era zgâriată şi plină de sânge, din cauza multelor răni făcute de furiosul Meg, în sforţările lui zadarnice de a o aduce la supunere. Dar şi el era destul de zgâriat şi muşcat. Cu o ferocitate încăpăţânată, Meg nu slăbea din mână prada lui nefolositoare.

Îşi făcea drum prin junglă, în direcţia terenului ce aparţinea tribului său în nădejdea că regele îi va uita trădarea, iar de nu era hotărât să se resemneze, orice soartă era mai bună faţă de suferinţa de a fi singur în junglă cu această femelă îngrozitoare. În afară de aceasta se gândea să-şi arate tovarăşilor lui captiva şi, dacă i-ar fi cu putinţă, să-şi înduplece regele să o primească în dar.

În sfârşit, a ajuns într-un loc unde a văzut doi maimuţoi din tribul său. Era o poiană frumoasă, cu copaci răzleţi, tufişuri şi bolovani enormi, întocmai ca un parc, însă un parc

natural, bolovanii şi urmele gheţarilopr preistorici fiind mărturia mută, pe aici pe unde un soare arzător îşi aruncă razele asupra unei jungle tropicale. Ambii maimuţoi, văzând de la distanţă apropierea lui Meg, şi-au rânjit colţii puternici, zburlindu-şi părul de pe şira spinării. Meg, însă, recunoscându-i, le strigă:

– Este Meg. Meg care aduce o femelă nouă.

Maimuţoii au aşteptat până când Meg a venit aproape de ei. Tika s-a întors să-i privească, cu colţii rânjiţi şi mârâind. Nu era nicidecum plăcută la vedere şi totuşi cu tot sângele de pe ea şi cu toată expresia de ură de pe figura ei, maimuţoii şuşoteau, în semn că Tika e frumoasă şi au invidiat norocul lui Meg... dar, din nefericire nu ştiau cu cine îşi făceau de lucru.

Şi cum stăteau şi se uitau unii la alţii, înainte de a vorbi ceva, au văzut venind spre ei un maimuţoi din neamul lui Manu, foarte agitat, care se opri pe o creangă deasupra lor.

– Vin doi maimuţoi străini, anunţă el; unul este un Mangani şi celălalt este un antropoid urât, fără păr pe el. Se ţineau de urmele lui Meg. I-am văzut cu ochii mei!

– Haide, îl sfătui unul din tovarăşii lui Meg, să aşteptăm sosirea străinilor, ascunşi în tufişul des de acolo, de la marginea poienii.

Au pornit să traverseze poiana. Maimuţa cea mică nu îşi mai putea stăpâni bucuria. Sărea înfierbântată, în sus şi în jos, printre crengi. Cea mai de seamă petrecere din viaţa ei era să provoace lupte sângeroase între locuitorii mai mari din junglă, timp în care stătea sus la adăpost, să privească spectacolul.

Da, Manu era lacom după bătăi, oricât de sângeroase ar fi fost, atâta vreme cât se băteau alţii; iar nu el... maimuţoiul acesta gri, cu barba lungă, era un adevărat fanatic după asemenea spectacole. Maimuţoii s-au ascuns în tufişul de lângă cărarea pe unde trebuiau să treacă cei doi maimuţoi străini.

Tika tremura de agitată ce era. Auzise şi ea vestea lui

Manu şi ştia că maimuţoiul fără păr nu putea fi altul decât Tarzan şi, fără îndoială, că celălalt era Tug. Nu s-a aşteptat la un ajutor de felul acesta, nici nu a îndrăznit să prevadă o astfel de eventualitate. Singurul gând a fost să scape şi să fugă înapoi la tribul lui Ciuk, dar chiar această eventualitate i se părea absolut imposibilă, atât de straşnic o păzea Meg.

Când Tug şi Tarzan au ajuns în poiana în care Meg şi-a găsit prietenii, mirosul de maimuţă a devenit atât de pătrunzător, că amândoi au ştiut că străinul trebuie să fie pe undeva prin apropiere. Înaintau cu mai multă atenţie, dorind să se apropie de hoţ pe la spate şi, dacă era cu putinţă, să-l atace înainte ca el să le simtă prezenţa.

Nu ştiau că maimuţica cu barbă le-a luat-o înainte şi nici că trei perechi de ochi sălbatici le pândeau mişcările, aşteptându-i să ajungă la îndemâna ghearelor şi colţilor lor. Astfel, au trecut înainte prin poiană, apucând pe cărarea ce ducea spre desişul de partea cealaltă, când au auzit deodată, de foarte aproape, strigătul cunoscut "Kriig" şi au recunoscut vocea Tikăi. Meg şi tovarăşii lui, slabi la minte, nu au prevăzut că Tika i-ar fi putut trăda, aşa că au izbucnit în accese de furie. Meg a lovit-o, apoi toţi trei s-au repezit să se bată cu Tarzan şi cu Tug. În timpul acesta, Manu dansa sus pe crenguţa ei, ţipând de bucurie. Într-adevăr, avea pentru ce să se bucure, pentru că lupta era una dintre cele mai frumoase.

Cei patru maimuţoi împreună cu Tarzan au intrat în luptă. S-au rostogolit pe jos, pe cărare, prin iarbă. Se muşcau, se izbeau şi se zgâriau întruna, însoţind scena cu mârâituri şi răcnete. După cinci minute de luptă, toţi cinci erau plini de sânge, iar cel cu barba gri din copac era aproape să cadă jos, de atâta emoţie. Ţipa cât îl ţinea gura, strigându-le "bravo" în limba lui, când unuia, când altuia.

Manu voia să vadă un antropoid ucis. Nu-i păsa dacă îi era prieten sau duşman. Sânge voia el, sânge... şi moarte. Tug a fost atacat de Meg şi de unul din tovarăşii săi, iar Tarzan de unul dintre maimuţoii din urmă... o brută enormă,

cu o putere de taur. Acela care s-a năpustit asupra lui Tarzan nu a mai avut niciodată prilejul să se lupte cu o ființă atât de ciudată ca această maimuță alunecoasă, fără păr.

Corpul brun al lui Tarzan era plin de sânge și de sudoare. A scăpat de nenumărate ori din ghiarele marelui maimuțoi, tot încercând mereu să-și scoată cuțitul din teacă, unde s-a înțepenit, el singur nu știa cum. Dar a reușit...; o mână brună, rapidă ca fulgerul, a prins fiara de gât pe când cealaltă era pregătită pe mânerul cuțitului. Nu a fost nevoie decât de trei lovituri repezi, puternice și maimuțoiul a scos un geamăt adânc și a căzut în nesimțire sub adversarul lui.

Tarzan s-a desfăcut imediat din ghiarele maimuțoiului mort și a sărit în ajutorul lui Tug. Meg îl văzuse venind și s-a repezit să-l întâmpine. Din cauza forței cu care s-au izbit, Tarzan a scăpat cuțitul și așa fără armă a continuat atacul asupra fiarei. Lupta era acum egală - doi contra doi - iar Tika, care și-a venit în fire din lovitura ce a trântit-o la pământ, căuta cum să-și ajute prietenii. A văzut cuțitul lui Tarzan și, ridicându-l de jos, se uită puțin speriată la el, pentru că ea nu a folosit niciodată așa ceva, dar știa cum îl folosea Tarzan. Întotdeauna i-a fost frică de acest obiect care răspândea moartea.

Mai văzu punga de la șoldul lui Tarzan, ruptă și căzută în iarbă și cuprinsă de curiozitatea înnăscută a maimuțelor - curiozitate pe care nici primejdia, nici lupta nu o puteau potoli - a ridicat și punga.

Maimuțoii erau acum față în față..., un armistițiu de un moment. De pe coastele lor, de pe piept, de pe față, le curgea sângele șiroaie. Iar sus în copac, Manu era fascinată; uitase să mai sară și să mai strige, ci stătea înlemnită de plăcerea pe care o gusta din acest spectacol.

Tarzan și Tug, și-au forțat adversarii să se retragă, străbătând poiana până în marginea ei. Tika îi urma încet, de aproape. Abia dacă știa ce trebuie să facă. Șchiopăta, o dureau rănile și se simțea cu puterile aproape sleite, după chinurile grozave prin care a trecut. Avea încredere în forța

şi îndemânarea soţului ei, precum şi a lui Tarzan... Ei nu aveau nevoie de ajutorul unei femele în lupta cu aceşti doi maimuţoi străini, aşa cugeta Tika.

Răcnetele şi urletele combatanţilor răsunau prin jungla întreagă, până în depărtare. Din gâtul adversarului lui Tarzan ieşeau o serie de "Kriiiguri" şi acum se auzi în urma lor, răspunsul la care maimuţoiul se aşteptase, iar în poiană, răcnind şi mârâind, au sosit vreo douăzeci de maimuţoi enormi..., luptători din tribul lui Meg. Tika a fost aceea care i-a văzut prima şi cu un strigăt anume îi preveni pe Tarzan şi pe Tug. Apoi, a fugit pe lângă ei, tocmai de partea cealaltă a poienii, pentru că în primul moment, a fost cuprinsă de frică...

Spre ei veneau maimuţoii cei mari. După un moment, Tarzan şi Tug vor urma să fie făcuţi bucăţi, ca apoi să servească ca "articol principal" al orgiei dum-dumului. Tika se întoarse şi a privit înapoi. A constatat care era soarta ce-i aştepta pe apărătorii ei, iar în pieptul ei sălbatic s-a aprins scânteia martirului.

Dând un strigăt prelung şi pătrunzător, se repezi spre combatanţi, care acum se rostogoleau într-o masă compactă, lângă una din stâncile mari ce împestriţau poiana. Nu a putut să se folosească de cuţit, din cauza puterii sale mai slabe... ce ar fi putu să facă?

L-a văzut pe Tarzan aruncând cu pietre şi alte obiecte vârtoase şi a învăţat de la el cum să arunce cu ea. Acest gând o făcu să caute ceva cu care să poată arunca cu efect în duşmanii ei. Degetele ei s-au atins de obiectele tari, din punga ce a căzut de la şoldul lui Tarzan.

Deschizând punga, a scos o mână din acele cilindre înguste, lucitoare şi grele..., destul de grele pentru mărimea lor şi bune de aruncat cu ele. Apoi le aruncă din toate puterile în maimuţele care se băteau lângă bolovanul de granit. Rezultatul acestui act o surprinse pe Tika tot atât de mult ca şi pe maimuţoi. Se auzi o detunătură puternică, ce aproape îi asurzi pe luptători şi se văzu un noruleţ de fum,

cu miros urât şi înecăcios.

Niciunul nu a mai auzit până atunci un astfel de zgomot. Ţipând de groază, maimuţoii străini au sărit în picioare, fugind spre poiana lor obişnuită, iar Tug şi Tarzan s-au dezmeticit cu încetul şi s-au ridicat şchiopătând şi sângerând. Ar fi fugit şi ei, dacă nu ar fi văzut-o pe Tika stând înaintea lor cu cuţitul într-o mână şi cu punga în cealaltă.

– Ce a fost asta? întrebă Tarzan.

Tika a dat din cap în semn că nu înţelege.

– Am aruncat cu astea în maimuţoii ceilalţi, explică ea, arătându-le încă un pumn din acele cilindre conice din metal.

Tarzan s-a uitat la ele şi s-a scărpinat nedumerit în ceafă.

– Ce sunt acestea? întrebă Tug.

– Nu ştiu, a răspuns Tarzan. Le-am găsit şi eu.

Manu, mica maimuţă cu barba gri, s-a oprit printre crengi, la vreo doi kilometri, îngrozit cu desăvârşire.

Nu ştia ticălosul de Manu că răposatul tată al lui Tarzan a întins o mână din mormânt după douăzeci de ani pentru a scăpa viaţa fiului lui. Dar nici Tarzan, lord de Greystoke, nu ştia aceasta...

CAPITOLUL XI

O glumă cu efect

Foarte rar se întâmpla ca Tarzan să se plictisească. Chiar acolo unde faptele se asemănau, tot nu putea fi monotonie, când cea mai mare parte din această similaritate consta în a evita moartea.

Acum era în floarea tinereţii, avea graţia unui zeu grec din mitologie şi muşchii unui taur. De asemenea, după toate rânduielile antropoide, ar fi trebuit să fie posomorât şi

răutăcios, dar nu era.

Firea lui părea că nu îmbătrâneşte deloc. Era tot copilul jucăuş, spre marele necaz al, celorlalte maimuţe care nu-l puteau înţelege. Ajunseseră la maturitate, uitau repede de copilărie şi de petrecerile din timpul ei. Dar nici Tarzan nu putea să înţeleagă. I se părea foarte ciudat, de exemplu, că Tug, cu care s-a jucat şi s-a trântit acum câteva luni de zile, nu mai voia să ştie azi de glumele lui şi se repezea supărat la el, ori de câte ori încerca să îl provoace la joc.

Bineânţeles că şi Tarzan îi evita atacul, iar mânia lui Tug dispărea repede, fără să fie înlocuită cu veselia şi pofta de joc de mai înainte. Tarzan a înţeles atunci, că Tug nu era nici încântat de glumele sale, nici nu mai ştia să-i distreze pe alţii. Se părea că maimuţoiul îşi pierduse tot simţul umorului. Cu un mormăit de neplăcere, tânărul lord Greystoke şi-a îndreptat atenţia spre ceva mai interesant.

O şuviţă de păr negru îi căzu peste ochi. Această întâmplare îi sugeră o idee, aşa că s-a dus după tolba cu săgeţi pe care a ascuns-o în scorbura unui copac trăznit. Scoţând săgeţile din tolbă, a întors-o cu gura în jos şi din ea a căzut micul său tezaur. Printre acestea se aflau o bucată de piatră lată şi o scoică, pe care le adunase de pe plaja de lângă cabana tatălui său.

A început cu multă grijă să frece marginea scoicii de piatră, până când o ascuţi bine. Lucrarea lui se potrivea cu aceea a bărbierului când îşi ascute briciul pe piatră.

Fără să-i fi arătat cineva, a inventat un mijloc prin care să subţieze scoica; a încercat-o pe vârful degetului cel mare, iar, când a fost destul de ascuţită a prins între degetul arătător şi cel mare de la mâna stângă şuviţele de păr ce îi cădeau în ochi şi frecă ascuţişul scoicii până tăie toate firele de păr din şuviţă.

A făcut această operaţie de jur împrejurul frunţii, până pe după urechi, apoi îl tăie cum putu şi de la ceafă, tunzându-se în felul acesta destul de neregulat, dar cu scurt breton în frunte. Nu prea îi păsa lui de aspectul părului său. Tot ce

voia, era siguranţă şi confort. O singură şuviţă de păr, dacă i-ar fi căzut pe ochi, la un moment nepotrivit, ar fi însemnat o mare tragedie. Tot aşa şi cu şuviţele de la spate, care erau destul de incomode, mai ales când se udau de ploaie sau de transpiraţie.

În timp ce se chinuia tăindu-şi părul, mintea lui activă mai era ocupată cu multe alte probleme. Îşi aminti de lupta sa recentă cu Bolgani, gorila, şi de rănile care abia s-au vindecat. Mai cugetă şi la aventurile ciudate din somnul cu primele sale vise şi a zâmbit, amintindu-şi durerosul rezultat al farsei ce a vrut să o joace tribului când, îmbrăcat în pielea lui Numa, năvălise urlând asupra lor, iar ei, maimuţoii pe care el i-a învăţat cum să se apere de un atac al duşmanului, au sărit asupra lui şi aproape l-au ucis în bătaie.

În sfârşit, terminând cu tunsul şi văzând că nu are nici o posibilitate să se distreze în trib, porni alene prin copaci, spre cabană. Pe la jumătatea drumului, atenţia i-a fos atrasă de un miros puternic ce venea dinspre nord de el. Era miros de Gomangani. Curiozitatea, sentiment dezvoltat atât la om cât şi la maimuţă, l-a îndemnat pe Tarzan întotdeauna să facă cercetări, mai ales când era vorba de Gomangani.

Era ceva la ei care întotdeauna îi punea imaginaţia în mişcare, probabil din cauza varietăţii activităţii şi interesele lor.

Maimuţele trăiau ca să mănânce, să doarmă şi să se înmulţească... după cum făceau toate celelalte vietăţi din junglă, exceptând Gomanganii.

Aceşti indivizi negri dansau şi cântau, scormoneau pământul defrişat, observau cum cresc plantele, iar când acestea se coceau, le tăiau şi le păstrau în colibe. Ei făceau suliţe, arcuri cu săgeţi, precum şi otravă pentru acestea. Confecţionau oale şi obiecte din metal, cu care se împodobeau.

Dacă nu ar fi fost feţele lor negre şi figurile lor desfigurate atât de urât, precum şi faptul că unul dintre ei o ucisese pe Kala, poate că Tarzan ar fi dorit să fie şi el unul de-al

lor. Cel puţin aşa se gândea el uneori, dar la acest gând simţea întotdeauna o scârbă ciudată pe care nu căuta nici să o înţeleagă, nici să-i afle cauza. Atât ştia, că-i urăşte pe Gomangani, şi că mai curând ar fi preferat să fie Histah, şarpele, decât vreunul din aceştia.

Obiceiurile lor erau însă foarte interesante, iar Tarzan nu se plictisea niciodată spionându-i cu toate că scopul său principal era să găsească mijloace noi pentru a le face viaţa insuportabilă.

A observat că negrii sunt foarte aproape de el şi în număr mare. Şi-a continuat drumul cu multă atenţie. Mergea spre negrii, trecând fără zgomot prin iarba fină şi moale din poieni, iar pe unde pădurea era deasă, zbura din creangă în creangă, ori sărea uşor peste copacii căzuţi şi peste tufişuri.

Astfel, după puţin, i-a văzut pe războinicii negri ai lui Mong. Erau ocupaţi cu o lucrare pe care Tarzan o cunoştea puţin, pentru că i-a mai văzut şi altă dată la această îndeletnicire.

Aşezau o capcană pentru Numa, leul. Cursa consta dintr-o cuşcă mare pe roate, în care au legat un ied, în aşa fel că, atunci când leul înhăţa prada, uşa cuştii cădea în spatele lui, prinzându-l. Aceste amănunte le-au învăţat în fosta lor locuinţă, înainte de a se fi refugiat prin jungla de nepătruns până la satul lor.

Înainte au locuit în Congo-ul belgian, până când cruzimile opresorilor fără inimă i-au gonit ca să-şi caute liniştea şi siguranţa în singurătăţile neexplorate de dincolo de domeniile lui Leopold. Pe atunci, au prins în cursă, adeseori, tot felul de animale pentru agenţii negustorilor europeni şi au învăţat de la ei oarecare stratageme, ca aceea cu ajutorul căreia puteau să-l prindă de viu pe Numa, fără să-i pricinuiască vreo rană şi să-l transporte fără primejdie, până în satul lor.

Acum însă, nu mai aveau cui să vândă vânatul. Mai întâi erau împinşi la aceasta, de nevoia de a curăţi jungla de carnivorii mâncători de oameni şi numai după un număr

mare de prădăciuni din partea acestor fiare, se organiza câte o vânătoare de leu.

Pe lângă aceasta voiau o justificare pentru orgia unei celebrări a succesului vânătorii, mai ales că asemenea sărbători erau mult mai plăcute dacă prada era prinsă de vie şi ucisă încet, prin tortură.

Tarzan a avut mai de mult prilejul să vadă unele din aceste rituri crude. Fiind mai sălbatic, decât sălbaticii războinici ai Gomanganilor, nu prea era emoţionat de cruzimea acestora, cum ar fi trebuit să fie. El nu putea să înţeleagă acest sentiment ciudat de dezgust care-l stăpânea în asemenea momente. Nu ţinea deloc la Numa, leul, dar tremura de furie când negrii se năpusteau asupra fiarei cu acea cruzime pe care numai mintea unuia, făcut după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu o poate concepe.

L-a scăpat pe Numa de două ori din cursă, mai înainte ca negrii să se fi întors pentru a se convinge de reuşita sau nereuşita încercării lor. Va face şi azi acelaşi lucru..., aşa a hotărât imediat ce şi-a dat seama de natura intenţiilor negrilor.

Războinicii, lăsând capcana în mijlocul cărării largi de elefant, în apropiere de lacul unde se adăpau fiarele, au pornit înapoi spre satul lor. A doua zi, dimineaţa sau mai târziu, aveau să se întoarcă din nou. Tarzan s-a uitat după ei cu un zâmbet imperceptibil de batjocură, o moştenire a castei pe care nu o cunoştea. Îi văzu pe negri înşirându-se pe cărare, atingând cu umerii lor ca abanosul de flori încântătoare pe care natura a găsit de cuviinţă să le răspândească din belşug cât mai departe de ochiul omului.

În timp ce Tarzan privea printre genele întredeschise cum războinicii dispar până la unul pe după o cotitură, întreaga lui expresie s-a schimbat, sub îndemnul unui gând nou. Un zâmbet strâmb a apărut pe buzele lui. A privit spre bietul ied care behăia, anunţându-şi prezenţa şi neputinţa de a scăpa.

Sărind la pământ, Tarzan s-a apropiat de cuşcă şi a

intrat în ea. Apoi, fără să mişte coarda care declanşa căderea uşii la timpul cuvenit, a dezlegat iedul, l-a luat sub braţ şi a ieşit. După aceea, a tras cuţitul de vânătoare din teacă şi a liniştit animalul, tăindu-i beregata. Apoi, l-a târât pe cărare până la locul de adăpat, cu figura lui serioasă, iluminată de zâmbetul acela crud. S-a oprit la marginea apei, a spintecat iedul şi i-a scos intestinele. Deoarece nu mânca această parte a corpului animalului, o îngropă într-o groapă săpată cu cuţitul şi, aruncând carnea pe umăr, a pornit din nou prin copaci.

A mers o bucată de drum pe urma negrilor, apoi a coborât să îngroape carnea într-un loc unde ştia că va fi ferită de căutările lui Dango, hiena, şi de-ale altor fiare sau păsări mâncătoare de carne din junglă. Era şi el flămând. Dacă nu ar fi fost decât o fiară, s-ar fi apucat să mănânce, dar mintea lui de om putea să se plece unei nevoi mai mari ca acelea ale stomacului, iar acum era stăpânit de ideea ce-i aducea zâmbetul pe buze şi-i făcea ochii să strălucească. Era o idee care îl făcea să uite aproape cu totul că era flămând.

După ce şi-a ascuns carnea bine, a pornit repede pe cărarea de elefant după Gomangani. I-a ajuns la vreo cinci kilometri mai încolo, după care apucă prin copaci, ţinându-se după ei, când la spate, când înaintea lor, pândind prilejul oportun. Printre aceşti negri era şi Rabi Keg, vraciul. Tarzan îi ura pe toţi, dar pe Rabi Keg îl ura nespus.

Pe când negrii înaintau pe cărarea şerpuită, Rabi Keg, fiind leneş, a rămas în urmă. Tarzan a observat aceasta şi l-a cuprins o mare satisfacţie...; întregul lui trup radia de mulţumire. Acum plana pe deasupra negrului. Rabi Keg, ştiind că satul nu este decât la o mică distanţă, s-a aşezat pe iarbă, să se odihnească. Odihneşte-te bine, Rabi Keg! E pentru ultima oară!

Tarzan s-a strecurat pe furiş printre crengile copacului de deasupra vraciului cel satisfăcut de sine. Nu a făcut însă, nici un zgomot pe care urechile omeneşti l-ar fi putut distinge de fâşâitul frunzelor, produs la adierea uşoară de

vânt, care bătea; când a ajuns aproape deasupra negrului, s-a oprit bine ascuns de creanga frumoasă pe care s-a aşezat.

Rabi Keg, stătea rezemat cu spatele de trunchiul copacului, chiar în faţa lui Tarzan. Poziţia lui, nu era însă aceea pe care ar fi dorit-o o fiară de pradă. aşa că, cu răbdarea nesfârşită a vânătorului, Tarzan a aşteptat nemişcat şi tăcut, ca un chip sculptat, până când fructul a fost bun de cules. O insectă otrăvitoare s-a ivit, zbârnâind supărată. Zbura, dându-i târcoale spre figura lui Tarzan.

El o văzu şi o şi recunoscu. Puterea înţepăturii sale însemna moartea pentru multe fiinţe mai mici ca el..., iar pentru el ar fi însemnat zile întregi de dureri grozave. Totuşi, nu a făcut nici o mişcare. Ochii lui strălucitori, după ce l-au observat pe ucigaşul înaripat, au rămas fixaţi asupra lui Rabi Keg. Auzea şi urmărea mişcările insectei, numai cu urechile-i agere, apoi o simţi că i se pune pe frunte. Nici un muşchi nu i se mişcă, deoarece muşchii unuia ca el sunt supuşi creierului.

Musca îngrozitoare a coborât peste faţa lui... peste nas, buze şi bărbie. S-a oprit pe gât, apoi a pornit încet înapoi, cam tot pe unde a venit. Tarzan îl privea pe Rabi Keg. Nici ochii măcar nu îi mai mişca. Atât de nemişcat stătea, încât numai moartea l-a fi putut aduce în această stare. Insecta mergea acum în sus spre obraz şi s-a oprit atingându-se cu antenele ei lungi, de geana pleoapei de jos.

Dacă insecta ar fi păşit chiar pe pupila ochiului lui Tarzan, e de crezut că el ar fi rămas şi atunci cu ochiul deschis şi ţeapăn, dar insecta nu a făcut aceasta. A rămas câteva clipe lângă pleoapa de jos, apoi şi-a luat zborul. Drumul ei a dus-o zbârnâind spre Rabi Keg. Negru a auzit-o, a lovit-o şi a fost înţepat în obraz înainte să o ucidă.

S-a ridicat dintr-o săritură. a scos un răcnet de durere şi de mânie şi a vrut să pornească pe cărarea ce ducea spre satul lui Mong. În clipa aceea a întors spatele său lat spre fiinţa tăcută şi nemişcată care pândea deasupra. Iar când a pornit i-a sărit de sus, din frunziş, o făptură ageră, drept în

spate. Forța izbiturii l-a trântit la pământ.

În jurul gâtului a simțit un șir de degete ca oțelul și fălci puternice mușcându-l de beregată. Puternicul negru s-a zbătut să scape, dar în mâinile adversarului, acesta era ca un copil. După puțin, Tarzan a dat drumul gâtului negrului, dar de câte ori Rabi Keg, a încercat să țipe, degetele crude îl înăbușeau dureros.

Tarzan s-a ridicat puțin și a pus un genunchi în spatele victimei sale, iar, când Rabi Keg s-a zbătut să se ridice din nou, Tarzan l-a împins cu fața în jos, în praful de pe cărare. După aceea a legat mâinile negrului bine, la spate, cu bucata de funie cu care a fost legat iedul. Apoi își ridică prizonierul în picioare, îl întoarse cu fața în jos pe cărare, după care l-a împins înainte.

Abia după ce s-a ridicat în picioare, a putut și Rabi Keg să-l vadă pe agresor. Și când a văzut că este "demonul alb" inima i s-a făcut cât un purice și genunchii au început să-i tremure. Totuși, pe când mergea pe cărare, înaintea aceluia care l-a făcut prizonier, văzând că nu-i mai face nimic și că nu e rănit defel, a începu să mai prindă puțină inimă.

Se putea, gândea el, ca demonul alb, după toate acelea să nu-l ucidă. Nu l-a avut în puterea lui, zile întregi pe Tib, fără să-i facă nici un rău? Nu a lăsat-o el în viață pe Mome, mama lui Tib, când putea prea bine să o ucidă? Au ajuns în sfârșit până la cușca pe care Rabi Keg și războinicii din satul lui Mong au întocmit-o pentru Numa. Rabi Keg, a văzut că iedul nu mai e acolo, cu toate că nu era nici un leu în cușcă și nici ușa nu a căzut să o închidă.

A văzut aceasta și l-a cuprins atât mirarea cât și o îngrijorare mare. În creierul lui îngust a pătruns priceperea, că această asociație de împrejurări are legătură cu aflarea lui aici ca prizonier al "demonului alb". Și nu greșea deloc. Tarzan l-a împins cu cruzime în cușcă și după câteva clipe, vraciul a înțeles totul.

Din fiecare por al corpului său au ieșit broboane de sudoare..., tremura acum ca apucat de friguri, deoarece

Tarzan l-a legat bine chiar în locul unde a fost iedul înainte. Vraciul şarlatan, s-a rugat mai întâi. să fie lăsat cu viaţă. apoi pentru o moarte mai puţin crudă, dar apoi a considerat că este mai bine să-şi păstreze rugăciunile pentru Numa, mai ales că nici acum nu le făcea decât tot către o fiară, care nu-i înţelegea nici măcar un cuvânt.

Trăncăneala lui necontenită nu numai că îl plictisea pe Tarzan. care-şi făcea treaba în tăcere, dar îi insuflă ideea că negrul ar putea să strige după ajutor. Aşa că a ieşit din cuşcă, a adunat o mână de iarbă, a rupt o bucată de creangă şi întorcându-se în cuşcă, a îndesat iarba în gura lui Rabi Keg, iar băţul i l-a pus ca un căluş între dinţi. Acum vraciul nu mai putea face nimic altceva decât să-şi rostogolească ochii. în năduşelile care îl treceau, iar Tarzan l-a lăsat acolo.

S-a întors acolo unde a îngropat carnea de ied. Dezgropând-o, s-a urcat într-un copac să-şi potolească foamea. Ceea ce i-a mai rămas a îngropat-o din nou, apoi a pornit printre copaci până la vadul de adăpat de le pârâu. Acolo a căutat un loc unde apa se strecura limpede şi a băut cu sete. Alte fiare ar fi intrat cu picioarele în apă şi ar fi băut de acolo chiar apă stătută, dar pe Tarzan l-ar fi dezgustat una ca asta.

În multe privinţe, Tarzan avea obiceiul de care cu greu s-ar fi dezbărat. De exemplu, după ce a băut bine, a început să-şi bălăcească mâinile în apă şi să le frece până când a dispărut şi cea mai mică urmă de miros de Gomangani. După aceea îşi spălă faţa de sângele din carnea de ied. Ridicându-se în picioare, s-a întins alene, cum ar face un motan mare, apoi s-a adăpostit între crengile unui copac şi a adormit.

Când s-a trezit era întuneric, cu toate că la orizontul de apus se zărea o dâră îngustă de lumină. Un leu a gemut şi a tuşit, în drumul lui prin junglă spre apă. Se apropia de locul de adăpat. Tarzan a zâmbit cu cruzime, şi-a schimbat poziţia şi a adormit din nou.

Când negrii lui Mong, au ajuns în sat, au descoperit că Rabi Keg nu era printre ei. După ce au trecut câteva ceasuri,

s-au gândit că trebuie să i se fi întâmplat ceva, iar speranţa celor mai mulţi din trib era ca tocmai din acest impas să nu mai poată scăpa. Negrii nu-l iubeau pe vraci. Iubirea şi teama foarte rar fac sat împreună, dar un războinic este tot războinic, aşa că Mong a organizat un grup care să meargă în căutarea vraciului.

Dar, cum durerea lui nu era de neconsolat, că a rămas acasă şi s-a culcat. Tinerii războinici au rămas credincioşi scopului lor mai bine de o jumătate de oră, când, din nenorocire pentru Rabi Keg - adesea de câte un lucru neânsemnat depinde soarta unui om - o pasăre numită pasărea mierei, a atras atenţia cercetaşilor, conducându-i aiurea la depozitul delicios pe care ea l-a găsit şi în acest mod s-a pecetluit şi soarta lui Rabi Keg.

Când cercetaşii s-au întors cu mâinile goale, Mong s-a înfuriat, dar când a văzut cahtitatea aceea de miere pe care au adus-o cu ei, îi mai trecu supărarea. De altfel, se şi prepara succesiunea, căci în timpul acesta tânărul Tabi, ager şi drăcos cu faţa vopsită urât, făcea descântece unui copil bolnav, în speranţa că va urma în funcţia lui Rabi şi îl va moşteni. În noaptea aceasta femeile din familia vraciului îl vor plânge şi se vor necăji. A doua zi va fi uitat.

A doua zi după dispariţia lui Rabi Keg, războinicii au pornit împreună cu Mong, să verifice cursa destinată lui Numa. Cu mult mai înainte de a ajunge la cuşcă, au auzit răcnetele unui leu mare şi au înţeles că încercarea lor a reuşit. S-au apropiat cu strigăte de locul unde trebuiau să-şi găsească captivul. Da! Iată-l, un specimen măreţ..., un leu enorm cu coama neagră.

Războinicii au fost cuprinşi de un deliciu extraordinar. Săreau în sus scoţând strigăte sălbatice de victorie. Însă, strigătele le-au amuţit pe buze şi ochii li s-au deschis mari, lăsând să se vadă tot albul din jurul luminilor, iar buzele de jos le atârnau lungi de tot, semnul propriu celei mai mari dezamăgiri la acest popor.

S-au retras cu groază din faţa cadavrului mutilat al celui

care a fost ieri Rabi Keg, vraciul. Leul, prins în cuşcă, a fost prea înverşunat şi prea speriat ca să se hrănească din ceea ce a ucis, dar şi-a revărsat asupra cadavrului o mare parte din furie, până când acesta a ajuns să prezinte îngrozitoarea privelişte pe care au văzut-o negrii.

De pe creanga unui copac de pe care s-a cocoţat, Tarzan - lord de Greystoke, pe drept - se uita la războinicii negrii şi râdea. Încă o dată s-a dovedit credinţa lui că a fost un adevărat farsor. Pofta lui de farse, în amorţire un timp, în urma bătăii primite de la maimuţele lui Ciuk când, îmbrăcat în pielea lui Numa a vrut să le sperie, dar de data aceasta, repurtase un adevărat succes.

După câteva minute, în care au stat stăpâniţi de o groază nespusă, negrii s-au apropiat de cuşcă, cu frica înlocuită de furie... şi de curiozitate. Cum s-a întâmplat, oare, de Rabi Keg a ajuns în cuşcă? Unde era iedul? Nu se vedea nici cea mai mică urmă. S-au uitat mai de aproape şi au văzut spre noua lor groază, că cel ucis a fost legat în cuşcă chiar cu funia cu care ei au legat iedul.

Cine ar fi putut face aceasta? S-au uitat unul la altul nedumeriţi. Primul care a luat cuvântul a fost Tabi. El a venit împreună cu războinicii, nutrind în suflet o mare speranţă. Trebuia să dea undeva peste dovezi certe despre moartea lui Rabi. Acum, după ce le-a găsit, a dat şi explicaţia pe care o credea necesară.

– Demonul cel alb, şopti el. Aici este mâna demonului alb din junglă.

Nimeni nu l-a contrazis, pentru că cine altul putea fi? Cine le putea inspira frica? Astfel, ura lor pentru Tarzan a crescut pe măsură ce creştea teama de el. În timpul acesta, Tarzan şedea sus în copac şi-şi strângea mâinile, felicitându-se.

Niciunul din negrii care erau prezenţi nu simţea vreun regret pentru moartea lui Rabi, dar fiecare a simţit o teamă instinctivă de moartea ingenioasă care putea găsi pentru

fiecare din ei. o moarte tot atât de oribilă ca aceea a vraciului. Deci. în ceata care târa cuşca cu leul sper sat nu erau decât oameni tăcuţi, posomorâţi şi cu frica în sân.

Când au ajuns la destinaţie, au scos cu toţii un oftat de uşurare şi nu s-au simţit siguri decât după ce au închis porţile satului în urma lor. Fiecare a avut senzaţia că i se spionează toate mişcările din momentul plecării cu cuşca din locul unde a fost prins leul... cu toate acestea nimeni nu a auzit sau văzut ceva care să le dea motiv vădit de temere.

La vederea corpului din cuşca cu leul, femeile şi copiii din sat s-au pornit pe nişte văicărcli îngrozitoare, montându-se încet într-o stare de veselie isterică, ce întrecea cu mult mulţumirea meschină a semenilor lor mai civilizaţi, care par că nu au altceva mai bun de făcut decât să-şi împartă timpul între cinematograf şi funerarii.

Dintr-un copac, ale cărui crengi atârnau până peste gard, Tarzan pândea tot ce se petrecea în sat. Le-a văzut pe femeile nebune de necaz şi de bucurie, înnebunindu-l la rândul lor pe leu, cu înţepături de beţe lungi şi pietre. Cruzimea negrilor faţă de captivii lor, îl îndârjea întotdeauna împotriva Gomanganilor, făcându-l să-i şi dispreţuiască.

Dacă ar fi încercat să analizeze acest sentiment, ar fi fost o încercare grea, deoarece toată viaţa sa a fost obişnuit cu spectacolul cruzimii şi al suferinţei. El însuşi era crud. Toate fiarele din junglă erau crude, dar cruzimea negrilor era de altă natură. Era cruzimea torturii laşe faţă de cel fără apărare, pe când cruzimea lui Tarzan şi a celorlalte fiare din junglă era cruzimea necesităţii şi a pasiunii.

Poate că, dacă ar fi ştiut aceasta, ar fi pus pe seama eredităţii acest sentiment de repulsie, la vederea suferinţei inutile..., sau pe seama simţului de dreptate al englezului, lăsat lui moştenire de către tatăl şi mama sa. Nu ştia aceasta şi tot mai credea că mama lui a fost Kala, femela antropoidă.

Pe măsură ce îi creştea ura pentru Gomangani, simpatia sa trecea de partea lui Numa, leul, pentru că, deşi Numa era

duşmanul întregii sale vieţi, nu era nici ură, nici dispreţ în sentimentele lui Tarzan faţă de această fiară. În mintea lui s-a născut hotărârea de a-i frustra pe negri şi a elibera leul... Trebuia să o facă în aşa fel, încât să le pricinuiască Gomanganilor o mare supărare şi descurajare.

Şi cum stătea sus pe creangă, privind la cele ce se petreceau sub el, văzu din nou războinicii punând mâna pe cuşcă şi împingând-o la o parte, între două colibe. El ştia că ea va rămâne acolo până seara, că negrii plănuiau un ospăţ şi o orgie pentru celebrarea vânătorii lor reuşite. Cum a văzut lângă cuşcă postaţi doi războinici gonind femeile şi copiii care, evident, l-ar fi torturat pe Numa până la moarte, şi-a dat seama că leul va fi în siguranţă până când negrii vor avea nevoie de el pentru petrecerea de seară, petrecere în timpul căreia fiara va fi torturată cu tot mai multă cruzime şi meşteşug, în instruirea întregului grup.

Tarzan prefera să-şi bată joc de ei printr-o înscenare teatrală generată de imaginaţia lui fertilă ar fi putut să o născocească. Avea în cap o concepţie vagă asupra temerilor lor superstiţioase şi a spaimei lor nocturne, aşa că se hotărî să aştepte până se va întuneca şi ei se vor aţâţa bine, dansând şi executând riturile lor şi numai atunci să încerce să-l elibereze pe Numa.

Spera că între timp îi va veni o idee potrivită împrejurărilor ce le-ar aduce diferiţii factori în joc. Şi într-adevăr că nu a avut mult de aşteptat până i-a venit această idee. A pornit prin junglă după hrană când i-a venit ideea. La început l-a făcut să zâmbească puţin, apoi să stea la îndoială, pentru că tot mai avea o amintire vie despre nefastul rezultat obţinut când a aplicat o altă manieră minunată identică cu aceasta.

După câteva clipe uitând până şi de hrană, zbura din creangă în creangă, cu mare repeziciune spre tribul lui Ciuk. După cum îi era obiceiul a sărit în mijlocul cetei de maimuţoi, fără să-şi anunţe apropierea decât printr-un ţipăt puternic, în momentul când apărea printre crengi. Fericite

sunt maimuţele lui Ciuk că neamul lor nu este supus atacului de inimă, pentru că metodele lui Tarzan îi supuneau la lovituri aspre una după alta, dar nici nu puteau să se obişnuiască în felul ciudat de a glumi a lui Tarzan.

Acum, după ce au văzut cine era, s-au mulţumit să mârâie supăraţi o clipă, apoi şi-au continuat ocupaţiile respective pe care el le-a întrerupt. Satisfăcut că i-a reuşit gluma, s-a dus la scorbura unui copac unde îşi păstra obiectele preţioase din comoara sa, ascunse bine de privirile curioase şi de degetele amicilor săi, precum şi de drăcosul de Manu, maimuţa cea mică.

A scos din scorbură o piele strâns împachetată, o piele de leul cu cap cu tot. Tăbăcită şi montată primitiv, dar cu multă îndemânare şi care a fost proprietatea vraciului Rabi, până când Tarzan a găsit de cuviinţă să i-o fure din sat. Luând pielea cu el a pornit din nou în junglă spre satul negrilor, oprindu-se în drum să vâneze şi să mănânce, ba chiar să şi fure un somn de vreun ceas, după ce mânca. Astfel, când a ajuns lângă copacul ale cărui crengi atârnau peste palisada satului, s-a şi întunecat.

De pe creanga pe care era urcat, putea vedea bine în tot satul. Observă că Numa era încă viu şi că negrii de gardă moţăiau lângă cuşcă. Un leu nu este mare noutate pentru un negru care trăieşte în ţara leilor, aşa că după ce i-a trecut puţin pofta pentru a-l necăji, sătenii nu-i mai dădeau atenţie, preferând să aştepte marele eveniment de seara. Şi nici nu a trecut mult până s-a întunecat, ca să-i înceapă sărbătoarea.

Un singur războinic în bătaia tam-tam-urilor, e pitit, pe jumătate îndoit de mijloc, şi a sărit în lumina focurilor în mijlocul cercului format de ceilalţi războinici, în spatele cărora s-au aşezat femeile şi copiii din sat. Dansatorul era vopsit şi înarmat ca pentru vânătoare, iar mişcările şi gesturile sale îţi dădeau impresia că este în căutarea vânatului. Îndoindu-se de mijloc, uneori odihnindu-se câte o clipă pe câte un genunchi, cerceta terenul să dea de urme, după aceea poza ca o statuie, stând să asculte.

Războinicul era tânăr, ager, cu forme elegante. Avea muşchii bine dezvoltaţi şi era drept ca bradul. Lumina focului se răsfrângea pe corpul lui negru ca abanosul, scoţând bine în relief desenele groteşti de pe faţă, piept şi abdomen. După un timp s-a aplecat la pământ, apoi a sărit în sus, în aer. Fiecare trăsătură a figurii lui arăta că a dat de urma vânatului.

Imediat a sărit spre cercul de războinici din jurul lui, vorbindu-le despre ceea de a găsit. Totul se petrecea în pantomimă, dar atât de bine redat, că Tarzan putea urmări totul până la cel mai mic amănunt. Îi văzu pe ceilalţi războinici punând mâna pe suliţele lor şi luând parte la acel "dans al pândei" executat cu multă precizie de negrii. Era foarte interesant, dar Tarzan şi-a dat seama că, dacă dorea să-şi ducă planul la îndeplinire, trebuia să intre cât mai curând în acţiune. A mai văzut dansuri de felul acesta. Ştia deci, că după pândă, vine jocul "încolţirii", iar după aceea uciderea, în timpul cărora Numa va fi înconjurat de războinici şi deci, fără chip să se mai apropie altcineva de el.

Şi atunci, ţinând pielea de leu la subţioară, a sărit la pământ în umbra deasă a copacului. Apoi a luat-o pe după colibe, până a ajuns în spatele cuştii în care Numa păşea nervos de colo până colo. Cuşca era acum nepăzită. Ajuns în spatele cuştii, Tarzan s-a îmbrăcat cu pielea leului întocmai cum a făcut şi cu acea ocazie neuitată, când maimuţele lui Ciuk, neputând să-i pătrundă deghizarea, au tăbărât pe el să îl omoare.

După aceea pornind pe brânci, s-a strecurat înainte, ieşind dintre cele două colibe şi oprindu-se la câţiva paşi în spatele negrilor a căror întreagă atenţie era concentrată asupra dansatorilor din faţa lor. I-a văzut pe negri ajunşi acum în culmea agitaţiei şi gata să o isprăvească cu leul. După o clipă, cercul spectatorilor se va desface, undeva mai aproape de cuşcă, iar victima va fi transportată în centrul cercului.

Acesta era momentul pe care îl aştepta Tarzan. La un

semnal dat de Mong, şeful, femeile şi copiii din dreptul lui Tarzan s-au ridicat în picioare şi s-au dat la o parte, lăsând un drum larg pentru războinici spre cuşca leului. În acelaşi moment, Tarzan a scos un răcnet răguşit de leu înfuriat şi a pornit încet cu capul în jos, prin deschizătură, spre dansatorii îngheţaţi locului. O femeie l-a văzut şi a scos un ţipăt de groază. Numaidecât a izbucnit o panică în vecinătatea imediată a voinicului nostru. Lumina flăcării puternice a focului cădea asupra capului leului, iar negrii au conchis, după cum şi Tarzan ştia că vor face, că captivul lor a scăpat din cuşcă.

Dând un alt răcnet, el a pornit înainte. Războinicii care dansau s-au oprit numai o clipă. Au vânat un leu bine legat într-o cuşcă tare, iar acum, când era liber printre ei, chestia lua cu totul altă înfăţişare pentru ei. Nervii lor nu erau în stare să reziste unor astfel de împrejurări. Copiii şi femeile au căutat să se ascundă în refugiul lor problematic al colibelor din apropiere şi nu le trebui mult nici războinicilor ca să le urmeze exemplul, aşa că după puţin Tarzan a fost lăsat în stăpânirea străzii satului.

Nu însă, pentru multă vreme. Căci nu voia să fie lăsat singur în felul acesta. Nu s-ar fi potrivit deloc cu planurile sale. După puţin a apărut un cap în uşa colibei din apropiere, apoi altul şi altul, până când au fost mai bine de douăzeci de războinici care îl priveau, în aşteptarea celor ce va face, întrebându-se dacă leul va ataca sau va încerca să scape din sat. Stăteau gata cu suliţele în mână, fie împotriva unui eventual atac, fie faţă de o încercare pentru libertate... şi iată că leul se ridică pe picioarele din spate, blana galbenă-roşcată alunecă jos de pe el, iar în lumina focurilor, negrii au avut înaintea ochilor făptura tânără, dreaptă şi înaltă a "demonului alb". Numai o clipă au rămas negrii atât de încremeniţi de frică încât le-a fost cu neputinţă să facă vreo mişcare ostilă. Se temeau de această apariţie mai mult decât de Numa şi totuşi, l-ar fi ucis bucuros pe Tarzan, dacă ar fi putut numai să-şi vină destul de repede în fire. Frica însă, superstiţia şi

o elaborare lentă a raţionamentelor. firească neamului lor, i-a ţinut paralizaţi în timpul cât Tarzan se apleca şi-şi lua de jos pielea de leu.

L-au văzut apoi întrocându-se şi plecând în umbra de partea cealaltă a satului. opusă porţii. Abia atunci şi-au făcut puţin curaj ca să-l poată urmări. dar când au venit cu toţii mişcându-şi suliţele pe deasupra capului. vânatul lor a şi dispărut. Nici o clipă nu a rămas Tarzan în copac. Aruncând pielea de leu pe o creangă, a sărit înapoi în sat, pe partea unde era cuşca leului. Acolo, a sărit deasupra şi a tras de coarda ce ridica uşa. Nu i-a trebuit leului decât o singură clipă ca să-şi reia libertatea, un leu mare, în toată vigoarea tinereţii, sări din cuşcă, în sat

Războinicii, întorcându-se din căutarea zadarnică a lui Tarzan, l-au văzut păşind majestuos în lumina focului.

– Ah! Uite-l!

– Iar a venit demonul cel alb cu farsele sale! Nu cumva crede el că poate prosti de două ori pe rând aşa de repede, pe oamenii lui Mong? Lasă că îi arătăm noi!

De mult aşteptau ei prilejul acesta să se scape pentru totdeauna de îngrozitorul demon alb. Alergau ca unul singur, cu suliţele ridicate. Femeile şi copiii au ieşit în faţa colibelor să asiste la spectacolul uciderii demonului.

Leul se uita la ei cu priviri aprinse. apoi s-a întors către războinicii care înaintau spre el. Scoţând strigăte de bucurie sălbatică şi de triumf, veneau cu toţii spre leu, ameninţându-l cu suliţele. Al lor era acum demonul cel alb! Şi atunci, cu un răcnet îngrozitor, Numa leul, atacă ceata negrilor. Oamenii lui Mong îl întâmpinară pe Numa cu suliţele gata şi cu ţipete de batjocură. Îi aşteptau sosirea într-o masă compactă de muşchi şi totuşi, sub exteriorul lor curajos, dăinuia o frică ascunsă de acest demon... o teamă că în cele din urmă, rezultatul nu va fi favorabil..., că această făptură putea prea bine să fie invulnerabilă faţă de armele lor şi să aplice o mare pedeapsă pentru îndrăzneala ce o arătau.

Prea părea normal leul care i-a atacat..., au văzut aceasta

din primul moment al atacului. dar ştiau că sub blana lui roşcată, se ascunde carnea moale a albului, carne care nu putea rezista atâtor suliţe de război. În fruntea lor se afla un războinic tânăr, de o statură enormă, cu toată aroganţa puterii şi tinereţii sale.

Îi era frică? Nu lui, altora poate. Începu să râdă când Numa s-a repezit la el, a râs şi şi-a pregătit lancea, aşezându-i vârful aşa ca să vină în pieptul puternic al fiarei. Dar chiar atunci, leul a sărit asupra lui. Cu una din labele lui enorme, aruncă suliţa cât colo sfărmând-o. Încă o lovitură şi negrul a căzut întins la pământ, cu craniul sfărâmat în bucăţi. În clipa următoare, leul a fost în mijlocul războinicilor, zgâriind şi sfâşiind în dreapta şi în stânga.

Negrii nu au rezistat mult, dar vreo duzină din ei tot au fost răniţi până ce ceilalţi să poată scăpa de acele ghiare cumplite şi colţi teribili. Sătenii fugeau îngroziţi pe unde apucau. Colibele nu mai erau un refugiu sigur când în interiorul palisadei se găsea un Numa furios. Negrii fugeau plini de groază de la o colibă la alta, în timp ce Numa stătea în mijlocul satului, mârâind deasupra cadavrelor.

În sfârşit, un sătean a deschis porţile satului, căutând adăpost printre crengile copacilor, din pădurea de dincolo de porţi. Ceilalţi l-au urmat ca oile, până când leul a rămas singur în sat. Oamenii lui Mong, aceia care se aflau prin copacii mai apropiaţi, au văzut un leul aplecându-şi capul şi înhăţând de umăr una din victimele sale. L-au mai văzut apoi, pornind agale spre poarta satului, dispărând în pădure.

Au văzut toate acestea şi s-au cutremurat adânc, iar din alt copac, Tarzan admira spectacolul şi zâmbea. A trecut mai bine de o oră de la dispariţia leului în pădure cu dejunul lui, până când negrii să aibă curajul să se coboare din copaci şi să se întoarcă în sat. Privirile lor dilatate se întorceau când într-o parte când în alta, iar pielea şi carnea de pe corpul lor gol, se încreţea mai mult de îngheţul spaimei decât din cauza răcarii nopţii.

– El a fost, murmură un negru. De la început până la

sfârşit nu a fost altul decât demonul alb din junglă.

– S-a schimbat un leu în om, şi după aceea, din om în leu, şopti altul.

– Şi l-a luat pe Mez cu el în junglă, unde îl mănâncă, zise al treilea înfiorându-se.

– Nu mai suntem în siguranţă aici, se văicărea un al patrulea. Mai bine să ne luăm ce avem şi să ne căutăm alt sat, departe de locurile acestui demon îngrozitor.

Odată cu dimineaţa, însă, le reveni curajul, aşa că păţania de peste noapte nu a avut alt efect decât accentuarea urii împotriva lui Tarzan şi întărirea convingerii asupra obârşiei lui supranaturale. Şi aşa s-a întins faima şi puterea lui Tarzan prin ţinuturile misterioase ale junglei în care domnea el, ca rege al lor, cea mai puternică dintre fiarele de acolo, pentru că poseda un creier omenesc, care îi conducea muşchii puternici şi curajul fără seamăn.

CAPITOLUL XII

Luna şi... salvarea ei

Luna strălucea pe un cer fără nori, o lună mare, umflată, care părea atât de aproape de pământ, că te mirai cum de nu se atinge de vârfurile copacilor. Era noapte, iar Tarzan a pornit prin junglă... Tarzan mare luptător, mare vânător.

Pentru ce se arunca din creangă în creangă, prin umbra întunecoasă a junglei, nici el singur nu ar fi putut-o spune. Nu o făcea pentru că îi era foame, a mâncat bine de cu ziuă, iar într-un loc ascuns se afla restul vânatului său, gata oricând i-ar fi venit poftă să mănânce. Poate că a fost împins să cutreiere pădurea numai de dragul de a se simţi în acţiune. Vigoarea lui îl făcea să-şi măsoare muşchii şi simţurile cu noaptea din junglă... în afară de aceasta mai era şi dorinţa lui necurmată de a asimila tot mai multe cunoştinţe.

Jungla peste care domneşte Kudu, soarele, este o junglă cu totul deosebită, decât aceea a lui Goro, luna. Jungla de zi are alt aspect, luminile şi umbrele sale anumite, păsările, florile şi fiarele sale, zgomotele, sunt zgomotele zilei. Umbrele şi luminile junglei de noapte sunt atât de variate cum ne-am putea închipui de deosebite luminile şi umbrele dintr-o altă lume în comparaţie cu cel din lumea noastră: fiarele, florile şi păsările ei nu sunt ale junglei Kudu, soarele.

Din cauza acestor deosebiri, lui Tarzan îi plăcea să cerceteze jungla şi în timpul nopţii. Nu numai că viaţa era o altă viaţă, dar era mai bogată în număr şi mai romantică, era mai bogată în primejdii chiar, iar pentru Tarzan, primejdia era miezul vieţii.

Zgomotele junglei în noapte, răcnetul leului, urletul leopardului, râsul hidos a lui Dango, erau o melodie pentru urechile lui Tarzan. Paşii moi ai atâtor picioare ce nu se puteau vedea, foşnetul frunzelor şi al ierbii la trecerea fiarelor sălbatice, luciul ochilor, ca opalul în întuneric, milioanele de sunete care dovedeau prezenţa vietăţilor ce se puteau simţi şi auzi, dar rareori să se vadă, constituiau tot ce ispitea plimbarea nocturnă a lui Tarzan.

În noaptea aceasta a făcut un ocol mare..., mai întâi spre răsărit, apoi spre miazăzi şi acum se întorcea înapoi spre miazănoapte. Ochii, urechile şi mirosul lui ager, erau tot timpul în gardă. Amestecate cu sunetele pe care le cunoştea el, mai erau alte sunete ciudate... sunete pe care nu le auzea niciodată până când Kudu nu intra în culcuşul său dincolo de apa cea mare..., sunete care aparţineau lui Goro, luna şi a intervalului misterios al supremaţiei lui Goro. Aceste sunete îl îndemnau adeseori pe Tarzan la meditări profunde. Îl nedumereau pentru că el credea că îşi cunoaşte jungla atât de bine, încât nimic nu-i era acolo necunoscut.

Uneori consdidera că, după cum culorile şi formele par că se deosebesc în timpul nopţii de aspectul lor obişnuit de peste zi, tot aşa se schimbă şi sunetele odată cu apusul

soarelui şi răsăritul lunii..., iar aceste gânduri îi stârneau în suflet o propunere vagă că Goro şi Kudu influenţează aceste schimbări. Deci, ce era mai firesc ca să ajungă eventual, să atribuie lunii şi soarelui personalităţi tot atât de reale ca şi a lui? Soarele era o făptură vie care domnea în timpul zilei. Luna, înzestrată cu creier şi puteri miraculoase, domnea în timpul nopţii. Astfel funcţiona mintea aceea omenească neâncercată, dibuind prin întunericul beznei ignoranţei pentru o lămurire a lucrurilor pe care nu le putea atinge, mirosi sau auzi şi despre forţele mari şi necunoscute ale naturii pe care nu o putea vedea.

Plecând spre nord, în ocolul pe care l-a făcut Tarzan a simţit miros de Gomangani amestecat cu mirosul iute de fum. A pornit repede în direcţia de unde mirosul era adus spre el de o adiere uşoară a vântului de noapte. Nu a trecut mult şi a zărit strecurându-se prin frunzişul din faţa lui, lumina puternică a unui foc mare şi oprindu-se într-un copac mare din apropiere, a văzut o ceată de războinici negri tolăniţi aproape de focurile lor.

Evident că era o echipă de vânătoare din satul lui Mong, rămasă în pădure după ce s-a înnoptat. Împrejurul lor, în formă de cerc şi destul de rudimentar au construit un gard de mărăcini, despre care sperau că, împreună cu focul, vordescuraja şi vor opri înaintarea carnivorelor mari. Dar cum această speranţă nu era o convingere, se cunoştea bine după groaza vădită cu care s-au ghemuit, tremurând lângă foc, pentru că se auzeau Numa şi Sabor prin junglă făcându-şi drum spre ei.

Mai erau şi alte fiinţe în întunericul de dincolo de lumina focului. Tarzan putea să le vadă ochii strălucind în întuneric. Au văzut şi negrii şi s-au cutremurat. Unul din ei s-a aplecat şi luând o creangă aprinsă din foc, o aruncă cu putere spre ochii aceia, care au dispărut imediat. După aceea, negrul s-a aşezat din nou lângă foc.

Tarzan a observat urmările şi a văzut că au trecut câteva minute până ochii să reapară în întuneric câte doi şi câte

patru deodată.

După aceea, a sosit Numa, leul, şi Sabor, soţia sa. Ceilalţi ochi s-au răspândit la dreapta şi la stânga, faţă de mârâiturile ameninţătoare ale marilor pisici, şi din întuneric nu au mai lucit decât orbitele celor doi mâncători de carne omenească.

Câţiva negri s-au trântit, gemând cu feţele la pământ, dar acela care a aazvârlit creanga aprinsă, aruncă acum altă creangă chiar în faţa leilor flămânzi, care au dispărut după cum au dispărut şi fiarele mici înaintea lor.

Tarzan era foarte interesat. A mai văzut un motiv pentru care negrii aprindeau focurile noaptea, unul nou pe lângă acelea cu lumina, căldura şi posibilitatea gătitului. Fiarele din junglă se temeau de foc, astfel, focul era într-o măsură, ca un scut pentru negri. Chiar Tarzan avea respect pentru foc. O dată, a vrut să cerceteze un foc abandonat din satul negrilor şi a luat în mână un cărbune aprins. De atunci s-a ţinut la distanţă respectuoasă de toate focurile pe care le-a mai văzut. I-a fost de ajuns o singură experienţă.

Au trecut câteva minute de când negrul a aruncat tăciunele aprins, până să-i apară ochii din nou. Tarzan însă auzea tot timpul zgomotul labelor moi de jur împrejurul lui. Apoi a văzut cele două puncte gemene de foc, care însemnau întoarcerea regelui animalelor, iar după o clipă, la câteva degete mai jos, au apărut şi a lui Sabor leoaica.

Un timp au rămas nemişcate, imobile - o constelaţie de stele fioroase în noaptea din junglă, apoi leul a înaintat încet spre gard, unde toţi negrii, excluzându-l pe unul singur, şedeau ghemuiţi lângă foc, tremurând de groază. Când singurul paznic dintre ei l-a văzut pe Numa apropiindu-se din nou, aruncă în el cu un alt tăciune aprins, iar Numa, ca şi mai înainte, s-a retras împreună cu Sabor, de astă dată însă nu atât de departe şi nici pentru atâta vreme îndelungată ca prima oară.

Aproape imediat, după ce s-au dat înapoi, s-au întors şi au început să dea ocol gardului, cu privirile îndreptate

necontenit spre lumina focului, pe când din gâtlejul lor ieşeau mârâituri surde, manifestând o ciudă în creştere. Dincolo de lei, străluceau ochii înflăcăraţi ai sateliţilor mai mici, înmulţindu-se din ce în ce, până când întunericul din junglă a fost împestriţat cu puncte mici de foc.

Războinicul negru arunca întruna, la mici intervale, cu tăciuni întregi aprinşi, în cele două pisici, dar Tarzan observă că Numa dădea acestor atacuri prea puţină atenţie, ba chiar deloc. El cunoştea după vocea lui Numa că e flămând şi, în mod firesc, a presupus că leul s-a hotărât să se hrănească cu carne de Gomangani. Va îndrăzni el oare să vină atât de aproape de flăcările acestea atât de temute? Dar, chiar pe când acest gând trecea prin mintea lui Tarzan, Numa s-a oprit din mersul lui neliniştit şi a rămas cu privirea aţintită spre bomă.

A stat astfel vreo jumătate de minut... nemişcat, înafară că şi-a îndoit nervos coada de sus. După aceea a pornit hotărât înainte, în timp ce leoaica păşea fără odihnă, în locul unde a fost lăsată.

Negrul a strigat camarazilor lui că se apropie leul, dar erau prea îngroziţi ca să mai facă altceva decât să se ghemuiască lângă foc şi să geamă şi mai tare decât înainte. Războinicul a luat o ramură aprinsă şi a aruncat-o în faţa lui. S-a auzit un răcnet de furie, urmat de atacul imediat al fiarei.

Carnivoul înfuriat a trecut dintr-o singură săritură, peste gardul de mărăcini, interval în care, cu o agilitate aproape egală cu a fiarei, negrul a sărit de partea opusă şi preferând primejdiile probabile care îl pândeau în întuneric, a fugit spre copacul cel mai apropiat.

Numa a ieşit dintre mărăcini, aproape tot atât de repede cum a intrat, dar la plecare, când a sărit înapoi peste gard, a luat cu sine un negru care urla cât îl ţinea gura.

Târându-şi victima pe pământ, a mers măreţ spre Sabor, care îl întâmpină, după care amândoi s-au pierdut în întuneric. Nu s-au mai auzit câteva minute decât mârâiturile lor

sălbatice, amestecate cu ţipetele pătrunzătoare ale negrului condamnat să piară de o moarte fioroasă.

La o anumită distanţă de gardul de mărăcini, leii s-au oprit, mârâiturile lor s-au înteţit şi, după câteva clipe, în urma unui răcnet puternic al fiarei, au încetat şi gemetele negrului pe vecie.

După puţin, leul s-a întors din nou în lumina focului. A mai sărit o dată în gard şi tragedia fioroasă de mai înainte s-a repetat cu altă victimă omenească. Tarzan s-a ridicat în picioare pe creanga lui şi s-a întins alene. Spectacolul începea să-l plictisească. Căscă şi porni liniştit spre poiana în care dormeau liniştiţi maimuţoii din tribul lui Ciuk.

Însă, chiar după ce şi-a găsit locul lui obişnuit în copac şi se aşeză să doarmă, somnul tot nu-l cuprindea. A stat deci multă vreme, cu ochii deschişi, pe jumătate gândindu-se, şi pe jumătate visând. Uitându-se în sus pe cer, a văzut luna şi stelele şi s-a întrebat cu mirare: ce erau acestea şi ce putere le ţinea acolo să nu cadă?

El avea o minte iscoditoare. Era întotdeauna copleşit de întrebări asupra a tot ce se petrecea în jurul lui, dar nu avea pe nimeni care să-i dea răspuns la întrebările sale.

Încă din copilărie a vrut să **afle** şi, fiindcă îi era răpită aproape orice posibilitate de a asimila cunoştinţe, era chiar acum când a crescut mare, cuprins de o curiozitate nesatisfăcută a unui copil. El nu era mulţumit niciodată numai cu constatarea că lucrurile se întâmplă..., dorea să ştie *de ce* se întâmplau. Dorea să ştie şi cauza acestor întâmplări, cine sau ce forţă le îndeplinea.

Taina vieţii îl interesa imens de mult. Nu putea măsura deloc miracolul morţii. În nenumărate rânduri a examinat mecanismul intern al celor ucişi de el, şi o dată sau de două ori, a deschis pieptul victimei la timp, ca să vadă inima încă bătând.

A învăţat din experienţă că o împunsătură de cuţit prin acest organ, producea o moarte imediată, la nouă din zece, pe câtă vreme îşi putea împunge adversarul de nenumărate

ori în alte locuri. fără măcar să-l scoată din luptă.

Astfel, a ajuns să creadă că inima, sau "lucrul roşu care răsuflă", cum îi zicea el, este centrul şi originea vieţii. Despre creier şi funcţionarea lui nu înţelegea nimic. Cum percepţiile sale erau transmise la creier şi aici lămurite, clasificate şi etichetate. era ceva mai presus de putinţa lui de pricepere. El credea că degetele sale ştiu când ating ceva, că ochii ştiu când văd, urechile când aud şi nasul când miroase.

Considera gâtul, epiderma şi părul capului ca cele trei centre principale ale emoţiei. Când a fost ucisă Kala, simţea în gât o senzaţie ciudată de înecăciune, contactul cu Histah, şarpele, dădea pielii sale de pe tot corpul o senzaţie neplăcută, iar apropierea unui duşman făcea ca perii de pe ceafă să-i stea drept.

Închipuiţi-vă, dacă vă este posibil, un copil plin de minunăţiile naturii, nemaicontenind cu întrebările şi înconjurat numai de fiarele junglei, cărora chestiunile sale le sunt tot atât de străine ca limba chineză. Dacă l-ar fi întrebat cumva pe Gunt despre provenienţa ploii, bătrânul antropoid nu ar fi făcut altceva decât să-l privească mut de uimire, o clipă, apoi să-şi reia ocupaţia, destul de interesantă, a căutării puricilor.

Iar, dacă ar fi întrebat-o pe Munga, care era foarte bătrână şi ar fi trebuit să fie înţeleaptă, despre unele flori care se închideau după ce Kudu dispărea de pe cer, iar altele se deschideau în timpul nopţii, ar fi rămas surprins să vadă că Muga nu a observat niciodată aceste fenomene interesante, cu toate că ea ar fi putut spune cu precizie, până la un centimetru, unde se află ascuns vreun gândac gras sub crengi sau butuci căzuţi.

Pentru Tarzan, aceste lucruri erau adevărate minuni. Ele îi puneau în jos intelectul şi imaginaţia. Vedea florile că se închid şi se deschid, vedea unele sucindu-se mereu cu faţa către soare, vedea cum se mişcă frunzele când nu bate nici cea mai mică adiere de vânt, vedea vrejii plantelor agăţătoare pornind ca nişte lucruri vii peste trunchiurile şi peste

crengile copacilor, iar pentru Tarzan florile, viţele şi copacii erau făpturi vii. Şi le vorbea adeseori după cum îi vorbea lui Goro, luna, şi lui Kudu, soarele şi întotdeauna rămânea dezamăgit că nu-i răspundeau.

Le punea întrebări, dar nu-i puteau răspunde, cu toate că ştia că şoaptele frunzelor sunt limba frunzelor. Vântul îl atribuia copacilor şi ierbii. Credea că acestea se mişcă într-o parte şi în alta, dând fiinţă vântului. Nu a găsit alt chip prin care să îşi dea seama de acest fenomen.

În sfârşit, ploaia o atribuia stelelor, lunii şi soarelui, dar ipoteza lui nu era deloc poetică şi delicată. Şi cum stătea acum pe creanga copacului, meditând, imaginaţia lui bogată a găsit o explicaţie şi pentru stele şi pentru lună. in apropierea lui, pe o altă creangă, dormea Tug, iar Tarzan s-a dus repede acolo.

– Tug! strigă el.

Maimuţoiul se trezi imediat, zburlindu-se, deoarece simţea primejdie în această chemare nocturnă.

– Uită-te, Tug! exclamă Tarzan, arătând spre stele. Uite ochii lui Numa, a lui Sabor, ai Şitei şi ai lui Dango. L-au înconjurat pe Goro şi aşteaptă să sară asupra ei şi să o ucidă. Uite ochii, nasul şi gura lui Goro. Lumina care străluceşte pe faţa ei este lumina focului cel mare pe care l-a făcut ca să-l sperie pe Numa, Dango, Şita şi Sabor. De jur împrejurul ei sunt numai ochi, Tug, îi vezi şi tu! Dar nu se apropie de foc... vezi, sunt puţini ochi aproape de Goro. Le e frică de foc! Numai focul o scapă pe Goro de Numa. Îi vezi Tug? Într-o noapte Numa va fi flămând şi furios şi atunci va sări peste gardul de mărăcini din jurul lui Goro şi nu vom mai avea lumină, după ce Kudu intră în culcuşul său... noaptea va fi neagră ca atunci când Goro este leneşă şi doarme până târziu, sau când rătăceşte ziua prin cer, uitând de jungla ei.

Tug, se uită stupid la cer, apoi la Tarzan. În clipa aceea a căzut un meteor, trăgând o urmă luminoasă pe cer.

– Uite! strigă Tarzan. Goro a aruncat cu o creangă aprinsă în Numa.

Tug începu să mormăie.

– Numa este jos, zise el. Numa nu vânează pe sus pe deasupra copacilor.

Totuşi, privea curios şi cu teamă la stelele luminoase de deasupra lui, ca şi cum le-ar fi văzut pentru prima dată. De fapt, era pentru prima dată când Tug vedea stelele, cu toate că au fost tot timpul pe cer. Pentru Tug, stelele erau ca şi florile cele mai frumoase...; neputându-le mânca, nici nu voia să ştie de ele. A rămas acum neliniştit şi nervos. O bună parte din noapte s-a zbătut în insomnie, uitându-se la stele..., la ochii înflăcăraţi ai fiarelor de pradă care-l pândeau pe Goro, la a cărei lumină dansau maimuţele, bătând în tobele lor de pământ.

Dacă Goro va fi mâncat de Numa, nu vor mai putea fi dum-dum-uri. Pe Tug îl copleşi gândul acesta. Se uită cu teamă la Tarzan. De ce era oare prietenul lui atât de deosebit de ceilalţi din trib? Nimeni dintre toţi pe care i-a cunoscut Tug nu a avut niciodată gânduri atât de ciudate ca ale lui Tarzan. Se scărpină în ceafă şi se întrebă nedumerit dacă Tarzan nu are cumva un duşman primejdios. Apoi îşi aminti încet, printr-o anevoioasă muncă mintală, că Tarzan l-a ajutat mai mult decât oricare altă maimuţă, mai bine chiar decât cei mai puternici şi mai deştepţi maimuţoi din trib.

Tarzan a fost acela care l-a eliberat de la negri, tocmai când el, Tug, credea că Tarzan o vrea pe Tika. Tarzan a fost acela care a salvat viaţa micului "balu". Tot Tarzan a fost acela care a conceput şi a dus la îndeplinire planul de a-l urmări pe răpitorul Tikăi şi a o salva.

Tarzan s-a luptat şi i-a curs sângele de atâtea ori ajutându-l pe Tug, încât acestuia, deşi era numai un maimuţoi brutal, i se întipărise în minte un devotament neţărmurit, pe care nimic nu l-ar fi putut clinti. Prietenia lui pentru Tarzan a devenit un obicei, aproape o tradiţie care avea să dureze, atâta timp cât ar fi trăit şi Tug.

Faţă în faţă însă, nu arăta nici un semn de afecţiune... mârâia la Tarzan după cum mârâia la oricare alt maimuţoi

care se apropia prea mult de el când mânca; totuşi, ar fi murit pentru Tarzan.

De data aceasta, Tug era foarte neliniştit şi a adormit, gândindu-se la cuvintele prietenului lui. A doua zi s-a gândit din nou la ele şi apoi fără nici o intenţie de trădare împotriva lui Tarzan, îi pomeni lui Gunt despre ceea ce-i sugerase în privinţa ochilor care îl înconjurau pe Goro. I-a mai povestit şi despre posibilitatea că, mai repede sau mai târziu, Numa va ataca luna şi o va devora.

La maimuţe, toate lucrurile mai mari din natură sunt de sex masculin, aşa că şi Goro, fiind cea mai mare făptură nocturnă de pe cer, era pentru ei de sex masculin... Gunt şi-a smuls cu colţii un ghimpe dintr-un deget şi aminti de faptul că Tarzan a afirmat că copacii vorbesc unii cu alţii. Mai aminti şi despre Goz, care a povestit că l-a văzut dansând singur cu Şita, pantera, la lumina lunii.

Ei nu ştiau că Tarzan a prins fiara cu arcanul şi că a legat-o de un copac, înainte de a coborî şi ţinea să o incite cu săriturile ce le făcea în jurul ei. Alţii au mai declarat că l-au văzut călărind pe ceafa lui Tantor, elefantul.

Au mai amintit şi de faptul că au adus în trib un băiat negru, apoi despre lucrurile misterioase pe care le făcea în ciudata lui vizuină de pe malul mării.

Ei nu au înţeles niciodată rostul cărţilor lui; iar după ce le-a arătat la unul sau doi din trib şi a văzut că nici gravurile de acolo nu-i impresionează, a renunţat să le mai arate ceva.

– Tarzan nu este maimuţă, conchise Gunt. Îl va aduce pe Numa să ne mănânce, după cum îl aduce pe Numa s-o mănânce pe Goro. Să-l omorâm mai bine.

– Să-l omorâţi pe Tarzan? Mai întâi trebuie să mă omorâţi pe mine, a zis el ameninţător, şi a pornit în căutarea hranei.

Au mai venit şi alţi maimuţoi să mărească numărul acelora care complotau. S-au gândit la multe lucruri pe care le-a făcut Tarzan..., lucruri pe care maimuţele nu puteau şi nici nu aveau cum să le înţeleagă.

Gunt şi-a exprimat din nou opinia că Tarmangani, maimuţa cea albă. trebuie ucisă, iar ceilalţi, cuprinşi de groază din cauza poveştilor pe care le-au auzit şi socotind că Tarzan plănuieşte să o ucidă pe Goro, au primit propunerea cu mârâituri de aprobare.

Printre ei era şi Tika, ascultând cu amândouă urechile, dar nu ridică vocea să aprobe acest plan, nici să-l combată. Se zburli numai şi-şi rânji colţii, după care porni să-l caute pe Tarzan. dar nu l-a putut găsi, pentru că el cutreiera jungla prea departe de trib.

L-a găsit pe Tug, căruia i-a povestit ce plănuiesc ceilalţi, iar marele maimuţoi a început să bată pământul furios cu picioarele şi să răcnească îngrozitor de ciudă. Ochii lui injectaţi de sânge străluceau de mânie, buza de sus i s-a rânjit teribil, lăsând să se vadă colţii fioroşi, iar părul de pe şira spinării îi stătea ţeapăn.

Un iepuraş trecu repede prin luminiş, iar Tug s-a repezit după el. Părea că a uitat într-o clipă totul şi că i-a trecut supărarea împotriva duşmanilor prietenului său... Câţiva kilometri mai departe, Tarzan se legăna pe ceafa lată a lui Tantor, elefantul. Îl scărpina uşor pe sub una din urechile lui mari, cu vârful unui băţ, şi-i vorbea enormului pachiderm despre tot ce-i trecea prin cap.

Tantor înţelegea foarte puţin, poate chiar nimic din tot ce-i spunea, însă ştia să asculte. Se legăna într-o parte şi în alta, petrecând în compania prietenului său, prieten pe care îl iubea.

Numa a prins din aer mirosul de om şi pândea cu îndemânare până a ajuns să-şi vadă prada pe ceafa enormului animal cu colţii de fildeş. Le-a întors atunci spetele mârâind şi a pornit în căutarea altei prăzi, prin locuri mai potrivite.

Elefantul a simţit şi el mirosul de leu, adus până la nările sale de adierea unui vânt şi, ridicându-şi trompa a scos câteva note puternice de protestare. Tarzan s-a întins alene pe spate, în toată lungimea lui pe pielea groasă care-l

fascina. Muştele îi mişunau în jurul feţei, dar el le arunca cu o crenguţă stufoasă.

– Tantor, îi zice el, ce bine e să trăieşti! Ce bine este să stai la umbra răcoroasă! Ce bine este să priveşti verdeaţa copacilor şi culorile luminoase ale florilor... să priveşti la tot ce Dumnezeu a pus în lume pentru noi. El e foarte bun cu noi, Tantor! El ţi-a dat frunze şi coajă fragedă şi iarba suculentă de mâncat, mie mi l-a dat pe Bara, pe Horta şi pe Pisah, fructele, nucile şi rădăcinile. El prevede şi procură fiecăruia hrana care îi place mai mult. Tot ceea ce ne cere este să fim destul de tari şi de isteţi să o putem lua de unde este. Da, Tantor, e bine să trăieşti. Nu mi-ar plăcea să mor.

Tantor a scos un sunet uşor din gâtul lui şi şi-a întors trompa în sus, ca să poată mângâia obrazul omului din spinarea lui cu vârful lungului său nas.

– Tantor, zise Tarzan după puţină vreme. Întoarce-te şi caută-ţi hrana în direcţia tribului lui Ciuk, maimuţoiul cel mare, aşa ca Tarzan să poată merge acasă călare pe ceafa ta groasă, fără să se ostenească.

Colosul s-a întors şi a pornit încet de-a lungul unei cărări late pe sub o boltă de crengi de copaci. oprindu-se uneori să culeagă vreo crenguţă fragedă, sau să jupoaie coaja de pe vreun copac din drumul său.

Tarzan s-a întins cu faţa în jos pe spatele animalului, cu câte un picior atârnând de fiecare parte, capul sprijinit în palme şi coatele rezemate de ceafa groasă a pachidermului. Şi-au continuat în felul acesta, încet, drumul către poiana în care se aduna tribul.

Tocmai când ajungeau la trib dinspre nord, o altă făptură ajungea acolo dinspre sud: un războinic negru vânjos şi bine făcut, care păşea cu grijă prin junglă, cu fiecare simţ încordat împotriva multelor primejdii ce l-ar fi putut ameninţa în drum. Totuşi, trecu pe lângă santinela cea mai de la sud, care s-a postat într-un copac înalt, de unde putea să vadă departe în lungul cărării.

Maimuţoiul l-a lăsat pe Gomangani să treacă neatins,

pentru că l-a văzut singur, dar îndată ce războinicul a pătruns în poiană, s-a auzit din urma lui un "kriiig", urmat imediat de un cor de strigăte din toate direcţiile, ca răspuns la alarma dată de camaradul lor.

Negrul s-a oprit de la primul strigăt şi s-a uitat în jurul lui. Nu a putut vedea pe nimeni, dar a recunoscut vocea oamenilor păroşi din copaci, de care el şi neamul lui se fereau, nu numai din cauza puterii şi ferocităţii acestor fiinţe sălbatice, dar şi din cauza unei groaze superstiţioase produsă de înfăţişarea aproape omenească a acestor maimuţe.

Dar Bant nu era laş. Le auzi pe maimuţe peste tot în jurul său şi ştiu, că scăparea este probabil, imposibilă. Totuşi, s-a oprit cu suliţa pregătită în mână, iar pe buze îi tremură un strigăt de război. Îşi va vinde scump viaţa, Bant!

Tarzan şi Tantor erau la o distanţă foarte mică când răsună în tăcerea junglei primul strigăt al maimuţelor.

Voinicul nostru a sărit ca fulgerul din spinarea elefantului într-un copac din apropiere, pornind în direcţia luminişului înainte de a se fi stins ecoul primului "kriiig". Cum a ajuns acolo, a văzut vreo zece maimuţoi dând ocol unui singur Gomangani.

Scoţând un strigăt ce ţi-ar fi îngheţat sângele, Tarzan s-a repezit la atac. Îi ura pe negri mai mult decât pe maimuţe şi acum avea prilej să ucidă piept la piept. Dar ce a făcut oare acest Gomangani? A ucis pe cineva din trib? Îl întrebă pe cel mai aproape maimuţoi.

– Nu, a răspuns acesta. Gomangani nu a făcut rău nimănui. Goz, fiind de pază, l-a văzut trecând prin junglă şi a înştiinţat tribul... atâta tot.

Tarzan a trecut prin cercul de maimuţoi; dintre care niciunul nu s-a montat îndeajuns pentru atac şi a ajuns destul de aproape ca să-l poată vedea bine pe negru. L-a recunoscut imediat.

Abia în noaptea precedentă l-a văzut înfruntând ochii din întuneric, pe când tovarăşii lui se tăvăleau la pământ, prea îngroziţi ca să se apere măcar. Iată, deci, un om

curajos. iar Tarzan avea o mare admiraţie pentru temerari. Nici chiar ura sa faţă de negri nu era o pasiune atât de covârşitoare ca admiraţia sa pentru curaj.

Ar fi avut o mare plăcere să se lupte cu vreun războinic negru. oricând. dar pe acesta nu voia să-l omoare... simţea în mod vag, că omul acesta şi-a câştigat dreptul la viaţă prin apărarea din noaptea trecută...; dar. nici primejdia înfruntată de acest războinic singuratic nu-i scăpă din vedere lui Tarzan. S-a întors către maimuţe şi le-a zis:

– Întoarceţi-vă la hrana voastră. Lăsaţi-l pe acest Gomangani să-şi vadă de drum în pace! El nu ne-a făcut nici un rău, iar noaptea trecută l-am văzut luptându-se singur în junglă cu Sabor şi Numa, servindu-se doar de foc. Este un om curajos. Pentru ce să ucidem pe cineva care este brav şi nu ne-a făcut nici un rău? Lăsaţi-l în pace!

Maimuţele mormăiră. Nu le plăcea deloc planul lui Tarzan.

– Ucide-l pe Gomangani! strigă una.

– Da, răcni alta, să-i ucidem pe Gomangani şi pe Tarmangani deodată!

– Ucide-ţi maimuţa albă! ţipă Goz. Nu-i deloc maimuţă, ci tot un Gomangani cu pielea albă.

– Ucideţi-l pe Tarzan! răcnea Gunt. Ucide! Ucide! Ucide!

Maimuţoii, erau incitaţi acum până la nebunia de a ucide, dar mai mult contra lui Tarzan decât a negrului. Atunci o matahală păroasă a trecut printre ei. îmbrâncindu-i pe aceia cu care a venit în contact, după cum un om mare ar împrăştia nişte copii. Era Tug..., enormul şi sălbaticul Tug.

– Cine spune "Ucideţi pe Tarzan"? întrebă el. Cine îl ucide pe Tarzan, trebuie să-l ucidă şi pe Tug. Cine îl poate ucide pe Tug? Tug îi va sfâşia intestinele şi le va da de mâncare lui Dango.

– Vă putem ucide pe toţi, răspunse Gunt. Noi suntem mai mulţi şi voi mai puţini.

Avea dreptate. Tarzan ştia că Gunt are dreptate. Acest lucru îl ştia şi Tug, dar niciunul nu voia să admită o asemenea posibilitate. Nu intra în obiceiul maimuţoilor.

– Eu sunt Tarzan! strigă voinicul nostru. Sunt Tarzan, mare vânător, mare luptător. În toată jungla nu există altul mai mare decât Tarzan.

Atunci, unul câte unul, maimuţoii adversari au povestit virtuţile şi vitejia lor. În timpul acesta combatanţii se apropiau tot mai mult unii de alţii. Aşa se incită maimuţoii până ajung să poată începe lupta pe viaţă şi pe moarte.

Gunt a venit ţeapăn pe picioare până aproape de Tarzan şi l-a mirosit cu colţii rânjiţi. Tarzan a scos un mormăit, surd, ameninţător. Ei ar fi repetat această tactică de zece-douăsprezece ori, dar mai curând sau mai târziu un maimuţoi s-ar fi încăierat cu altul, după care întreaga ceată ar fi început sfâşierea prăzii.

Bant, negrul, a rămas cu ochii mari, minunându-se, când l-a văzut pe Tarzan apropiindu-se printre maimuţe. A auzit destule despre acest demon care umbla cu oamenii păroşi din copaci, dar nu l-a văzut niciodată la lumina zilei. Îl cunoştea destul de bine după descrierea acelor care l-au văzut şi pentru că l-au zărit de câteva ori cu prilejul intrării lui în satul negrilor, noaptea numai, când le făcea una dintre afurisitele lui farse.

Desigur că Bant nu putea înţelege nimic din ceea ce se discuta între Tarzan şi maimuţe, dar l-a văzut împreună cu unul dintre cei mai mari maimuţoi, certându-se parcă cu restul tribului.

I-a văzut pe amândoi stând cu spatele între el şi ceilalţi maimuţoi, aşa că îşi închipui, cu toate că i se părea de necrezut, că ei l-ar fi apărat. Ştia că Tarzan l-a lăsat într-un rând în viaţă pe Mong şi că i-a ajutat pe Tib şi pe Mome, mama acestuia.

Deci, nu era imposibil să-l ajute şi pe Bant, dar cum era să facă aceasta, Bant nu avea nici cea mai mică idee, iar de fapt Tarzan nu avea idee despre aceasta, deoarece forţele ce

i se opuneau erau prea mari ca să i le poată dovedi, nici chiar el însuşi nu putea găsi o soluţie.

Gunt şi ceilalţi îi împingeau încet pe Tug şi pe Tarzan înapoi spre Bant. Voinicul nostru şi-a amintit de vorbele pe care le-a spus lui Tantor cu puţin mai înainte:

– Da, Tantor, e bine să trăieşti. Mi-ar părea rău să mor!

Şi acum ştia că nu avea mult până să moară, deoarece furia maimuţelor creştea repede contra lui. Cei mai mulţi l-au urât întotdeauna şi toţi, fără excepţie, se fereau de el. Îl ştiau că este altfel.

Tarzan era conştient de aceasta şi se bucura că este altfel, că este OM, a învăţat aceasta din cartea lui cu gravuri şi se simţea mândru de această distincţie. După puţin, va fi totuşi, om mort.

Gunt se pregătea de atac. Tarzan cunoştea semnele. Ştia că restul tribului va ataca odată cu Gunt şi atunci totul se va termina repede. În verdeaţă pe partea cealaltă a poienii, se mişca ceva.

Tarzan a văzut mişcarea tocmai în clipa în care Gunt, cu un răcnet sălbatic, sărea înainte. Tarzan a scos din buze un sunet ciudat şi s-a încordat ca să întâmpine atacul.

Tug se încordă şi el, iar Bant, încredinţat acum că aceştia doi se luptau pentru el, îşi pregăti suliţa şi a sărit între amândoi, ca să primească şi el izbirea primului atac al inamicului.

În acelaşi timp a apărut în poiană, în spatele maimuţoilor, un colos elefant, care, cu trompa în sus, scotea sunete îngrozitoare, la auzul cărora maimuţoii s-au răspândit ca puii de potârniche, căutându-şi scăparea prin copacii din jur. Tug a fugit cu ei.

Numai Tarzan şi Bant au rămas în loc. Acesta din urmă îşi părăsi poziţia, pentru că au văzut că nici demonul nu a fugit şi pentru că avea curajul să înfrunte o moarte sigură şi îngrozitoare, alături de acela care, după toate aparenţele, a înfruntat moartea pentru el.

Dar a rămas foarte surprins, când a văzut puternicul

elefant oprindu-se brusc în faţa omului şi mângâindu-l cu trompa lui cea lungă. Tarzan s-a întors spre negru.

– Du-te! i-a zis în limba maimuţelor, arătând cu mâna în direcţia satului lui Mong.

Bant, deşi nu i-a înţeles vorba, a priceput gestul şi nu a pierdut vreme multă ca să asculte de ceea ce i s-a poruncit. Tarzan s-a uitat după el până a dispărut. Ştia că maimuţele nu îl vor urmări. După aceea s-a adresat elefantului:

– Ridică-mă! Tarzan se duce la culcuşul său de lângă apa cea mare! strigă el adresându-se maimuţelor din copaci. Sunteţi toţi, în afară de Tug şi de Tika, mai proşti decât Manu. Tug şi Tika pot veni să mă vadă, dar ceilalţi să nu cumva să îndrăznească! Tarzan a isprăvit cu tribul lui Ciuk.

După aceea l-a împins la drum, cu călcâiul, pe Tantor, iar animalul docil, a traversat câmpia sub privirile maimuţoilor, până ce a dispărut în desişul junglei.

Înainte de a se înnopta, în aceeaşi zi, Tug l-a ucis pe Gunt, provocând o ceartă cu el din cauza atacului asupra lui Tarzan.

O lună de zile tribul nu mai văzu şi nu mai auzi nimic despre Tarzan. Probabil că mulţi nici nu se mai gândeau la el, dar erau printre ei care îi simţeau lipsa mai mult decât îşi închipuia Tarzan. Adeseori, Tug şi Tika doreau ca el să vină înapoi, iar Tug s-a hotărât de zece ori să se ducă să-l viziteze la vizuina lui de lângă mare, dar era împiedicat când de o împrejurare, când de alta.

Într-o noapte, pe când Tug stătea întins, fără să doarmă şi se uita la cerul înstelat, şi-a amintit lucrurile ciudate ce i le-a spus Tarzan: că punctele luminoase erau ochii mâncătorilor de oameni, aşteptând în întunericul junglei, de pe cer, să sară asupra lui Goro, luna şi să o devoreze. Cu cât se gândea mai mult la aceasta, cu atât neliniştea îi sporea. Şi atunci s-a petrecut un fapt foarte ciudat.

Chiar pe când Tug se uita la Goro, a văzut că dispare o bucăţică din marginea acesteia, ca şi cum cineva ar fi ros din ea.

Tot mai largă şi mai largă devenea gaura din coastele lui Goro. Tug a sărit în picioare, lansând un răcnet puternic. Apoi "kriiig"-urile sale disperate i-a adus spre el pe maimuţoii îngroziţi şi clănţănind din dinţi.

– Priviţi! le-a strigat Tug, arătându-le luna. Priviţi! S-a întâmplat după cum a spus Tarzan. Numa a sărit printre copaci şi acum o devorează pe Goro. Voi l-aţi ocărât şi l-aţi gonit din trib, dar abia acum vedeţi cât de înţelept a fost. Să se ducă unul dintre aceia care îl urau pe Tarzan, s-o ajute pe Goro. Vedeţi ochii prin junglă, peste tot, în jurul lui Goro? Este în mare primejdie şi nimeni dintre voi nu o poate scăpa..., nimeni, numai Tarzan. Goro va fi în curând devorată de Numa şi nu vom mai avea lumină după ce Kudu se culcă. Cum vom mai putea dansa dum-dum fără lumina lui Goro?

Maimuţoii tremurau şi scânceau. Oricare manifestare a puterilor naturii îi umplea de groază, pentru că nu puteau să o înţeleagă.

– Duceţi-vă şi aduceţi-l pe Tarzan! strigă unul.

– Tarzan, aduceţi-l pe Tarzan! au începu să strige cu toţii.

– Da, da, Tarzan! El o va scăpa pe Goro. Dar cine se va duce noaptea prin întuneric să îl aducă?

– Eu mă voi duce, se oferi Tug.

Şi, zicând acestea, curajosul maimuţoi porni prin întunericul aproape de nepătruns al junglei, spre cabina cea mică de lângă golf.

În acest timp, tribul aştepta, urmărind devorarea înceată a lunii. Numa a mâncat până acum o mare bucată semicirculară. Desigur că Goro va fi mâncat cu totul înainte de a se întoarce Kudu.

Maimuţele se cutremurau la gândul că noaptea vor fi totdeauna în întuneric. Nici nu puteau să doarmă de aceste gânduri. Se mişcau fără odihnă de colo până colo, printre crengile copacilor, privind la Numa de pe cer şi la ospăţul sinistru al acestuia şi, trăgând cu urechea, să audă întoar-

cerea lui Tug, împreună cu Tarzan.

Goro era aproape mâncat cu totul când maimuţoii au auzit trosnind crengile copacilor pe unde soseau cei doi inşi atât de aşteptaţi. După puţin au apărut amândoi.

Voinicul nostru nu şi-a pierdut vremea cu vorbe zadarnice. Într-o mână ţinea arcul, iar la spate îi atârna tolba cu săgeţi... săgeţi otrăvite furate din satul negrilor, odată cu arcul.

S-a urcat imediat într-unul din cei mai înalţi copaci, sus de tot, aproape de vârf, până acolo unde crengile abia îi mai susţineau greutatea. De aici avea o imagine limpede a cerului.

A văzut-o pe Goro şi bucata cea mare mâncată de Numa. Ridicându-şi faţa spre lună, a lansat cel mai înfricoşător strigăt de provocare pe care l-a scos vreodată. Slab şi foarte de departe se auzi răcnetele unui leu răspunzându-i. Maimuţoii s-au cutremurat. Numa din cer i-a răspuns lui Tarzan.

Tarzan a pus o săgeată în arc şi, întinzând coarda, a tras în inima lui Numa, acolo unde acesta se afla, în cer, devorând-o pe Goro. S-a auzit un zbârnâit puternic când săgeata a fost slobozită spre cerul întunecos.

Tarzan a aruncat una după alta mai multe săgeţi, răcnind de fiecare dată, în timp ce maimuţoii din tribul lui Ciuk şedeau ghem la un loc, tremurând de groază. În sfârşit se auzi un strigăt din partea lui Tug.

– Uite! Uite! strigă el. Numa este ucis. Tarzan l-a ucis pe Numa. Vedeţi? Goro iese din stomacul lui Numa.

Şi chiar aşa, luna începea să iasă gradat din ceea ce ar fi mâncat-o: fie Numa, leul, fie umbra pământului. Dar, dacă ar fi încercat cineva să convingă vreo maimuţă din tribul lui Ciuk că a fost altcineva, şi nu Numa, acela care aproape devorase cu totul pe Goro, sau că altceva, nu Tarzan, l-a salvat de la moarte pe acest zeu strălucitor al riturilor lor misterioase, ar fi avut destul de îndurat..., poate chiar o luptă cu maimuţa respectivă.

Iată cum s-a întors Tarzan la maimuţele din tribul Ciuk, iar prin reântoarcerea lui a făcut un pas mare c conducerea tribului pe care. în cele din urmă, şi-a asum. maimuţele privindu-l. de acum încolo, ca pe o fiinţă cu superioară lor. Însă, în tot tribul, exista o singură făp care nu credea deloc în legenda salvării atât de miracul a lui Goro. Această făptură, oricât de curios ar părea, Tarzan.

Am văzut apoi, apărând în calea vieţii lui Tarz frumoasa Jane Porter şi am fost martori la peripeţiile p care au trecut datorită puternicului sentiment de iubire p care-l simţea pentru ea.

Iar. dacă astăzi mai trăieşte şi vom găsi vrednice de povestit episoadele cărora le-a fost erou, o vom face, m târziu, din dorinţa de a produce plăcere admiratorilor lui

- SFÂRŞIT -

Tipar executat la Imprimeria EURO PONTIC
Cluj-Napoca, str. B-dul Muncii nr. 14
Tel/Fax: 064/14.29.07; Tel: 064/41.50.10

Tehnoredactare computerizată:
Florica Mocian, Camelia Pop, Mihaela Puriş, Enikő Zelenka